

Giới thiệu Ăn Anh

Thể loại: Truyện teen

Cô vì sao lại yêu anh ấy?

- Ăn rồi

Cô làm cách nào khiến cho anh ấy không thể giận cô được một ngày?

- Ngày nào cũng phải ăn.

Hai người ai là người luôn nghe theo lời người kia?

- Tôi ăn anh ấy hay là cô ăn anh ấy? *trùng mắt*

Khụ...khụ....

Giữa cô và anh chưa từng có cái gì gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên. Chỉ đơn giản là hai người cùng với nhau trải qua một đêm.

Cái gì là vô liêm sỉ? Vô liêm sỉ không phải không tốt. Căn bản là chúng ta mặt dày, vô sỉ với ai..

- Anh yêu, đi ăn trưa thôi.

- Bao giờ thì ăn đêm?

- Ăn chưa rồi mới có sức ăn đêm, ngoan nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Ăn Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chủ tịch Mạc Nhã

Trời cao vời vợi, mây trắng không thấy đâu. Nắng gay gắt chiếu xuống những tòa nhà cao tầng. Bóng dài đổ lên những con đường đông đúc. Hơi nóng vô hình cũng như hiện lên trong tiêu cự người ta.

Một thân váy xanh dương mát màu mát mẽ đung đưa theo dáng đi. Chiếc cổ sơ mi, tai dài đầy tinh tế khoe ra lớp da thịt trắng ngần. Mái tóc xoăn sóng màu bạch kim buộc cao trên đỉnh đầu. Một kính mắt bản to, che đi nửa khuôn mặt. Chiếc cằm V -line rõ rệt, đôi môi màu hồng nhẹ nhàng đến duyên dáng. Nếu đôi chân dài của nàng dừng lại, người phía sau cũng dừng lại. Đằng sau có tầm 5 người mặc đồ vệ sĩ, hiển nhiên là vệ sĩ đi theo nàng.

Vừa ra khỏi khu nhà riêng cao cấp Bạc Lãng, một đám phóng viên nhiếp ảnh đã vây kín lấy nàng. Năm vệ sĩ kia liền bộc phát hiệu quả chức danh. Nàng ta được che chắn ở giữa.

- Cô Mạc, cô hãy nói gì đó về sự việc gần đây đi???

- Có phải thực sự có người bao nuôi cô không? Hay cô đang hẹn hò.

- Có tin cho biết cô đây là tạo scandal lăng xê tên tuổi mình...

...

Một loạt các câu hỏi mở ra dồn dập, mà tất cả đều nhằm vào nàng. Nàng tên là Mạc Nhã. Là nhà biên kịch nổi tiếng, xuất điểm chỉ là một nhà văn. Sau đó một bước lên mây. Sách xuất bản có lãi. Nàng đem tiền làm vốn. Mở một công ty chuyên về viết truyện trên mạng. Ngoài ra còn làm biên kịch của một số câu chuyện chuyển thể.

Giới trẻ nhất là các em gái đều phát cuồng vì tác phẩm của nàng. Nàng tự xưng trở thành nhân vật công chúng. Sau vài lần hợp báo, lộ diện, nhan sắc của nàng một lần nữa điên đảo chúng sinh, kéo về một lượng lớn các anh trai. Cũng không mời mà đến một số lời mời nàng làm đại diện quảng cáo...

Thời điểm hiện tại, có một vài kẻ ghen ghét nàng, tự bịa luận, hãm hại nàng. Nói nàng được các tổng tài bao nuôi. Lại nói nàng yêu đương lăng loạn. Chính vì thế mà nàng mới có nhiều tiểu thuyết hay như vậy.

...

Nàng nhìn đám phóng viên khinh bỉ. Khóe miệng nhếch lên tỏ rõ thái độ.

- Mấy người là người mới sao? Còn chưa có biết việc tôi xử lý phóng viên đeo bám thế nào à?

Giọng nói của nàng lạnh đến tận cùng, hàm ý mỉa mai như khiến nàng cao ngạo thêm phần nào.

Đám đông nhất thời cứng nhắc. Họ dần dần tản ra nhường đường cho nàng lên xe rời đi. Có ai mà không biết Mạc Nhã tính tình lạnh lùng, ra tay ác độc. Đúng là rất ác độc, miệng lưỡi cũng vậy. Không có tạp chí, nhà báo nào dám đơn lẻ lên tiếng chỉ trích nàng. Nếu như bị nàng đề mắt tới, đảm bảo họ sẽ bị cắt đứt lộc thọ. =))

Nàng lên xe riêng, vệ sĩ ở các xe khác trước sau che chắn. Một đường di chuyển tới công ty của mình. Hiện tại đã vào giờ làm việc buổi chiều. Nhân viên ngay ngắn tại chỗ của mình. Không lộn xộn!

Phòng làm việc của nàng ở tầng 19. Tức là công ty này có 19 tầng. Chàng thư kí đứng phất dậy, cúi người lễ phép chào nàng.

- Chủ tịch.

Nàng vẫy vẫy cậu ta, ý kêu cậu ta ngồi xuống đi. "Cuộc họp chuẩn bị xong chưa?" Giọng nói của nàng vẫn lãnh đạm, chỉ là sát khí đã không còn.

Cậu ta đẩy gọng kính vàng, miệng mỉm cười nhẹ: "Dạ, có thể bắt đầu ngay cũng được ạ. Người cũng đã đến đủ rồi."

Nàng tháo kính, vệ sĩ bên cạnh nhận lấy. Họ bước về phía phòng họp. Nàng cùng thư kí nam là Diệp Tân bước vào phòng họp.

Bên trong phòng họp rộng lớn. Ghế ngồi cũng đã đầy đủ người. Tiếng thảo luận sôi nổi ập tới mà chấm dứt ngay khi nàng bước vào. Khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo không một biểu tình thừa thãi. Nàng ngồi xuống chiếc ghế lớn chính chủ ở giữa hai hàng.

Diệp Tân đứng ở vị trí của mình bắt đầu cuộc họp. Cuộc họp này chính là để đào thải nhân viên. Nàng đưa con mắt vô hồn lướt qua một loạt nhân viên cao cấp này. Nam ít nữ nhiều. Đáng lý ra nên để con trai vào làm tất mới đúng. Như vậy nàng mới không bị ghen ghét... Nàng dừng lại tại một gương mặt có phần thanh tú, đôi mắt to tròn đầy vẻ vô tội. Bất chợt nàng cảm thấy mình là một con cáo già...

Sao cô ta có thể diễn giỏi như vậy? Cho hai like cũng không sợ cô ta làm gì được nàng. --

Khoảng 15 phút sau, Diệp Tân nói vào vấn đề chính: "Theo công tác điều tra của cảnh sát, qua hai ngày thì tin chính thức được xác nhận. Chủ tịch Mạc đối với tin đồn bị đặt kia chính là người bị hại. Trong đó người gây ra tổn thất cho Chủ tịch Mạc cũng như tổn thất tới cổ phiếu của công ty chính là Nguyễn Vũ Vũ."

Tới đây, mọi người đều mắt chữ A, miệng chữ O mà nhìn về phía Lăng Vũ Vũ.

Cô ta mắt mở to ra, khóe miệng giật giật, đứng bật dậy nhìn mọi người: "Tôi không có... Tôi... bị vu oan..."

Cô ta cứ một mực lấp bấp bao biện cho bản thân mình, các biên tập phụ nhìn cô ta đầy biểu tình ghét bỏ, họ xì xào, chỉ trỏ lắt đầu...

- Cô như thế mà lại vu oan cho Chủ tịch. Cô có phải là người không? _ Một em gái không nhìn được, lớn tiếng nói.

Nguyễn Vũ Vũ lắc đầu lia lịa. Nhìn về phía nàng. Ở kia nàng nhìn cô ta như có như không, tay chống cằm đầy thần nhiên, khóe miệng hơi nhếch lên đầy khiêu khích. Vũ Vũ biết mình bị lộ rồi, nàng ta khuôn mặt bình tĩnh lại. Lại nhìn tới những chứng cứ phát ra trên máy chiếu lần lượt chiếu hết.

Lúc này, mới một giọng nói khinh bỉ về phía Mạc Nhã: "Mạc Nhã, cứ cho là lần này thoát được thì mày nghĩ sẽ không có những chuyện khác sao? Hừ. Mày cứ chờ đấy, tao có vào tù thì cũng có lúc ra. Tao có không làm gì mày thì cũng có người..."

"Bốp"

Còn chưa kịp nói hết câu, Nguyễn Vũ Vũ đã bị tát một cái. Cô ta choáng váng ngẩng đầu dậy, khóe miệng run rẩy nhìn người trước mắt. Là một nam nhân. Mà người này không ai khác lại là bạn trai của cô ta. Cô ta thực sự muốn khóc, tại sao con nhỏ đó lại có tất cả, mà nàng lại chỉ có thể lần lượt mất đi. Cũng chính là cái anh bạn trai này, đòi chia tay với cô, mà anh ta thì suốt ngày luôn miệng "Mạc Nhã".

- Anh đánh em vì con đi đó?

Một câu này của Nguyễn Vũ Vũ làm mọi người trong lòng đều có một ý nghĩ "Hết rồi".

Nam nhân kia một thân đồ công sở lịch lãm, ánh mắt lãnh đạm nhìn cô ta: "Cô làm chuyện vô nhân đức còn dám mở miệng ra mắng người ta là con này con nọ. Vậy thì cô là cái thá gì? Mau xin lỗi Chủ tịch Mạc đi"

Những lời này vừa nói ra đã khiến cho Vũ Vũ bật cười. À ta cũng đâu đến nỗi nào, thế rồi rơi vào sự tình này đây. Từ nhỏ đến lớn, hóa ra người đánh mình lại chính là người mình yêu nhất.

Nàng ta cười lên một tràng dài rồi bất chấp tất cả xông về phía Mạc Nhã. Nàng an nhiên ngồi đó chống mắt lên nhìn cô ta. Cô ta thật điên rồi! Ngay khi chỉ một bước chân nữa thôi, cô ta có thể hạ một cái tát xuống gương mặt kiêu diễm ấy thì có người túm cô ta lại...

Vệ sĩ ulla vào, hai người lực lưỡng lôi cô ta ra khỏi phòng họp. Tiếng chửi rủa điên cùng âm ỹ của cô ta thì không ai muốn để vào mắt. Cửa phòng họp đóng lại, tiếng nói kia cũng biến mất. Cả căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Thật lâu sau, nàng mở miệng: "Sau khi ra mắt Hồi Ưc, công ty nghỉ một ngày công. Tôi mời mọi người ăn cơm a."

Nhìn nụ cười tàn mạt nhẹ nhàng như gió xuân của nàng, các nhân viên phía dưới đều không nói lên lời. Duy chỉ có Diệp Tân cười cười. Cuộc họp cứ như thế kết thúc.

...

Ngày hôm sau, thanh danh của Chủ tịch Mạc Nhã lại trong sạch thơm mùi giấy trắng. Người chửi bới cũng biết đường thuận gió đẩy thuyền, da diết xin tha thứ.

Nàng nằm trên chiếc giường lớn màu trắng, không gian trong phòng tĩnh mịch.

"Ting"

Tiếng tin nhắn bất chợt vang lên. Nàng đưa mắt nhìn trần về phía cái điện thoại. Mở ra một lần là một lần ngạc nhiên. "Con gái, hôn phu của con đã về nước." Chỉ một câu thông báo của cha ngăn ngủ, nàng cảm thấy máu trên người sôi lên. Không có chỗ phát tiết, liền mở máy tính, soạn thảo một chương truyện huyết cầu...

Nhưng rất nhanh thôi, bận rộn của công việc đã nhấn chìm nội dung tin nhắn kia. Để đến khi nhớ ra lần nữa...Nàng buộc phải tự mình ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ai?

Trong khi ngoài trời đã tối đen như mực, người người đều đã yên ổn tại gia đình ăn cơm trong hạnh phúc. Nàng lại phải tham gia một cái buổi đấu giá từ thiện vô cùng tẻ nhạt. Nhìn quanh chỉ thấy vài ba nữ nhân, còn đầu đều là nam nhân.

Nàng ngồi xuống ghế ngồi của mình, mắt nhìn lên phía bục đằng trước. Chút nữa sẽ đem đồ đấu giá lên đó. Nàng chưa xem danh sách món đồ ngày hôm nay. Hiện nhiên cũng có chút tò mò. Lại nói nàng thích những thứ đẹp dễ tính xảo, biết đâu hôm nay mua được thứ gì...

Rất nhanh sau đó, chỗ ngồi đông kín. Đèn trên bục cao cũng bật lên. Mc chủ trì bắt đầu làm việc của mình. Nàng cảm nhận có người nhìn mình chăm chăm. Liên liếc mắt sang hai bên một lượt. Cuối cùng ánh mắt như không thể biểu cảm gì cũng thoáng lóe lên một tia hốt hoảng. Nàng bình tĩnh quay lại nhìn lên vật đấu giá. Giả vờ như mình chưa nhìn thấy người bên cạnh.

Cứ thể chịu đựng trong khó chịu. Tới vật đấu giá thứ 5, nàng tính đứng dậy thì tiếng nói bên cạnh vang lên: "Mạc Mạc, em không nhận ra anh hay là em muốn tránh anh?"

Nàng thở ra, quay đầu nhìn người bên cạnh. Gương mặt hình chữ điền, tướng mạo đàn ông tinh tế. Khoảng chừng đã ngoài 25. Anh ta khoác trên mình một bộ âu phục màu xám. Nàng trên mình là chiếc váy trễ vai tay lỡ bằng satanh màu xanh sophia, chân váy dài qua đầu gối.

Như một nàng công chúa lễ phép, nàng hỏi vị trước mặt: "Chúng ta đã gặp nhau rồi sao?"

Chàng trai kia lập tức nhếch miệng cười: "Mạc Nhã, nói vậy anh sẽ rất đau lòng đó."

Con mẹ nó, anh cười vui như vậy, có chút nào đau lòng không? Khốn kiếp. "Cho hỏi tên anh là..." Nàng tuy nghĩ một đấng nhưng nói ra lại rất nhẹ nhàng một câu khác.

"Trương Trình Lâm" Anh ta chậm rãi nhếch lên một nụ cười kiêu ngạo. Ánh mắt nhìn nàng như muốn xuyên thủng da thịt khuôn mặt nàng vậy.

Nàng chớp chớp mắt, Ai chả biết Trương Trình Lâm anh, cái đồ lăng nhăng, chơi bời phá gia chi tử. "À, lâu ngày không gặp Trương thiếu." _ Nàng cười nhẹ nói.

Trương Trình Lâm đôi mắt ngậy ra nhìn nàng, cái giọng giống như rất ủy khuất cất lên: "Ngay cả vị hôn phu mà em cũng không nhận ra là sao?"

Ánh mắt nàng trầm xuống, rất nhanh nàng nhận được sự chú ý của những người gần đó. Rất nhanh thôi, nàng lên tiếng thanh minh: "Áy, chuyện khác có

thể đùa chứ thanh danh của Mạc Nhã tôi không thể đùa được đâu."

Ngay khi Trình Lâm định lên tiếng nói rõ chuyện này thì Mc phía trên bỗng cao giọng hướng về phía họ. Rất nhanh cả hai đều im lặng, lắng nghe sự tình gì đang xảy ra.

- Số 6 ra giá 200 triệu, Lần 1.... 200 triệu lần 2...

"Cộp"

- Chúc mừng người mang số hiệu 6, chiếc vòng tay phi thúy từ thời đường đã thuộc về anh. Cuộc đấu giá đến đây cũng chấm dứt. Mời các khách mời tham gia đấu giá tới hậu trường gặp ban tổ chức...

Nàng men theo tiếng Mc, đưa mắt nhìn sang hướng bên cạnh. Số 6. Nhưng vừa nhìn sang, nam nhân này đã một thân hình dong dạc cao lớn đứng dậy, trên người một thân vest đen tinh xảo nhẵn nhụi. Nhìn tận thân sắc phía sau nam nhân một loại cảm xúc cao sang mà lười biếng. Chỉ cần nhìn sau thời nàng cũng chắc chắn rằng nam nhân này là một cái mĩ nam diện mạo a.

"Mạc Nhã"

Ngay lúc nàng đứng dậy định chuồn gọn lẹ thì giọng nói kia cùng chủ nhân của nó như âm hồn bất tán đã phát hiện ra sự hiện diện của nàng. Xong đối với Tường Trình Lâm, nàng vốn dĩ ở trong mắt hắn từ đầu đến cuối mà.

Nàng quay người, vẻ mặt lạnh lùng, nụ cười thân thiện đã không còn. Người ngắm xung quanh đều đã có lục tục đứng dậy rời đi. Nàng không cần diễn vai một nhân vật công chúng thân thiện nữa. Hất hàm đầy kiêu ngạo: "Anh Tường này, chuyện cưới xin hôn phu kia mà anh nói, chỉ là ba mẹ tôi nói chơi thôi, chả có gì đĩnh ước ở đây cả. Hôn hết, cứ cho là anh là vị hôn phu đi, tôi cùng a cũng sẽ không có liên quan."

Chàng trai trước mặt ngây ra, đã chả còn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, hiền hòa nữa. "Vì sao lại vậy được?" Giọng nói cậu ta vô cùng ủy khuất.

Bỗng chốc Mạc Nhã nghĩ rằng mình sẽ bị người ta gán cho cái danh hủy hôn con gái nhà lành mất. Nàng thờ dãi: "Tôi không thích"

Chỉ một câu nói đơn giản, ngắn gọn, nhưng lại có lực sát thương thật cao. Tường Trình Lâm ấp úng nói không nên lời. Nàng lại một điệu bộ từ tốn định rời đi. Thì có một cô nhân viên mặc đồng phục đi tới. Đưa tới trước mặt nàng một hộp vuông nhưng màu đỏ mận.

- Cho hỏi, tiểu thư có phải là Mạc Nhã không ạ?

- Phải. _ Nàng gật đầu.

Cô nhân viên hơi liếc qua bộ dạng của Lâm. Chàng ta như có như không nhanh chóng cười nhẹ một cái: "Tôi có việc đi trước."

- Đây là món quà của vị khách số 6 tặng cho tiểu thư. Mong ngài nhận cho.

Nàng nhanh chóng nhận lấy cái hộp nhưng từ tay cô nhân viên. Cô nhân viên xong việc liền rời đi. Nàng từ tốn mở hộp ra. Bên trong hiện ra một chiếc vòng tay phi thúy từ thời đường. Nó chắc chắn được tạo ra từ một khối ngọc có màu xanh nhẹ nhàng, điểm thêm những vân mực đen vô tình, vài đường nét nhỏ màu trắng. Nhìn vào vô vàn thích mắt, một chiếc vòng tay tinh xảo a.

Lại nghĩ tới số 6 kia. Nàng có quen không? Hình như không quen. Không quen tại sao lại tặng đồ cho nàng. Vô công bất thụ lộc, nàng nghe có mùi gian trá!

Sau khi về nhà, tra hết một loạt tư liệu vẫn không hề có được một chút ít thông tin nào về vị khách bí mật này. Đến nửa đêm, nàng nhận được một tin nhắn nặc danh.

"Quà gặp mặt lần đầu, em thích chứ?"

Con mẹ nó, ai mà lại giàu thế? Quà gặp mặt 200 triệu, sao lại biến thái tới vậy chứ? Không phải muốn cướp sắc chứ? Minh phải cẩn thận mới được...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Quyến rũ

Trong cái thời tiết mùa hè này, nàng chỉ muốn ngâm mình ở trong bể nước, mãi mãi thưởng thức dư vị bình lặng của một trốn hoang vu rừng núi nào đó. Thật sự quá nóng rồi... Mặc trên người một bộ váy hai dây màu đen, nàng ngồi trong một cửa hàng bánh ngọt. Chạm rãi thưởng thức chiếc bánh ngọt. Thôi được rồi, ở điều hòa ăn bánh thế này cũng rất tốt. Chả phải người ta nói, nên chiêm lấy thực quản của một cô gái trước sẽ dễ hơn bắt đầu từ trái tim hay sao?

"Ring...ring..."

Tiếng tin nhắn điện thoại vang lên. nàng mở điện thoại đọc tin nhắn.

"Mạc Nhã, còn đã nói gì với Tưởng Trình Lâm?"

Nàng nhàn nhạt nhếch môi đầy thú vị, đầu lưỡi nhỏ nhắn liếm đi chút kem dính trên khóe môi. Đôi tay linh hoạt đáp lại tin nhắn một cách khiêu khích:
"Con làm gì anh ta thì ba làm gì được con?"

Chẳng hiểu sao nàng lại vui vẻ đến thế...

Một lúc sau cũng không có thấy tin nhắn gửi lại. Nàng cũng không chờ đợi. CHi là nhanh sau đó, điện thoại vang lên. Diệp Tân gọi đến. Tên bốn mắt này sao lại làm phiền nàng rồi.

"

-Alo...

....

- Cái gì?

....

- Tôi đến bây giờ đây. "

Nàng vội vàng đặt lại một tờ 500 trên mặt bàn, cầm lấy túi xách, nhanh chóng rời khỏi cửa hàng. Một đường lao xe trên phố lớn, nắng ngoài trời cũng không còn là nỗi bận tâm với nàng nữa.

Dừng xe xuống tầng hầm, nàng chẳng che chắn gì như mọi khi, cứ thế một thân thoải mái y phục, kiêu diễm tới mức nhân viên dọc đường gặp đường đều phải nhìn theo bóng dáng ấy.

Vừa ra khỏi thang máy, nàng đã ngửi thấy hương thơm mãnh liệt cuốn hút khắp không khí. Men theo con đường hành lang về khu văn phòng của nàng, hoa hồng đỏ rực nở như cháy lên. Từng giỏ một ngay ngắn đặt ở đó. Tới cửa phòng nàng, Diệp Tân ôm một cái hộp hình vuông nhỏ nhắn đứng ở đó, ánh mắt nửa vui mừng nửa lo lắng.

- Chủ tịch... _ Cậu ta nhìn thấy nàng hai mắt sáng lên.

- Chuyện gì thế này??? _ Nàng hỏi.

Diệp Tân tường thuật lại sự tình một cách ngắn gọn xúc tích nhưng vẫn đầy đủ. Nàng nhận lấy cái hộp xinh xắn kia. Có phần mỏng lung... nàng vẫn từ tốn mở nắp cái hộp dễ thương. Bên trong có một chiếc nhẫn hồ ly màu đen, to hơn các loại mà nàng từng thấy rất nhiều. Còn có một tờ giấy nhỏ màu vàng.

"Nếu anh không bận, chắc chắn sẽ tự tay đem tới cho em."

Cái này là nói những giỏ hoa hồng ngoài kia sao? Ôi trời, chỗ này nhìn thế nhưng cũng tốn gần chục triệu đấy. Rốt cuộc là tên biến thái nào trên người ông đây?

Nàng bày tỏ ý định mặc kệ. Khi nào hết tiền hẳn ta sẽ khắc dừng cái trò này lại.

Về nhà, mở ngăn kéo tủ trang sức dưới cùng ra, bỏ hộp quà nhỏ nhắn vào. Trong ngăn tủ rộng lớn chỉ có một chiếc vòng và một chiếc nhẫn...

Nhưng theo thời gian, ngăn tủ đó so với những vật nàng được tặng trở thành nhỏ bé... Nàng gần như ngày nào cũng nhận được quà. Đôi khi là 50 giỏ hoa hồng. Đôi khi là một món trang sức riêng lẻ. Đôi khi còn có những chiếc bánh ngọt rắc vàng bột mà có tiền tỷ nàng cũng ko dám ăn...

....

Một tháng sau.

Tại khách sạn H lớn nhất Thủ đô. Nơi những nhân vật lớn tề tựu. Nơi những buổi tiệc xa hoa nhất của ngành dọc đất nước được mở ra. Như bước ra từ câu chuyện thần tiên đẹp nhất, nàng với tư cách là Chủ tịch một công ty, đại diện một thương hiệu, đạo diễn một bộ phim, tác giả một cuốn sách... đã có mặt ở đây. Hôm nay là đại tiệc thương nhân lớn nhất. Đây chỉ là một phần thôi, để cho thú vị, mọi người đều đeo mặt nạ, đem đến cảm giác quen thuộc mà mới lạ.

Diện trên người một chiếc váy cúp ngực, chân váy đuôi cá bó sát, tạo ra một đường nét cơ thể hoàn hảo. Làn da trắng mịn nổi bật trên màu đỏ rực rỡ của sắc váy. Nàng không đeo hoa tai, không đeo vòng cổ, cũng không có vòng tay. Nhìn nàng là một cảm giác hết sức cảnh đẹp sinh ý, kiêu diễm nhưng

cũng lại hết sức giản đơn tới mềm dịu. Xương quai xanh hay chiếc cổ, bộ ngực đầy đặn lại như một điểm nổi bật, khiêu khích ánh mắt nam nhân. Nàng đeo chiếc mặt nạ màu vàng kim, có đính 3 nhánh lông vũ màu đen ở bên cạnh. Mái tóc thả tự do, khẽ khàng đung đưa theo làn váy cùng nhịp bước của nàng.

Mọi người trong không gian sa hoa đều hết sức ý nhị, tinh táo. Ai nấy lịch sự, nhỏ nhẹ mà hòa nhã nói chuyện với những người xung quanh. Duy chỉ có mình nàng. Mang trên người một màu sắc táo bạo nhưng lại như một nữ hoàng lạnh lùng, kiêu ngạo ngồi ở trên ghế sofa giữa gian phòng, giữa hàng trăm oanh oanh yến yến. Đôi tay uyển chuyển lắc nhẹ ly rượu. Thần thái này càng khiến nam nhân điên cuồng.

Cứ thế nàng ở đó an tọa gần hai tiếng. Trải qua đủ mọi quá trình của buổi tiệc. Mọi người có biến chuyển ra sao, nàng cũng chỉ ở đó uống rượu. Như một thứ nước lọc, rượu chảy xuống thực quản trống rỗng thật dễ làm người ta say. Mà nàng hôm nay lại không tốt cái tâm trạng. Nói thế nào nhỉ? Ba lần vợ bé về nhà ra mắt, mẹ mất cách đây không lâu. Có vui không cơ chứ...

Nhưng rất nhanh thôi, trong lúc khúc dương cầm du dương vang lên, dưới ánh đèn lung linh hoàng gia, một nam nhân bước đến, hết sức bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh nàng. Khóe môi chàng trai nhếch lên, có vẻ như hương thơm của rượu và một hương thơm khác đang quyện vào nhau đầy chăm chút.

Khóe mi nàng đang khép hờ, cảm thấy lực đạo của ghế lún xuống cũng mở mắt ra. Ngay lập tức đập vào mắt là một mặt nạ màu bạch kim, đôi mắt phượng kia đầy tà mị nhìn nàng, khóe môi còn như muốn giương lên trên choker nàng.

Nàng cười hừ một cái: "Tôi không có hứng thú nói chuyện."

Người kia cũng chẳng có gì bối rối: "Anh nhớ là mình có tặng cho em một chiếc vòng cổ ruby hình giọt nước từ kim cương, rất hợp với bộ đồ này. Sao em không dùng?"

Chỉ một câu nói này thôi, nàng cũng cảm thấy hứng thú. Thế hóa ra tên biến thái kia đây ư? Nàng đưa tay ra muốn lột bỏ chiếc mặt nạ của chàng trai. Chàng ta dễ dàng bắt được bàn tay của nàng. Những ngón tay thon dài, mềm mại khác thường. Còn có một hương thơm, thơm từ máu thịt...

"Con gái là phải rụt rè. Em muốn làm gì anh?"

Nàng chậm rãi nhấp một ngụm rượu nữa: "Xem chỉ số nhan sắc..."

Chàng trai hơi ngồi sát lại nàng, tà mị ghé tai nàng nói: "Người thấy được dung mạo của anh, sẽ thuộc về anh mãi mãi. Em có hứng thú với anh à?"

Giọng nói người này vô cùng có sức hấp dẫn. Không thể phủ nhận, nàng cũng bị nó quyến rũ... Cộng thêm cơn say đang dấy trào, cùng với những chuyện không tốt. Nàng thật muốn thả mình chơi một lần cho đã, giọng nói đầy thách thức của nàng cũng vang lên đáp lại cái sự hấp dẫn kia: "Nếu nhan sắc của anh tốt, tôi cũng liền có hứng thú muốn thử."

Hơi thở ấm nóng kèm hương thơm phả lại gần khuôn mặt của chàng trai. Cậu ta thăm chửi mình trong lòng. Rõ ràng đi quyến rũ con gái nhà người ta mà lại bị quyến rũ lại...

"Được, là em nói đấy..."

Cậu ta cùng nàng đứng dậy, cùng rời khỏi gian phòng rộng lớn...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ăn sạch

Mặc Nhã uống quá nhiều rượu, cả cơ thể bắt đầu chìm đắm trong hương vị lôi cuốn của men say. Nàng đi gầy cao gót bước đi lảo đảo. Nếu không nhờ có hán ở bên cạnh đỡ thì không biết đã ngã lên ngã xuống bao nhiêu lần.

Vì sự kiện này có nguồn đầu tư vô cùng lớn nên mọi người đều được sắp xếp phòng khách sạn vip. Trùng hợp thay phòng của hai người ở đối diện nhau. Nhưng mà nàng lại một mạch gạt chìa khóa phòng của hán ta mở cửa phòng. Bước vào một cách tự nhiên, kiểu như đây là nhà của tôi, cứ tự nhiên...

Nàng vừa vào phòng liền đá giày, đi chân trần. Chiếc mặt nạ cũng lặng lẽ bị vứt xuống sàn nhà. Lộ ra gương mặt mang sắc hồng mê hoặc. Đôi hàng mi chớp động đầy dụ tính, hơi thở ấm nóng mang theo hương vị rượu ngọt ngào.

Đang đi bỗng nhiên nàng quay người lại, hán ta ở phía sau chỉ thiếu nước lún một chút liền có thể đâm thẳng vào ngực nàng. Nhưng thực tế thì nàng đập vào lồng ngực vững chắc kia.

"A"

Nàng ngây ngốc đưa tay xoa xoa trán mình. Hán ta bật cười nhẹ, hai tay ôm lấy eo nhỏ để tránh làm nàng ngã. Nàng mở to đôi mắt long lanh, nhìn thẳng

vào hắn. Trong đôi mắt ấy hắn dường như nhìn thấy được thân ảnh của mình...

"Anh là ai?" Giọng nói tỉnh ngịch lại bờ ngõ của một đứa con nít vang lên.

Hắn nhú mày nhưng rõ ràng khóe miệng đã cong lên một nửa. Chẳng đợi hắn trả lời, nàng đã đưa tay lên gỡ chiếc mặt nạ mà nàng muốn bỏ đi từ lúc. Hắn lại cũng không ngăn cản như lúc đầu nữa. Cứ để mặc nàng gỡ bỏ mặt nạ xuống...

"Cạnh"

Chiếc mặt nạ màu bạch kim tuột khỏi tay nàng, yên vị trên sàn nhà. Nàng nhìn người con trai trước mặt không chớp mắt. Chính xác là nhìn khuôn mặt ấy. Đôi mắt phượng đầy tà mị nhìn nàng như cười như không. Sống mũi cao, khóe môi mang sắc phiến hồng cong lên đầy yêu nghiệt. Góc cạnh rõ ràng, lại thêm làn da mịn màng không tỳ vết.

Nàng sững lại... Không phải vì vẻ đẹp mộng mị ấy, mà bởi vì đây là người nàng quen. Đúng vậy, rất quen...

- Chiêu Dương??? _ Nàng phát ra tiếng rất nhỏ, trong đó có biết bao cảm xúc hỗn loạn...

Người trước mặt này nàng thực sự không dám tin là Chiêu Dương. Nàng sợ mình say quá rồi, mắt mờ quá rồi, nhìn nhầm rồi... Nàng đặt những ngón tay thon dài của mình lên khuôn mặt như bạch ngọc kia... Cảm giác ấm áp tê dại truyền tới nàng.

Khóe miệng đối phương sâu thêm, cuối cùng vén lên nụ cười xinh đẹp, mỹ lệ hơn cả mỹ nhân.

- Mạc Nhã ơi là Mạc Nhã... Nữ nhân trên đời này nếu là sao trên trời thì em chính là ngôi sao sáng nhất, lấp lánh nhất... Có biết anh mất bao lâu mới tìm được em không? _ Giọng nói của Chiêu Dương vô thường ấm áp, trầm lắng mê hoặc.

Nàng vòng tay qua cổ hắn, khóe miệng cũng nhếch lên thật sâu, đôi mắt như trắng lười liếm.

Phía ngoài cửa sổ kính sát đất hiện lên một màn pháo hoa rực rỡ kết thúc đêm hội. Có thể mọi người phía ngoài đều phải ngước lên nhìn màn pháo hoa tráng lệ ấy... Nhưng hai thân ảnh kia lại như chỉ có đối phương trong mắt nhau. Cùng nhau quỳ gối giống như họ đã là của nhau từ trước vậy.

...

Vào ba năm trước, vào một dịp sang P xử lý chuyện gia đình, nàng vô cùng cô độc. Tối hôm ấy đi ăn tiệc của một người bạn cũ, không ngờ bị người ta chơi nàng một vỏ. Bỏ thuốc vào đồ uống của nàng. Nhưng may thay, nàng vào nhầm phòng một chàng trai trẻ cũng độc lai độc lã.

Nàng lúc đó phát hiện ra tình cảnh của bản thân cũng vô cùng bình tĩnh. Hơn nữa lại gặp được một nam nhân ưu tú như vậy, nàng thì bất cần đời... Nhưng không ngờ người con trai này lại học qua lớp tự động kiểm chết của Tiểu Nại, hết sức nhẫn nhịn đối với nàng.

Đầu tiên hắn còn tính đuổi nàng ra nhưng mà người mà hắn căm hận lại là người khiến nàng ra nông nổi này. Cuối cùng vì lý do không muốn để người đó toại nguyện mà hắn cho nàng ngủ lại. Tối nửa đêm nàng say nửa đã ăn hắn. Hắn bắt lực đánh ôm nàng cả đêm để nàng không làm bậy.

Sau tối hôm đó nàng buồn chán, liền bám theo hắn, treu chọc đủ kiểu hai ngày liền. Tâm trạng không tốt nên hắn cũng muốn giải khuây, cho nên cũng chơi cùng nàng. Vì để cảm ơn tối đó, nàng giống như nam nhân, chi trả mọi thứ. Hắn biết nàng là cô chiêu, hơn hết có sẵn thói ăn chơi cho nên cũng mặc nàng vùng vẫy như giấy.

Đến ngày thứ 3, nàng nhận điện thoại vội vàng ra ngoài. Không để lại bất cứ thông tin nào cho hắn. Hắn lại càng kiêu ngạo, chẳng hỏi gì về thông tin của nàng. Để sau đó phát hiện nàng đi rồi vô cùng hối hận khi mà ngay cả tên cũng không hỏi nàng...

Rồi sau đó, hắn phát hiện ra bản thân nhớ nàng một cách điên cuồng. Bản thân thích mọi thứ thuộc về nàng, như là mùi hương cơ thể ấy... Là người khiến ta say thì người phải chịu trách nhiệm. Với châm ngôn này hắn tìm nàng suốt những năm tháng qua. Nhưng nàng lại về nước, càng khiến hắn giống như mò kim đáy bể....

Cho tới khi nàng nổi tiếng thực sự, bắt đầu phô bày giá trị của bản thân, tới báo chí nước ngoài cũng nhắc tới. Chỉ một ánh mắt ấy hắn đã nhận ra Mạc Nhã nàng...

....

Trong ánh đèn mờ nhạt của căn phòng, từng đồ vật sang trọng ánh lên đầy bắt mắt. Phía ngoài trời ửng đỏ một màu. Chân trời kia, ở đó có mặt trời đang muốn vươn lên... Đẹp để biết nhường nào cũng không bằng sắc xuân phơi phới trên chiếc giường hoàng gia khảm vàng...

Mạc Nhã vươn đôi tay trắng nõn ra khỏi chăn. Chiếc chăn tuột xuống, lộ ra một người đàn ông đang gục đầu vào hõm quai xanh của nàng. Bị động, hắn ta khẽ nhích người, đôi vòng tay xiết chặt lấy eo nàng giống như muốn kiểm tra xem nàng có còn đó không. Lại hít một hơi thật sâu, giống như tham lam chỉ muốn chiếm đoạt hết phần hương thơm từ máu thịt của nàng.

Lúc nàng mở mắt nhìn xuống thì thấy Chiêu Dương đang cọ cọ má mình lên phía trên ngực nàng. Nàng đưa tay đẩy hắn ra đầy ghét bỏ. Chiêu Dương hết sức bất mãn với hành động này của nàng. Nhìn sang thì nàng đã quay lưng lại với hắn, cuộn tròn mình trong chăn đầy yên ổn.

Hắn mỉm cười bất lực. Đôi mắt chưa mở hắn vẫn còn mơ màng nhìn xung quanh. Sau đó lại nằm xuống bên cạnh nàng. Vòng tay ôm lấy nàng vào lòng...

Mặc dù trong lòng rất hạnh phúc, rất mãn nguyện. vì đã kết thúc lớp học kiểm chế, nhưng mà hấn không muốn lúc mở mắt ra, nàng đã lại đi mất...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tìm

Mi tâm lay động, nàng một lần nữa thức giấc. Cả một căn phòng lấy gam màu vàng trắng làm chủ đạo hiện ra rõ ràng. Nhưng mà... lạ ở chỗ, căn phòng này rõ ràng khác hoàn toàn với phòng của nàng và các phòng vip còn lại.

Nàng khẽ khàng tách cánh tay Chiêu Dương ra, vén chăn đắp lên cho hấn. Cả thân hình mềm mại của nàng lộ ra, trên làn da trắng như tuyết hấn in những vết đỏ và dấu răng đầy ám muội. Chạm chân trần xuống đất nàng đứng hơi không vững. Phải ở im một lúc mới di chuyển được. Cả người hoàn toàn là đau nhức... Nàng nghiêng răng âm thầm chửi rủa người phía trên giường. Cả người hấn cuộn tròn lại, đầu gối lên tay. Mái tóc hơi xõa xuống mắt, cả khuôn mặt là một vẻ say sưa...

Nàng cảm lấy chiếc áo sơ mi của hấn ở dưới đất khoác vào người. Sau đó lẳng lặng rời đi...

...

"Ting...ting...ting..."

Tùng hời chuông cửa vang lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng. Hấn hít một hơi thật sâu, đưa tay xò sang hai bên...Mắt mở to, hấn bật dậy đưa mắt nhìn quanh phòng. Không có ai cả...

- Mặc Nhã...

Chiêu Dương lười biếng lên tiếng gọi. Trong thanh âm muốn bao nhiêu nhu tình liền có bấy nhiêu... Nhưng đáp lại sự yêu thương kiếm tìm ấy không phải tiếng nói ngọc ngà của nàng...

- Cậu chủ, trời tối rồi, người có dùng bữa tối không?

Ngoài cửa một cậu thiếu niên tầm hai mấy tuổi bước vào. Ăn mặc chỉnh chu, trưởng thành. Gương mặt gian tà soi xét vết tích trong căn phòng... Ở gần cửa là giày cao gót tinh xảo, sau đó là mặt nạ... Sau đó là váy... áo... Như cười như không cậu nhìn về phía Chiêu Dương ngồi trên giường. Chấn tụt xuống, lộ ra vai ngực, phía sau lưng còn có vết cào sặc sến...

Nhưng Chiêu Dương thì không mấy vui vẻ, khoe miệng mấp máy như muốn mắng người vậy.

- Tịnh Khang, lễ hội đã giải tán chưa?

Thanh âm lạnh lẽo của Chiêu Dương vang lên...

- Thưa, mọi người đã gần thoái về rồi. Chỉ còn vài lão già ở lại cùng tiểu tam... _Tịnh Khang nhanh chóng nghiêm túc lại về mặt...

Chiêu Dương hít vào một hơi lạnh. Nàng lại đi rồi... Sao hấn lại có cảm giác bị nàng ăn sạch?? Sau đó không bị bỏ rơi...Không thể được. Đường đường là nam nhi, sao có thể không chịu trách nhiệm chứ...

Hấn lại nghĩ tới nàng hầy còn là xử nữ... Lần đầu của nàng cũng là cho hấn, mà có lẽ hấn cũng là người đầu tiên nhìn thấy thân thể nàng năm đó...

Nghĩ tới mấy việc này, máu trong người hấn lại sôi lên, hạ thân dưới cũng bắt đầu có phản ứng. Chiêu Dương tối sầm mặt lại.

- Mặc Nhã đâu? _ Chiêu Dương hỏi Tịnh Khang.

Tịnh Khánh nuốt nước bọt... Chắc chắn là Mặc tiểu thư bỏ đi không nói lời nào rồi. Mà Chiêu Dương nhắc tới Mặc Nhã sẽ có hai biểu cảm. Một chính là nổi giận, hai chính là cung chiều hơn cả cung chiều. Nhìn biểu cảm này thì chắc chắn là cái thứ nhất.

- Vào lúc 9 giờ sáng Mặc tiểu thư đã rời khỏi khách sạn. _ Tịnh Khang thông báo ngắn gọn.

Chiêu Dương ngả lưng xuống giường. Mắt nhắm lại kiểm chế cơn giận. Tịnh Khang thấy vậy biết ý rút ra ngoài. Cả căn phòng trở lại về vốn có của nó, đầy tĩnh lặng, đầy huyền bí. Ngoài cửa sổ lớn chính là cảnh thành phố đang lên đèn, những ngôi nhà cao tầng nối đuôi nhau tạo ra các khu phố, con đường lên đèn tô điểm cho đám đông phương tiện dưới đó...

...

2 ngày sau.

Mạc Nhã như thường tới công ty của mình. Hôm nay là lần đầu nàng ra khỏi nhà kể từ hôm đó ở cùng với Chiêu Dương. Diệp Tân đón nàng ở thang máy, vào tới văn phòng thì bắt đầu báo cáo sự tình. Hoa ở bên ngoài đều đã bỏ đi hết. Đương nhiên, vì nó héo...

- Chủ tịch, bên phía cổ đông có một số người không đồng ý với dự án tại khu đô thị mới. Họ nói ở đó còn quá mới, chưa có ai từng thực hiện gì ở đó. Nếu chúng ta đi đầu phần trăm thành công và thất bại là ngang nhau. Mà họ thì không muốn mất tiền oan. _ Diệp Tân đẩy tài liệu tới trước mặt nàng.

Nàng liếc qua tài liệu. Cảm cốc nước lên, chậm chậm uống vào một ngụm. Sau đó mới lên tiếng: "Nói với họ là cho dù phần trăm thành công có là 0 thì dự án này cũng phải làm. Nếu như họ đã sợ mất tiền thì đừng đầu tư nữa... Hời họ xem Mạc Nhã tôi thiếu tiền chăng?"

Diệp Tân....

Được rồi cô chiêu, cô là cành vàng lá ngọc, cô là cây đại thụ lớn, là dòng sông với tiền tài không đáy. Ôm chân cô là quyết định sáng suốt nhất đời tôi. Cô nói tiêu tiền hướng đông tôi sẽ không tiêu tiền hướng tây...

Diệp Tân trầm nghĩ trong lòng những lời hoa mỹ. Lại một bộ mặt nghiêm túc gặt đầu hành sự. Nàng nhìn qua liền biết cậu ta nghĩ gì nhưng cũng không có ý gì chê trách. Bởi vì sự thật là nàng tiêu tiền quá hoang phí. Nàng đã thử tiết kiệm, tuy nhiên không nhịn nổi một tuần... Mà xã hội này, chẳng phải tiền mua gần hết tất cả sao?

Diệp Tân ra ngoài chưa được 10 phút thì lại chạy vào. Nàng lạnh lùng lườm cậu ta, dò xét một lượt. Bộ dạng hoảng hốt thế kia... phải chăng có người chết?

- Chủ tịch... chủ tịch... _ Diệp Tân ấp úng chỉ về phía ngoài cửa.

Nàng nâng mặt, hai tay khoanh trước ngực, lưng dựa sau ghế. Nhìn vào cảm giác chính là uy nghi, kiêu ngạo, lãnh đạm. Diệp Tân cũng bình tĩnh được đôi chút.

- Chủ tịch liên đoàn C&C... là chủ tịch đó... đến đây... Đã ở đại sảnh... mà không, sắp lên đây rồi chủ tịch ơi...

Liên đoàn C&C???

Khóe miệng nàng giật giật...

Mẹ kiếp!!! Sao người không nói sớm? Giờ thì trốn sao được???

Nàng chán nản đưa tay day day trán... Không được trốn, mình là ai cơ chứ... Nàng nhìn về phía Diệp Tân.

- Cậu chính đồn thái độ cảm xúc cho tôi. không có chuyên nghiệp gì cả... nhìn tôi đây này, có đến ba đời chủ tịch C&C tôi cũng không lạ...

Đương nhiên nàng không lạ rồi. Chủ tịch Liên đoàn C&C là ai chứ? Chính là Chiêu Dương. Năm đó sau khi bị người nhà bắt về nàng cũng đã điều tra qua về cái tên Chiêu Dương này. Mức độ là hot hơn cả ngôi sao Hàn Quốc ==)) Năm đó hẳn ta còn chưa là chủ tịch, không phải là vì lý do gì mà là vì không muốn làm. Sau đó qua sinh thần 25 tuổi thì hẳn tiếp nhận quyền lực vĩ đại ấy. Liên đoàn C&C không khác gì Liên hiệp nước này với nước kia. Ngành chính là Dịch vụ du lịch, kinh doanh. Có thể thấy độ giàu có của hẳn rồi đấy, còn gấp 3 lần nàng... Thả nào biến thái như vậy, tặng quà nàng nhiều như vậy...

....

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa bên ngoài đã vang lên. Tiếng thư kí phụ vang lên thông báo: "Thưa chủ tịch... có... có người tới nói là tới thăm ngài. Có cho vào không ạ?"

Nàng ra hiệu mắt với Diệp Tân ý nói ra ngoài chào đón họ như thường đi... Diệp Tân nước nước bọt, hít một hơi thật sâu. Sau đó bình tĩnh mở cửa lớn, cười điềm đạm chào đón...

Chưa đầy hai phút sau, trước mặt nàng đã xuất hiện một đám nam nhân. Đi đầu chính là hẳn - Chiêu Dương, mặc một bộ vest màu đen nho nhã. Đeo kính bản to che đi nửa gương mặt xinh đẹp. Xuyên qua đôi kính đó nàng dường như thấy được hẳn ta đang soi xét mình.

Nàng vẫn uy nghi ngồi trên ghế nhìn. Bởi vì phía sau hẳn còn có cái gì đó...

- Nhã Nhã...

Một giọng nói ngọt ngào êm ấm vang lên lọt vào tai nàng. Nàng lập tức cứng người. Độc ==)) Cái tên này cũng quá thân mật đi, có ai dám gọi nàng như vậy ở công ty sao? Còn chưa ngón được hai chữ này thì đối phương đã nói tiếp...

- Em đừng có trốn anh như vậy, xem anh đem gì cho em yêu này...

Hắn vừa nói dứt câu, mấy người phía sau mang theo vật gì đó tiến lại phía nàng...

Chương 6: Đáng yêu

Mấy người mặc áo đen bê theo một thứ gì đó phủ vải nhung đỏ bên trên tới trước mặt nàng. Lúc kéo vải nhung ra, nàng như đờ người. Mắt mở to nhìn chăm chăm thứ bên trong chiếc lồng sắt...

Trong lồng, một chú hổ trắng viền đen đang nhắm mắt, giống như là ngủ say. Cơ thể pháp phòng đều đặn báo hiệu sự sống. Khuôn mặt hiền nhiên hiền lành không hung dữ. Nó to hơn cái laptop một chút. Nhìn làn lông mượt mà ấy nàng liền muốn đưa tay chạm vào.

- Nhã Nhã, em thích không?

Nàng đưa mắt lên nhìn chàng trai kia. Hắn ta vẫn chưa tháo kính xuống. Nhưng đây không phải điều mà nàng thắc mắc. Cái nàng thắc mắc là tại sao hắn ta biết nàng muốn có con thú cưng này? Nàng đã tìm nó gần một năm rồi. Trước kia nàng từng có một con, nhưng sau đó một lần nàng đi công tác thì về ko thấy nữa... Sau biết được là ba nàng đã đem giết nó. Tại vì nàng suốt ngày chơi cùng nó mà ko ngó ngàng tới việc khác...

Hay đây chỉ là trùng hợp? Nàng phát tay một cái. Nhân viên của nàng lập tức ra ngoài, Diệp Tân cũng thế. Chiêu Dương hất hàm với đám người vệ sĩ. Họ cúi đầu rồi tháo lui, còn không quên đóng cửa cho hai người. Lúc này hắn ta mới bỏ kính xuống, một bộ mặt yêu nghiệt tới gần chỗ nàng ngồi.

- Kể cả em không cần anh chịu trách nhiệm thì em cũng phải chịu trách nhiệm cho anh chứ?

Giọng nói của hắn vang lên vô vàn bình tĩnh, lại kèm thêm chút âm điệu mê hoặc. Nàng trừng mắt nhìn khuôn mặt ấy. Đúng là vô sỉ, quá vô sỉ, còn đòi nàng chịu trách nhiệm cơ đấy.

Nàng "hừ" một tiếng, ánh mắt lạnh đậm chuyển qua nhìn con hổ. Tò ý không muốn trả lời, mặc dù nàng có vô vàn lời nói chặn họng kẻ biến thái này.

- Em thích nó không? _ Giọng của hắn lúc này nhỏ hơn chút, giống như sợ đánh thức con hổ con vậy. Nhưng mà thanh âm thấp đi này lại càng mê hoặc lòng người.

Da đầu nàng cũng tê rần rần theo tiếng nói của hắn. Lại nhớ đến đêm hôm đó hắn gọi tên nàng như thế nào si mê...

- Rất đáng yêu. _ Nàng ngăn cản dòng suy nghĩ, nhẹ nhàng đáp lời hắn.

Hắn hơi cúi người về phía nàng, đưa bàn tay hoàn mỹ tới vuốt ve khuôn mặt nàng, khuôn mặt hắn lại đầy gian trá: "Nhìn anh đây có phải còn đáng yêu hơn không?"

Vừa hay nói hết câu hắn đưa tay cái tới môi nàng. Nàng dứt khoát cắn một cái thật mạnh. Hắn hơi giật mình nhưng vẫn không rút tay về. Đợi nàng nhả răng ra mới từ tốn thu tay về, lại nhìn ngón tay, vết răng như muốn ứa máu ra. Khóe môi hắn lại nhấc lên đầy tà mị.

- Anh đừng có mà vớ vẩn nữa đi. _ Nàng cau mày lại.

- O, vớ vẩn gì? Thế nào là vớ vẩn? _ Hắn hoàn toàn trung ra bộ mặt vô tội nhìn nàng.

Nàng giờ khóc giờ cười.

- Muốn gì? _ Một câu thẳng thắn, một lần trả không đủ cũng có thể trả góp mà =))

Hắn ta nhìn vu vơ quanh phòng giống như đang thực sự suy nghĩ xem nên đòi hỏi nàng cái gì. Mạc Nhã nhìn biểu cảm này của hắn thực sự có chút bối rối. Không phải vì hắn đẹp, dù sao thì nàng miễn dịch với cái đẹp. Mà bối rối vì hắn muốn cái gì, tiền thì hắn nhiều hơn nàng rồi, hắn chắc chắn không cần tiền. Không cần tiền thì cần gì? Đây thực sự là một chuyện hỏi hột nhất nàng từng trải qua.

Không biết qua bao lâu sau đó hắn mới lên tiếng trả lời.

- Rất đơn giản! Anh muốn em, em ở cùng anh cả một đời này, là của riêng anh thôi.

"Thịch...Thịch...."

Dường như trong giây phút ấy nàng nghe thấy tiếng trái tim mình đập một cách mãnh liệt. Lần đầu tiên trong đời có người khiến nàng rung động như vậy. Nàng nhìn sâu vào đôi mắt ấy của Chiêu Dương. Không phải là vẻ gian trá, càng không cười cợt, hoàn toàn là một vẻ nghiêm túc, chân thành. Nàng vội đưa mắt đi chỗ khác, nàng thực sự sợ tất cả chỉ là tự mình huyền hoặc... Hắn như lửa, ở cùng hắn người bỗng há chẳng phải nàng hay sao?

Hắn lại như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, rướn người về phía nàng, giữ ở một khoảng cách nhất định. Hơi thở ấm áp của hắn như nàng cũng cảm

nhận được. Giọng nói của hắn lại một lần nữa vang lên...

- Em có thể trốn tránh mãi được hay sao? Cho dù vậy có thể nào khiến anh không tìm thấy ư? Có thể với bên ngoài người ta gặp anh đều không có lợi nhưng ở cạnh em thì khác. Vì em khác họ... Em đã để anh tìm em lâu như vậy rồi, có thể nào đừng để anh phải đợi nữa không?

Nàng quay mặt sang đối diện với ánh mắt nhu tình ấy. Bốn mắt nhìn nhau không chớp.

- Anh có thể đảm bảo rằng tôi xứng với anh? Anh có thể đảm bảo tương lai không vứt bỏ tôi vì chán nản? Có thể chắc chắn không? _nàng Một biểu cảm bình tĩnh nói ra lời trong lòng mình.

- Anh có thể, cuộc đời này của anh là do anh quyết. Không ai có thể ngăn cản, không ai có thể tác động tới. Anh biết em không tin vào lời nói của đàn ông nhưng nề mặt ba năm trước, cho anh một cơ hội bên em được chứ?

Nàng nghe câu trả lời này cũng được coi là mềm lòng. Được rồi, cứ cho là nề mặt ân nhân. Dù sao nàng cũng không tin có người dám bỏ nàng. Trên đời này chỉ có thể nàng bỏ người ta!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sống chung???

Nàng kiều ngạo xinh đẹp như một nữ vương, hấn gian tà mị hoặc hơn một hoàng tộc. Hai người ở một chỗ luôn khiến cho người ta lóa mắt. Không chỉ là một bức tranh sống động còn rất hợp.

Trong không khí tĩnh lặng ấy, nàng nhìn Chiêu Dương bất chợt nhớ về mối tình cũ của mình từ rất lâu trước đây. Còn trong lúc ấy, cả khoảng không trước mắt hắn chỉ có nàng - Một mình Mạc Nhã nàng chiếm trọn vẹn, mọi thứ khác chỉ là dư thừa không lọt nổi vào mắt hắn.

Thật lâu sau đó nàng nhích người lại phía trước, đôi môi mềm mại hôn một cái lên môi hắn. Nhẹ nhàng mà nhanh chóng, hương vị mềm mại ngọt ngào ấy như tuôn trào trong không gian. Chiêu Dương như đờ đẫn, chớp mắt nhìn nàng đầy ngỡ ngàng, lại giống như bị nàng lừa gạt. Nhưng rất nhanh sau đó đã trở lại bộ dạng cáo già.

- Em hôn anh vậy anh cũng phải được hôn lại cho hòa chứ? _ Giọng nói trầm lắng đầy khiêu gợi vang lên.

Nàng nhếch miệng cười một cái không rõ ý tứ là gì.

- Như thế thì thiệt anh quá... _ Chiêu Dương một bộ dạng phụng phịu như muốn bắt đền nàng vậy.

Nàng cười như có như không, điệu bộ còn hơn hồ ly.

- Hôm nay thì không. Son môi của em rất đắt.

Chiêu Dương trong phút giây đen mặt. Đứng thẳng người dậy, chỉnh trang âu phục, tỏ vẻ hờn dỗi.

- Son của em là nhất =)) Chả nhẽ anh lại không thể mua cho em sao???...

Rõ ràng nàng thấy hắn ta quay người đi rồi nhưng khi nàng đang cười tủm tỉm thì hắn quay phắt lại nhìn nàng vô cùng ầm ức...

- Em muốn mua gì? Anh dẫn em đi mua, anh không tin đồ thực tế tiền của Chiêu Dương này lại không thể mua được.

Nàng đứng bật dậy. Đúng là nàng tiêu tiền nhiều thật nhưng vẫn có nhiều thứ đồ rất đắt mà nàng không nỡ tiêu. Mà lại nói đến đi mua sắm, còn có thể không thích sao? Có ai không thích mua đồ đâu.

- Đi, em cũng muốn nhìn xem anh có nuôi nổi em không _ Nàng cầm áo khoác, cầm theo mắt kính.

Chiêu Dương cũng đeo kính lên, tùy ý khoác vai Mạc Nhã bước ra khỏi phòng. Vừa mở cửa đã bắt gặp mấy chục con mắt như chỉ rình khoảnh khắc này. Mọi người đều như muốn lòi con mắt ra đến mức dán lên người Mạc Nhã và Chiêu Dương.

- Có muốn đi khám mắt không? _ Nàng lạnh lùng lên tiếng, lời đe dọa nhanh chóng có hiệu lực.

Người của nàng dẫn đầu là Diệp Tân nhanh chóng giải tán. Lại tới người của Chiêu Dương. Bọn hắn cũng đang nghi ngờ thị giác của bản thân. Từ khi làm con chim đưa quả tán gái đã cảm thấy cậu chủ có vấn đề rồi. Một người yêu nghiệt nhưng tính tình cảm dục ấy vậy mà như biến mất hoàn toàn khi ở cạnh Mạc tiểu thư đây. Lại thêm một màn khoác vai nhau tình tứ thế này, thực sự khiến bọn hắn nghi ngờ bản thân. Rốt cuộc đã bỏ qua chuyện gì...

Chiêu Dương một đường sánh vai bước đi. Đám người biết điều lui sang hai bên còn cung kính cúi đầu không nhìn mặt Mạc Nhã...

Nàng nhìn cảnh này khóe miệng cong lên...

....

Rất nhanh sau đó, nàng không cần khổ sở cho các kiến nghị về vấn đề quảng bá sản phẩm mới của mình nữa. Bởi vì nàng và Chiêu Dương đã lên đầu báo, đầu tạp chí, đầu top search chỉ trong một đêm. Đầu đầu cũng là những cái tiêu đề khiến người nhìn bất ngờ ghen hòng, bất chấp tìm hiểu chuyện của hai người...

"Cô chiêu vung tiền như nước đã gặp được một nửa là đại gia thương mại."

"Chiêu người tình, Chiêu thiếu gia công khai "đốt thẻ" cho vui vẻ."

"Chiêu Dương - Mạc Nhã."

"Sản phẩm mới xuất bản của Mạc Nhã và sự kiện ký tặng..."

"Liên đoàn C&C dự định sẽ xâm chiếm thị trường trong nước..."

...

Nàng ngồi trên ghế sofa. Tóc xõa tự nhiên, khoác trên người là một chiếc váy lụa tay lửng cổ hình chữ V, với màu đỏ thắm làm nổi bật lên làn da của mình. Đôi chân dài thon thả vắt ngang đùi một chàng trai. Hắn ta cũng dựa lưng vào ghế sofa, chiếc áo sơ mi màu trắng với hai cúc áo đầu gổ ra. Trên tay phải còn nâng ly rượu nhẹ nhàng lắc. Tay trái lại không yên phận, vuốt ve mái tóc của nàng.

Ánh đèn vàng trắng hoàng gia ánh lên đôi mắt nàng đầy mê hoặc, nàng bỏ cuốn tạp chí trên tay xuống bàn: "Bao giờ thì anh mới chịu về?"

Giọng nói của nàng trong vắt, một kiểu kiều ngạo dù không nhìn mặt cũng biết. Chiêu Dương lại lơ đi cái biểu cảm hơi không ưa của nàng đi. Nhấp vào một ngụm rượu, giọng nói ngọt ngào sau đó mới cất lên: "Em đuổi anh một ngày bao nhiêu lần?"

Cả ba ngày nay Chiêu Dương đều ở lại nhà Mạc Nhã. Mỗi ngày Tịnh Khang sẽ đem một số văn kiện tới cho hắn thông qua. Hơn nữa có người ở bệnh cạnh như thế này nàng thực không làm được việc gì cả. Chỉ có ngồi ăn chơi như này thì lấy đâu bản thảo mà xuất bản chứ???

Nàng rút chân ra, từ tốn đứng dậy. Làn tóc cũng xen qua kẽ ngón tay của Chiêu Dương rồi đi. Hắn ta nhìn bàn tay của mình trống không, mùi hương thơm cũng không còn rõ rệt bên mình nữa, vẻ mặt có chút ngơ.

Nàng khoanh tay trước ngực nhìn hắn ta tỏ vẻ muốn một câu trả lời.

- Em làm sao? _ Hắn bỏ tay xuống, ngồi thẳng dậy nhìn nàng.

- Anh cứ ở đây mãi thì e làm việc của mình thế nào. Hơn nữa anh ở đây rồi người nhà em tới bất ngờ em biết giải thích thế nào? Dù sao anh cũng có công việc của mình, người ta ngoài tới cửa tìm anh, còn gọi điện, em không thích ở nhà lại ỉn ả. _ Nàng điềm tĩnh trả lời.

Hắn đưa tay kéo nàng ngồi xuống đùi mình, đem cả người nàng ôm vào lòng. Lúc này mùi hương ngọt ngào kia mới lại đậm đà quện quanh hắn.

- Được rồi... em đừng nóng. Giờ tối rồi, nhà anh xa chỗ này, sáng mai đưa em đi làm rồi anh về. Anh xin lỗi, em đừng có xa cách anh như vậy được không?

Giọng Chiêu Dương trầm ấm, lại nhỏ nhỏ, khiến người nghe khó có thể cưỡng lại cảm dỗ. Nàng có lẽ là người duy nhất có lẽ là nàng vẫn có thể tỉnh táo trước con cáo này...

- Lỗi là cái gì? Có ăn được không? Em không có đâu, anh xin em làm gì? _ Nàng đưa tay lên bầu véo khuôn mặt hắn, giọng nói muôn phần thật thà bình thản.

Hắn đen mặt, thực không biết nói chuyện gì với nàng đâu không bao giờ đi theo kịch bản này... Đành để mặc nàng dằn vò khuôn mặt mình một lúc lâu.

- Hay em chuyển qua sống chung với anh đi. Anh ở một mình...

Hắn chưa nói hết câu nàng đã chen vào:

- Ăn cơm trước cổng đã là giới hạn của em rồi. Hay là anh không muốn cưới em???

Chiêu Dương tròn ngược mắt, tay siết chặt eo nàng rồi ghé đầu vào hõm vai nàng, âm thầm cắn một cái. Nàng đen mặt, ồm đấy, rõ ràng nàng mới cắn hắn ta được đâu ra 2, 3 lần. Mà hắn ngày nào cũng cắn nàng gần chục lần. Họ nhà chó có phải không?

- Em đừng nói vớ vẩn. Kể cả bây giờ chúng ta kết hôn luôn cũng được!

Chương 8: Con rể tương lai

Nàng mở to mắt nhìn chàng trai bên cạnh. Hắn ta thì bình thản nhìn nàng, trên môi phảng phất nụ cười như có như không. Bất chợt, ánh mắt nàng trùng xuống, hẳn khi phảng phất theo hương thơm cơ thể nàng lan tràn trong không khí. Chiêu Dương cảm thấy không hợp lý...

- Em sao vậy? _ Hẳn nhẹ nhàng hỏi.

Nàng đưa tay đập mạnh vào ngực hẳn.

- kết hôn mới chả cưới... Anh thích thì đi mà cưới người khác đi. Em không muốn kết hôn...

Nàng tự dưng giận dữ vô cớ thế này thật sự khiến Chiêu Dương chạy theo không có kịp. Khóe miệng hẳn giật giật. Nhưng vẫn để mặc kệ nàng dằn vò mình đủ năm phút. Đợi khi nàng dừng lại mới lên tiếng:

- Nào, anh nói thế thôi chứ ai ép em cưới đâu. Cả đời này e không kết hôn cũng được, chỉ cần ở cạnh anh là được rồi.

Chiêu Dương nói xong lời ngọt ngào lại ghé gần hôn nhẹ lên má nàng. Nàng bừu mỗi một cái. Trong lòng nàng nghĩ cái gì, đến trời cũng không biết.

- Được rồi, anh đi ngủ đi, em phải làm việc. _ Nàng đứng dậy, thu dọn mấy tạp chí vứt gọn vào một chỗ.

Chiêu Dương thờ dài thườn thượt đứng dậy đi về phía phòng ngủ, không quên vứt lại một câu...

- Anh có thể giống như Từ Vi Vũ trong giới ngôn tình của bọn em không?

Nàng đờ người nhìn hắn ta, tầm 1 phút sau đó giật mình nhớ ra. Cầm ngay cái gối ôm ở ghế sofa ném về phía hắn. Hẳn nhẹ nhàng đỡ được cái gối ôm, miệng cười gian xảo.

- Được rồi, không chà đạp thì thôi... Nhớ đi ngủ sớm... _ Hẳn làm hòa, đi vào phòng trước.

Nàng đợi cánh cửa đóng hẳn rồi thì mới nhếch môi cười. Sau đó từ từ vào phòng làm việc.

...

Tiếng gõ bàn phím máy tính nhỏ nhẹ vang lên vô cùng rõ ràng trong căn phòng tĩnh lặng. Ánh đèn vàng ở bàn làm việc hắt ra cửa sổ lớn. Trong phòng ngoài chỗ nàng ngồi sáng chỗ còn lại đều bị bóng đen bao phủ. Tiếng đồng hồ thì thoảng nổi lên trong những lúc nàng ngừng đánh phím.

Cùng lúc nàng ngừng lại để nhắc tách cà phê lên uống thì tiếng chuông điện thoại cũng vang lên. Đưa con mắt tĩnh lặng như nước nhìn cái tên trên màn hình điện thoại... Phiên thật mà...

Nàng đợi đến khi tiếng chuông gần hết mới bắt máy. Chưa kịp nói câu gì thì bên kia đã lớn tiếng vang lên...

"Con ranh kia, rốt cuộc là ta dạy bảo con như nào mà lại làm ô uế thanh danh của ta như vậy??? Chuyện yêu đương với Chiêu Dương kia là thế nào? Có phải sự thật không? Hôm nay mà không nói rõ thì về đây ngay cho ta..."

Nàng cắt ngang: "Có cần cướp lời thoại của người khác như thế không?"

Bên kia nghe xong câu này thì lặng thinh, chỉ có tiếng thở mạnh, có vẻ rất giận dữ vang lên sau đó. Nàng nhếch lên nụ cười châm chọc, nếu ông ta nhìn thấy điệu bộ lúc này của nàng có lẽ sẽ lên cơn đau tim mà nhập viện.

"Lần sau ông gọi tên Chiêu Dương nhẹ nhàng một chút, dù gì người ta cũng là con rể của ông đấy. Hay là ông không muốn nhận? À... ông không muốn thì cũng làm được gì chứ..." _ Giọng nàng khàn khàn, lại lạnh lùng có, khiêu khích có. Người bên kia nghe xong liền bắt đầu phá hoại. Nàng rõ ràng nghe được tiếng đồ vỡ...

"Vậy còn Trương gia??? Trương Trình Lâm thì sao? Ta không phản đối con với Chiêu Dương nhưng còn Trương Trình Lâm thì con vứt đi đâu???" _ Qua một hồi đáp đũa, có lẽ cha ông đã bình tĩnh lại, nhẹ nhàng hỏi con gái mình.

Nàng khóe miệng càng thêm sâu, ngu ngốc! Lại một điệu bộ vô tội lên tiếng: "Áy, ai mở miệng nói muốn hôn phối thì người đó cưới, người đó không cưới nổi thì tự xử lý. Sao Mạc Nhã này lại phải đi xử lý hậu quả do người khác gây ra chứ?"

Bên kia có lẽ đã quen tính cách ăn nói này của nàng, hoặc là đã bị nàng đối xử như thế không dưới chục lần nên cũng không kích động mấy nữa. Nhẹ

giọng nói tiếp: "Con gái à, con không thể nói như vậy được. Mà cái người đó không dễ đụng tới đâu, con ở cạnh hắn giống như ngồi trên đồng than vậy. Con có chắc là hai đứa yêu nhau không? Lại nói, Tường Trình Lâm hết mực yêu con còn gì?"

"Ông nghĩ mình có thể khuyên nhủ tôi sao?" _ Nàng nhanh chóng hỏi ngược lại.

Bên kia chìm vào im lặng một hai phút, rồi nàng nghe thấy loáng thoáng tiếng phụ nữ. Ngay lập tức, điệu bộ cười cợt trên mặt biến mất, ánh mắt xoáy vào một mảnh lạnh lẽo.

"Một là ông bảo con đàn bà đó biến đi chỗ khác và đừng chĩa vào chuyện của tôi. Hai là cuộc nói chuyện dừng ở đây." Nàng lạnh lùng lên tiếng.

Ngay lập tức bên kia cha của Mạc Nhã lên tiếng đuổi người phụ nữ kia đi. Người kia tức giận oán trách vài câu nhưng cũng không thể làm gì ngoài chịu đựng. Lúc này về mặt nàng mới dần ra được một chút.... Trong lòng Mạc Đình vẫn luôn coi nàng là quan trọng, nhưng chỉ là thứ nhì. Vì thứ nhất đã đặt sự nghiệp của ông ta rồi. Nếu đặt con gái và sự nghiệp lên bàn cân, nàng thực sự nghĩ là nó không nghiêng về mình đâu...

"Chúng ta nói tiếp." Ông ta lên tiếng. "Bây giờ con định thế nào?"

Bàn tay phải đặt trên mặt bàn của nàng khẽ động, gõ xuống mặt bàn đều đều, phát ra tiếng.. "Dù sao cũng chỉ là đính ước nói mồm, cho họ chút lợi ích rồi hủy bỏ họ cũng sẽ không dám làm ồn đâu." Nàng cũng không muốn phiền phức này tới tìm nàng. Mấy con cáo già nhà họ Tường này thực sự nàng không ưa. Cứ đẩy cho cha mình tắt đi. Nếu như không xử lý được thì ông ta quá kém cỏi, ko xứng làm cha nàng..

Bên kia tiếng thở đều đều, ước chừng đang suy nghĩ... Mấy phút sau mới thấy đáp lời nàng: "Được rồi, ta sẽ xử lý chuyện này. Còn con... về Chiêu Dương kia... thật sự yêu nhau?" Ông ta thực sự không tin vào mấy cái tờ báo lá cải kia mặc dù đã cho người phân tích ảnh chụp đều là thật. Con gái ông mặc dù hoàn hảo thì làm sao có thể vươn tay dài như vậy... Tới cái vị cao ngạo lạnh lùng như muốn lên trời kia cũng có thể đi theo xách túi cho nó... Thực sự không tin nổi...

"Có biết bên này là mấy giờ rồi không?" _ Nàng nghiêm túc hỏi.

"Chắc là tầm 12h, sao? Làm phiền con à?" _ Ông ta đang không hiểu con gái ông sao mà chuyển chủ đề nhanh vậy...

"Đúng rồi, nửa đêm rồi đấy. Có muốn nói chuyện với con rề tương lai không?" _ Nàng chậm rãi tuôn ra câu hỏi...

"Nói chuyện...." Ông ta đang định nói gì đó thì giật mình im lặng... Không phải ông ta nghe nhầm chứ? Như vậy...là hai đứa nó đang ở cùng nhau, mà đêm hôm rồi.. lại ở cùng nhau...

"Đừng có nghĩ nhiều quá..." _ Nàng thành thật nói một câu mà như đi guốc trong bụng ông.

"À...ừ... Ta không làm phiền con nữa... Có cần gì thì bảo ta..." _ Ông ta nói rồi cúp máy...

Nàng đặt điện thoại xuống bàn. Lại đưa mắt nhìn vô hướng, cất cao giọng...

- Định đứng ngoài đây đến bao giờ?

Quả nhiên, theo âm đuôi của nàng, cánh cửa trắng sang trọng kia mở ra... Chiêu Dương bước vào trong. Trên người là bộ đồ ngủ nàng mua cho hắn hôm qua, nhìn cũng đáng yêu đấy... Đáng tiếc vài sợi tóc lại không theo chiều vốn có, ánh mắt hắn thì lơ đãng, nhìn có vẻ ngây ngô như một đứa trẻ. Chiêu Dương bước đi nhẹ nhàng lại phía nàng. Sau đó cứ thế tự nhiên quỳ xuống ôm lấy ngang bụng nàng, đầu đặt lên ngực nàng...

Nàng về mặt "lại thế hả?" Nhưng cũng không lên tiếng nói gì, cứ mặc hắn như vậy. Còn tiện đưa tay lên xoa đầu hắn, chả hiểu sao nàng rất thích xoa đầu nam nhân của mình...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sủng ngọt

Nàng một tay di chuột laptop, một tay nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu của Chiêu Dương. Thời gian cứ thế trôi qua thật chậm... Cho tới khi giọng nói ấm áp của Chiêu Dương vang lên.

- Thực ra tên của anh là Sa Dương Hoàng.

Nàng dùng lăn chuột, ánh mắt nhìn vào màn hình nhưng thực ra lại ko phải, bàn tay cũng dừng im trên mái tóc của hắn...

Họ "Sa"... "Sa"... Trên đời này người họ Sa cực kì hiếm gặp. Mà đã bắt gặp chỉ có một mình "Sa" ấy thôi... Nhưng mà sao có thể?

- Anh...anh là con trai của... Sa... Cận Hải?_ Nàng run rẩy hỏi một câu.

Đây là lần đầu tiên cảm xúc của nàng được biểu lộ rõ ràng như vậy. Sa Dương Hoàng cũng bị bất ngờ. Hắn ta ngáng dậy, một chân quỳ dưới đất, ngược mắt nhìn khuôn mặt nàng. Đôi hàng mi rung rung, khóe môi hơi mím chặt lại, trong ánh mắt là một loại cảm xúc nào đó mơ hồ.

- Phải, chắc em cũng từng nghe qua..._ Sa Dương Hoàng lại nghĩ rằng nàng run rẩy như vậy là vì danh tiếng của họ Sa nhà hắn quá mức đen tối và khủng bố.

- Nhưng mà... Rõ ràng Sa Cận Hải không lấy vợ???

Ngay khi nàng thốt ra câu này thì sắc mặt của hắn biến đổi ngay lập tức. Nàng không thể nào biết được nhiều thông tin như vậy chứ? Nếu biết thì phải biết hết chứ?

- Vì ông bà nội không đồng ý cho cưới nên cha đã giấu mọi người cưới mẹ anh. Rồi anh cũng là sinh ở ngoài, đến năm 5 tuổi mới được đưa về tông gia...
_ Từng câu nói của hắn nặng trĩu, ánh đèn vàng ngược chiều không thể khiến nàng nhận ra được biểu cảm ấy.

Nàng đưa mắt nhìn hắn, khóe miệng mấp máy muốn nói lại thôi. Đôi mắt long lanh, long lanh ánh vàng... Sa Dương Hoàng nhìn vào đôi mắt nàng liền bất giác cảm thấy tội lỗi...

- Em có gì cứ nói ra. Đừng giấu anh..._ Hắn đưa tay vuốt nhẹ đuôi tóc của nàng.

Nàng hít vào một hơi dài rồi thở ra nhanh...

- Mẹ của em... Chính là... bạn của cha anh. Năm đó, mẹ em vì sự nhờ của cha anh mà có tới chăm sóc một người phụ nữ... Sau đó bà biến mất,... Không rõ sống chết. Sau đó, em có gặp cha anh vài lần... ông ấy cũng không đi cùng người phụ nữ đó nữa... Vậy rồi cuộc... hai người họ đi đâu?

Giọng của nàng vừa run run, vừa khàn khàn, đôi mắt long lanh giống như những giọt nước đã trực chờ lâu lắm rồi, chỉ đợi thêm chút nữa thôi sẽ trào ra. Sa Dương Hoàng vội vã đứng dậy ôm lấy nàng, vuốt nhẹ lưng cho nàng.

- Thôi nào, chúng ta khoan hãy nói chuyện này được không? Anh sẽ tìm hiểu rõ mọi chuyện rồi cho em một câu trả lời rõ ràng. Không được khóc đâu, ngoan đi nào..._ Sa Hoàng vụng về dỗ dành nàng thật lâu.

Nàng cũng không khóc, chỉ là vẻ mặt thật buồn, trông thật khác mọi ngày lắm sao. Đây cũng là lần đầu Sa Hoàng nhìn thấy biểu cảm ấy của nàng. Hắn thực sự rất sợ, sợ nàng buồn, sợ nàng khóc, sợ nàng tổn thương...

- Bỏ ra, nóng chết đi được..._ Thật lâu sau đó, giọng nói nhỏ nhỏ của nàng phá tan suy nghĩ trong lòng hắn. Nàng đẩy hắn ra. Đứng dậy, rồi một mạch rời đi, không hề để tâm hắn đứng đó đen mặt nhìn bóng lưng nàng.

Hắn lo xa rồi, nàng là ai cơ chứ?

....

Sáng sớm, nàng như mọi khi thức dậy không cần đồng hồ báo thức hay ai đánh thức chính là 6h. Hôm nay không có chạy thể thao, nàng lười biếng đi lại trong phòng để đồ.

Hắn đã thay đồ xong, bộ vest trên người như bao bọc cho hắn một vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng vẻ mặt kèm ánh mắt kia dành cho nàng lại vẫn một kiểu đáng như mè, yêu chiều. Hai tay khoanh trước ngực, hắn dựa người vào tường nhìn nàng phía kia đang loay hoay chọn đồ.

Nàng đang này thì mở hết tủ quần áo này tới tủ quần áo khác, ướm hết cái này đến cái kia. Rồi cuộc cũng phải tới gần 1 tiếng mới thay đồ xong. Hắn nhìn chiếc váy body màu kem, trễ vai với vẻ đầy ngời ngời.

- Nhìn chưa đủ à?_ nàng vỗ vỗ má hắn.

Hắn nhanh nhẹn bắt lấy tay nàng, tiện thể kéo nàng lại gần mình hơn. Trên người nàng luôn tỏa ra mùi hương rất riêng biệt, nó thơm khiến người ta mù mị. Hắn đắm chìm trong hương vị ngọt ngào ấy lại vô thức hôn nàng một cái. Nàng cũng mặc hắn...

Mãi đến khi chuông cửa reo lên, hai người mới dứt nhau ra.

- Em có thể thay đổi phong cách không?_ Lúc đứng trước cửa nhà, hắn hỏi một câu.

Nàng đưa mắt sang nhìn hắn với ý hỏi "Phong cách này thì làm sao? Việc gì phải thay?". Hắn đương nhiên là hiểu ý của nàng. Thở dài một cái rồi kéo cổ áo trễ vai lên một chút...

- Ăn mặc sexy như vậy, đến anh còn không kiềm chế nổi thì người khác cũng sẽ dòm ngó. Em là của anh, anh không thích..._ Giọng nói của hắn trầm ấm, vô cùng dễ nghe.

Nàng khóe miệng nhếch lên một nụ cười cợt nhả.

- Anh đường đường là Chiêu Dương trong mắt người ta, có thể có người dám nhìn em đấm đúi sao?

Hắn khòe miệng giật giật. Có phải hắn quần được tất cả con mắt của mọi người đâu??? Thôi được rồi, cho dù thế nào cũng không được làm nàng đau của mình buồn, nàng đâu không vui, nàng đâu giận,...

- Rồi, em là nhất, em làm gì anh cũng ủng hộ. _ Hắn cười vui vẻ, một tay khoác vai nàng, một tay mở cửa.

Ngoài cửa Tịnh Khang nghiêm chỉnh đứng đó, đầu tiên là cúi chào...

- Cậu chủ, Mạc tiểu thư.

- Cô chủ! _ Hắn không nhanh không chậm thốt ra một tiếng.

Tịnh Khang trợn ngược mắt nhưng không dám ngẩng đầu, đành nói ra một tiếng "cô chủ" rồi mới đứng dậy.

- Cậu vô nhà đem đồ của Dương Dương về đi. _ Nàng nhẹ nhàng nói một câu.

Tịnh Khang lại được phen giật mình lần nữa, đưa đôi mắt thăm dò về phía cậu chủ. Trong đầu đang không ngừng gào thét. WTF cái đôi này thế mẹ nào vậy? Người thì kêu gọi là cô chủ, chính tỏ yêu nhau rất hạnh phúc êm ấm. Sao dùng một phát cô chủ quay ra kêu dọn đồ cậu chủ đi, cái này chả là đú đi à???

- Nói không hiểu hả? _ Chiêu Dương chậm chậm lên tiếng.

Lúc này dù mang trong mình nhiều suy nghĩ nhưng Tịnh Khang cũng gật đầu đi làm việc ngay.

...

Hai người cùng nhau đi tới công ty của nàng. Màn nay tuy diễn ra chưa lâu cũng không phải là mới mẻ nhưng lại nhận được rất nhiều lượt quan tâm. Vì như nói về thời trang phong cách của hai vị này. Hay là cử chỉ hành động thân mật giữa hai người. Mấy đôi câu độc thân thì hiệu quả cao hơn, ăn thức ăn chó chết đi sống lại... Nhân viên không ngừng gào thét trong lòng mấy câu như sao ko cấm yêu đương???

Hắn mở cửa xe cho nàng, rồi tự tay tháo đai an toàn, lại đưa tay chặn ở cạnh cửa để nàng ko va đầu vào. Tiếp đó hai người nắm tay nhau đi vào công ty...

Nhân viên dọc đường gặp hai người đều tự giác cúi chào rồi đứng lên. Còn hai người cũng tiếp tục cuộc trò chuyện của mình mặc kệ nhân viên. Tới trước cửa thang máy, nàng dừng lại.

- Tiến đến đây thôi.

- Sao? Đưa đến đây rồi thì để đưa lên tầng luôn đi. _ Hắn miệng nói vậy chứ vẻ mặt vẫn rất điềm đạm.

- Đây, đi đi... _ Nàng buông tay hắn ra, chỉ về phía thang máy riêng của mình.

Một loạt nhân viên ở thang máy đối diện đều đứng nhìn hai người mà không mấy may quan tâm tới cái thang máy bọn họ chờ từ lúc đã mở ra từ lâu...

Chiêu Dương nhìn cái thang máy, lại nhìn nàng. Cuối cùng bước tới hôn một cái lên trán nàng.

- Em làm việc ngoan! Trưa anh qua đón em đi ăn. _ Vừa nói vừa xoa nhẹ đầu nàng.

Nàng không nói gì. Chiêu Dương quay người bước đi... Mọi nhân viên đưa mắt nhìn theo... Boss của họ thật là mannnn quá đi!!!

- Dương Dương...

Đột nhiên Mạc Nhã cất tiếng gọi. Chiêu Dương dừng bước, xoay người nhìn nàng...

- Dạ?

Chỉ một hành động này thôi nhưng cả đám nhân viên đã hít vào một hơi nóng, ai nấy đều há mồm tròn mắt nhìn cảnh này...

- Em muốn ăn bánh ngọt. _ Nàng nhỏ nhẹ nói, khòe miệng còn mở ra nụ cười nhu mì.

Nhân viên nhìn sang nàng tới muốn rớt tròng mắt luôn. Boss của họ sao lại có thể dịu dàng nữ tính như thế??? trả lại boss cho họ...

Chiêu Dương đứng kia mỉm cười một cái thật hiền. Ánh mắt đầy nhu tình và yêu chiều...

- Anh mua rồi mang qua cho em.

- Bảo người của anh mang qua là được rồi. Đi làm ngoan nha. _ nàng đưa tay vẫy vẫy.

Hắn gật gật đầu, đưa tay vẩy vẩy nằng. Sau đó nằng vào thang máy, hắn cũng quay lưng đi. Đám nhân viên bên kia từ lúc nín thở mạnh, giờ mới thi nhau hấp thụ oxy...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sao đành?

Cả ngày hôm đó chủ đề bàn tán thảo luận chính của nhân viên đều là cặp đôi chủ tịch này. Dù là trên trang của công ty, tin nhắn riêng, tin nhắn nhóm, thảo luận miệng... Không hề thiếu tình cảm ngọt ngào của hai vị chủ tịch.

Nàng điềm nhiên ngồi ăn bánh ngọt, mắt thì thoảng dửng lơ ở cửa kính sát đất. Mà không, là cảnh tượng ngoài đó. Thành phố được bao phủ bởi nắng vàng, nhìn muôn vẻ ấm áp ngọt ngào. Nhưng thực ra lại chả mấy như đã thấy. Ánh mắt nàng cứ chậm rãi di chuyển qua lại giữa cái bánh ngọt vào khung cảnh bên ngoài. Đợi đến khi ăn được nửa cái bánh thì đã gần 1 tiếng sau. Nắng bên ngoài ngày càng đậm... Vừa hay khi nàng cảm tờ giấy ăn lên lau miệng thì tiếng gõ cửa cũng vang lên...

- Vào đi._ Nàng cầm ly nước tao nhả uống.

Cửa chậm rãi mở ra. Diệp Tân chậm rãi tiến vào, trên tay mang theo một tờ giấy cao ngang ngực. Vẻ mặt không tốt lắm. Cậu ta đi tới trước mặt nàng, để tập đồ xuống chỗ trống, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc chẳng hề dám nhìn vào sâu trong đôi mắt nàng.

- Chủ tịch..._ Cậu ta cũng không biết nên mở lời như thế nào nữa.

Nàng nhìn tập tài liệu cao không cao, thấp không thấp trước mặt. Hơi thở đều đặn, rõ ràng không có ý sẽ mở lời trước. Cậu ta đành lên tiếng nói.

- Gần đây công ty của chúng ta liên tiếp gặp phải chuyện không may. Qua điều tra thì phát hiện ra đây hoàn toàn không phải ngẫu nhiên mà đều là có người sắp đặt. Mới chỉ hai ngày nhưng số tiền tổn hại cũng như phục hồi phải gấp 4 lần số tiền bộ phận đó kiếm được..._ Giọng Diệp Tân nhẹ nhàng, nghe rất êm tai.

Nàng nghiêng đầu, chống cằm, lại đưa mắt nhìn ra phía ngoài khung cảnh thị thành đông đúc. Ánh mắt lạnh lẽo đầy xa cách...

- Có biết ai làm chưa?... Nàng chậm rãi mở miệng.

Diệp Tân đang cúi gằm mặt cũng phải ngẩng lên nhìn nàng. Lẽ nào cô chủ biết?

- Dạ, vẫn chưa điều tra ra ạ. Người biết gì phải không ạ?... Diệp Tân lễ phép hỏi.

Nàng hát hăm về phía trước. Theo ánh nhìn của nàng, Diệp Tân quay đầu nhìn theo... Đầu tiên cậu ta không hiểu nhưng ngay sau đó tầm 2 phút, sắc mặt tối lại... Hiển nhiên đã nhận ra điều mà nàng muốn ám chỉ.

- Biết làm thế nào không?... Nàng từ tốn đứng dậy, bước nhẹ về phía cửa kính lớn kia, ngồi xuống chiếc ghế tựa gần sát nó.

Diệp Tân im lặng, chờ nghe chỉ bảo của nàng. Thời gian chậm chậm trôi, ngọt ngọt hơn, lạnh lẽo hơn, không hề được báo trước chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra...

- Tung tin bán công ty đi... Phải thật nghiêm túc sàng lọc nhân viên, có nội gián. Nhà máy bị đốt... đốt thêm một cái nữa đi... Sách bị lỗi... bắt đầu kế hoạch 522 ngay lập tức._ Nàng vẫn là thanh âm dịu dàng mà sắc lạnh ấy trả lời, khiến người ta thực không bắt được tâm tư của nàng.

Diệp Tân nghe xong có phần hơi thất vọng. Điều không có nói gì tới việc trả đũa, chả nhẽ cô chủ nhà mình lại đổi thành người ăn chay rồi. Nhưng còn chưa nghĩ xong nguyên do, nàng đã lên tiếng tiếp:

- Còn vấn đề đó, không cần các người động chạm vào, tự tôi xử lý được.

Diệp Tân thực sự không nên đánh giá cái gì đó phiến diện mà.

- Vâng, tôi đi làm ngay đây._ Cậu ta cúi chào sau đó xoay người đi mất..

Đợi khi cánh cửa lớn phòng nàng khép lại. Nàng mới đứng dậy, đi tới bàn làm việc. Sau đó cầm điện thoại lên, như rất quen thuộc đánh ra một dãy số để gọi...

Bên kia bắt máy là tiếng nữ nhân, nàng nhanh chóng vào vấn đề chính: "Tuông Trình Lâm - Tàn phế." Nói dứt câu, nàng tắt máy. Cả căn phòng lại chìm vào bầu không khí yên tĩnh lạ thường.

Chưa đầy năm phút sau thì điện thoại nàng lại kêu lên. Nhìn vào màn hình điện thoại là một cái tên "Darling" Cái này là hân tự tiện đặt, không phải nàng.

Hắn gửi tin nhắn tới: "Có cần anh giúp không?"

Nàng khóe miệng giật giật. Có phải hắn là chó săn không? Báo chí còn chưa biết tin gì mà hắn đã đánh hơi tới nơi rồi. Lại còn hỏi nàng có cần giúp không... Có độc, nàng còn lâu mới tin, đâu ai cho không ai cái gì đâu!

Nàng hỏi ngược lại: "Anh theo dõi em?"

Bên kia Chiêu Dương khóe miệng cũng giật giật. Rõ ràng là hỏi thăm quan tâm, muốn giúp đỡ người ta thế mà người ta lại nghĩ xấu cho mình, đúng là không thể chấp nhận được, muốn bùng nổ. Nhưng mà thôi, đặt em yêu lên đầu, trời cao có súp lòng vằn bình yên.v

Chiêu Dương:"Không có ạ. Là Tịnh Khang có người quen làm ở đó nên biết chuyện rồi kể. Em biết người làm phải không?"

Nàng nhìn dòng tin nhắn giờ khóc giờ cười. Nói dối cũng chuyên nghiệp quá rồi đấy. Còn nữa, tại sao ai cũng đoán là mình biết chứ? Trên mặt có viết ba chữ "biết sự thật" hay không hả?

Nàng bình thản reply lại:"Em tự làm được, anh đừng có động tay động chân vào việc của em." Chỉ là một câu nói này nhưng chắc chắn Chiêu Dương sẽ cả đời ghi nhớ. Nàng thì căn bản đã quen với việc chống lại mọi thứ một mình rồi. Nàng chẳng cần ai cả, họ sẽ chỉ cho nàng thêm sự lựa chọn chứ không quyết định hộ nàng được...

Chiêu Dương nhìn dòng tin nhắn, có chút buồn nhưng cũng không nói ra, chậm rãi reply hình trái tim rồi thông báo cho nhân viên đi họp. Làm gì mà gấp vậy ư? Tất nhiên là để trút giận lên người bọn họ rồi. Làm sao hắn có thể trách Mạc Nhã được, thương còn chưa hết, mắng mỗ sao đành.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ngủ một mình

Màn đêm buông xuống nhanh chóng, nhiệt độ cũng giảm xuống so với ban ngày. Ánh đèn đường chớp nhoáng nháy lên vài lần, sau đó ngủ tắt. Cả con đường vắng vẻ chìm vào bóng tối tĩnh lặng. Duy nhất chỉ còn một ngôi nhà kia ánh lên một căn phòng có ánh đèn vàng.

Căn phòng được trang trí vô cùng kỹ càng. Tường dán giấy đen có hoa văn màu vàng ánh kim. Chiếc đèn bàn làm việc màu đồng vô cùng đắt giá. Bộ bàn ghế ngồi uống nước hay bàn làm việc đều là thuộc hàng hoàng gia. Sàn nhà là sàn gỗ bóng mượt, nổi lên lớp thảm lông màu trắng tinh. Tủng giá sách cao hai mét gắn sát tường thỉnh thoảng. Tiếng gõ máy tính dừng lại. Người kia dựa người vào ghế tựa, hàng lông mày nhíu chặt lại nhìn vào màn hình máy tính.

Trên màn hình máy tính hiện ra hai phần. Một bên là các camera, tuy nhiên tất cả chính là một màu đen huyền bí. Còn một phần là tin nhắn mới gửi đến. Nội dung chính là "Hi - TUONG TRINH LAM". Hắn mơ hồ cảm giác được sự nguy hiểm. Vội vàng cầm lấy điện thoại, đánh lên một dãy số rồi gọi.

Nhưng bên kia còn chưa nghe máy, cửa lớn phòng đã mở ra. Tiếng bước chân hoàn toàn không có, chỉ thấy những thân ảnh áo đen đem theo cái bóng của mình bước vào phòng. Họ hoàn toàn không che mặt, chính là một tư thế hiển ngang bước vào. Không rõ bao nhiêu người nhưng có lẽ rất đông... Họ tạo ra một ưu thế khiến cho Trương Trình Lâm biết điều tự giác bỏ điện thoại xuống thương lượng.

- Các người muốn gì tôi đều cho các người tất._ Trương Trình Lâm nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Từ trong đám người kia, có một thân ảnh mảnh mai bước ra. Người đó đi tới trước bàn làm việc của hắn thì đưa tay, bỏ mũ áo khoác da ra phía sau. Một mái tóc xoăn dài màu đỏ cam, sống mũi cao, con mắt màu xanh dương, khóe miệng nhếch lên đầy kiêu ngạo.

- Anh nghĩ mình còn có thể ra điều kiện sao?_ Giọng nói này nghe có chút lai, vừa chế nhạo xem thường lại vô cùng lạnh lẽo...

Trong đầu Trương Trình Lâm hiện tại chính là hai ý nghĩ, cô ta rất xinh đẹp và cô ta sẽ giết mình phải không. Hắn bối rối thực sự không biết nên làm gì... Nhưng mà hắn lại thắc mắc rốt cuộc mình đã đắc tội người này như thế nào??

- Tôi với cô không thù không oán, cơ sao lại tới tìm tôi?_ Hắn hỏi, chết cũng phải biết nguyên do chứ.

Cô gái phía đối diện bật cười... Tiếng cười đó thật sự thuộc về ác quỷ trong tình cảnh này.

- Có chết anh cũng sẽ chẳng biết được nguyên nhân là gì. Hơn nữa... Tôi cũng đâu có nói sẽ giết anh đâu, không cần hỏi hộp tới vậy...

Cô ta nói dứt câu thì đưa tay ra hiệu với đám người đằng sau. Ngay lập tức có người tiến tới phía hắn.

- Các người dừng lại... có biết tôi là ai không..

- Mau tránh ra....

- Thả tôi ra... aaaa...

...

Chỉ còn lại tiếng kêu thất thanh của Trương Trình Lâm lan truyền trong không gian. Sau khi tiêm một chất gì đó vào người hắn ta thì hắn im lặng hẳn, không phản kháng. Đám người thả hắn ra, hắn liền ngã xuống sàn nhà.

- Rút.

Tiếng nói của cô vang lên trong trẻo mà nhẹ nhàng. Cả đám người lại như những bóng ma rồi đi như chưa từng có mặt. Cả đường phố theo lối rút của bọn họ lại sáng đèn. Ánh đèn vàng cứ sáng như vậy cho tới khi trời sáng. Đèn tự tắt...

Sau đó, người ta thấy cảnh sát kéo tới ngôi biệt thự kia... Rồi phóng viên... xe cấp cứu... Rất nhanh những kênh giải trí thời sự đưa tin điên cuồng..

Rồi còn có một số bài báo vô cùng thú vị. Tới nỗi người thì bật cười ha hả, người lại tối mặt mũi...

Chiều Dương ngồi vắt chân trên ghế sofa trong biệt thự của mình, tay cầm điều khiển, mắt như con dao sắc lạnh đâm tới tin tức trên một kênh giải trí đang chiếu ở ti vi.

Tiếng nói của người dẫn chương trình thì vẫn như cũ vang lên đều đều: "Tin tức mới nhất của ngày hôm nay các bạn đã nghe chưa? Được biết người thừa kế duy nhất của Trương gia vì tình mà tự vẫn. Được biết sáng sớm hôm nay có người đã báo cảnh sát, khi Trương Trình Lâm tới được bệnh viện thì bác sĩ đã cho biết rằng tuy giữ được tính mạng nhưng có lẽ sẽ ngủ cả đời. Còn có một số thông tin cho biết người con gái đã cướp đi trái tim của Trương thiếu gia chính là Mạc Nhã. Chắc hẳn không ai là không biết đến Mạc Nhã, cô gái xinh đẹp này hiện tại đã về với Chiều Dương..."

"Bộp"

"Choang"

...

Tĩnh Khang hốt hã chạy từ đâu đó ra. Nhìn một màn trước mắt, hàng lông mày nhíu lên đầy bất lực. Màn hình ti vi là những vết rạn nứt như mạng nhện, dưới đất là chiếc điều khiển đã long pin. Nhìn sang kia là Chiều Dương gương mặt tối sầm lại, ánh mắt như muốn giết người.

- Đẹp ngay cái chương trình đó cho tôi._ Một câu nói vút lại, Chiều Dương bực bội đứng dậy đi về phòng của mình.

Tuy nhiên chuyện đâu có đơn giản như vậy...

"choang"

"rầm"

...

Một loạt các tiếng động đổ vỡ truyền tới tai Tĩnh Khang. Về mặt cậu cũng rất bình thường bởi vì cậu chủ của cậu có một thói quen rất sang chảnh, chính là lúc tức giận thích đập phá đồ. Sau đó sẽ mua lại đồ đắt gấp đôi...

Tĩnh Khang gọi người tới dọn dẹp, sau đó tự mình đi dẹp cái vấn đề kia...

....

Tại nhà của Mạc Nhã. Nàng đang thì ngơ ngác nhìn một màn trước mắt. Phóng viên đã dần rời đi khỏi khu của mình. Hơn hết các bài báo trên mạng và chương trình trên ti vi cũng không thấy nhắc tới nàng nữa. Là à nha, nàng đã mất công sắp đặt mà lại bị vui dập là sao???

Lại nhìn tới cái điện thoại... Từ sáng tới giờ không có một tin nhắn nào, không một cuộc gọi nào. Hôm nay kẻ này bận đến vậy à? Bạn thì khỏi quan tâm đi.

Tà váy trắng dài quét đất lê đi theo bước chân nàng trên sàn nhà. Rất nhanh sau đó đã đặt mình xuống chiếc giường xinh đẹp, đệm êm, chăn ấm... nàng thực sự chỉ muốn ngủ, thực sự chỉ thích việc ngủ mà thôi... Đôi mắt nhắm lại, cái đầu rụi rụi vào trong chăn...

...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chơi sống

Hôm nay trời không bắt đầu bằng màu nắng... Mọi thứ dường như không muốn thức dậy khi mà từng đám mây đen cùng nhau kéo tới. Tiếng sấm vang dữ dội càng tô thêm sức mạnh của thiên nhiên. Mặc Nhã nằm trên giường, tay cầm điện thoại. Mắt nhìn vào đồng hồ ấy thật lâu, cho tới khi màn hình tối lại rồi tắt đi, mắt nàng mới nhìn đi chỗ khác.

"Chết tiệt..."

Nàng mở miệng lẩm bẩm chửi một tiếng..

Vừa hay lúc ấy điện thoại sáng lên, nhạc chuông phát ra. Có người gọi đến!

Nàng lờm cái màn hình điện thoại tầm 5 giây sau đó mới nghe máy.

- Alo...

...

- Ghen đấy à?

...

- Ồ, thích nghĩ thế nào thì nghĩ.

...

- Vớ vẩn...

...

Nàng tắt máy.

"Bộp"

Chiếc điện thoại cứ thế bị đập vào tường. Từng vết nứt trên màn hình hiện lên đầy xấu xí. Nàng ở đó, khoe miệng nhếch lên chẳng có vẻ gì vui vẻ nhưng mà con giận dữ không hề phát tác tiếp.

Cả căn phòng chìm vào tĩnh lặng, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Lại một hồi câm lặng đến đáng sợ và dĩ nhiên chiếc điện thoại kia vẫn chưa dừng lại... Nó tiếp tục réo lên vài lần, như một minh chứng đồ dùng chất lượng..

Tiếng gõ cửa hết mực cung kính vang lên, kèm theo một giọng nói ảm áp.

- Cô chủ, có chuyện gì cần tôi làm không ạ?

Nàng ngồi trên giường, khoanh tay trước ngực, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Vào đây._ Giọng nói băng lãnh vang lên.

"Cạch"

Cửa lớn mở ra. Diệp Tân bước vào, trên người là chiếc sơ mi trắng, quần âu đen. Cậu lễ phép cúi người chào nàng rồi mới đứng nghiêm chỉnh chờ mệnh lệnh.

- Hôm nay có việc gì quan trọng?_ Nàng chậm giọng lên tiếng.

Diệp Tân nhanh nhẹn lôi điện thoại ra soi lại lịch trình làm việc của nàng.

- Thưa, không có gì ạ. Nếu cô chủ muốn nghỉ thì tôi sẽ sắp xếp liền...

Diệp Tân vừa nói vừa liếc mắt nhìn sang góc kia, chiếc điện thoại vẫn còn vang lên vài câu hát. Trong lòng không khỏi bối rối. Sợ nhất là giận cá chém thớt.

Nàng nhìn bầu trời chuẩn bị mưa kia lại thêm một mảng tâm trạng vớ vẩn liền không muốn ra khỏi nhà.

- Chuẩn bị bữa sáng và máy tính tới đây cho tôi._ Nàng chậm rãi rời khỏi giường.

Diệp Tân "Vâng" nhẹ rồi cúi chào lui ra ngoài một cách nhanh chóng. Phải nhanh chóng rút nhanh chữ tai bay và gió biết đâu mà lần... Tuy nhiên tay cậu ta vừa chạm vào nắm cửa thì giọng nói băng lãnh kia lại vang lên...

- Khoan đã... Mang cái điện thoại kia vứt!

Tiếng nói vừa dứt thì cửa phòng tắm cũng đóng lại. Diệp Tân thở ra thật mạnh, lẳng lặng cầm cái điện thoại kia lên đi ra ngoài.

Lúc cậu định vứt nó vào thùng rác thì nó lại kêu lên. Nhìn tên lưu trên điện thoại, lưỡng lự một hồi cuối cùng vẫn quyết định nghe máy...

....

Nàng ăn xong bữa sáng thì tiếp tục soạn thảo. Dường như mọi suy nghĩ đều tập trung vào nó, không có một tạp niệm nào về chuyện khác. Cả căn phòng chỉ còn lại tiếng bàn phím lạch cạch...

Con mưa ngoài trời đổ xuống lúc nào không hay... Nàng đã không bận tâm tới nó cho tới khi chiếc cửa sổ bị gió hất mở tung ra. Rèm trắng tung bay, chớp nhoáng hắt lên vài bóng đen... Tiếng mưa trở nên rõ rệt... Ngoài trời đã tối đen như mực...

Nàng từ tốn lưu văn bản. Từ từ kéo ngăn tủ, lấy ra một con dao găm. Nàng rút nó ra từ chiếc vỏ nạm vàng, có thể thấy độ sắc bén tới lạnh ngắt... Từ từ men theo tường đi tới gần bức kính ngăn cách.

Gian phòng làm việc và phòng ngủ cách nhau bằng một bức kính. Nếu nhìn từ phòng ngủ thì nó là một bức bình phong hình cá chép đỏ dưới nước. Còn nhìn từ gian phòng làm việc sang thì sẽ thấy được toàn viễn cảnh trong phòng ngủ.

Nàng nhẹ nhàng khóa cửa thông sang của hai phòng. Sau đó an nhiên xoay một đĩa sen vàng trang trí trên kệ tủ gần đó.

"Cạch...Cạch...Cạch."

Ngay lúc ấy, cửa sắt lớn từ đầu sập xuống, chắn hết mọi cửa ra vào của gian phòng ngủ. Trong phòng một mảnh hỗn loạn. Bóng tối bao trùm tất cả.

- Có chuyện gì vậy?

- Tại sao lại thế?

- Không có ai à?

- Sập bẫy rồi...

...

Một loạt tiếng nói hốt hoảng của đàn ông vang lên. Nhưng họ rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, tìm đường ra qua kính hồng ngoại...

Nàng bên này đứng khoanh tay trước ngực, khóe miệng nhếch lên vài phần thú vị. Xem ra cũng có chút bản lĩnh, còn có thể bình tĩnh tìm đường rút lui. Nhưng mà sai lầm ngu ngốc chính là không biết điều tra thông tin. Làm gì có ai trong giới xã hội đen lại không biết tới biệt thự của nàng còn có một cái tên đặc biệt với lịch sử truyền bá khắp nơi chứ...

Mạc Nhã lật ngược mặt bàn trước tấm kính, ngay lập tức xuất hiện một bàn điều khiển. Cùng màn hình camere giám sát hiện nổi. Nàng làm một vài thao tác... có vẻ như đây là chuyện thường xuyên cơm bữa vậy. Đeo chiếc tai nghe kèm micro vào.

...

Bọn người kia đang tìm đường ra đều dừng lại, một giọng nói lạnh ngắt vang lên trong không gian kín mít của bọn họ...

- Chào mừng tới tìm chết! Hôm nay tôi đang rất buồn chán, thật may mà các người đến chơi cùng..

Đây là lời chào sao??? QUá biến thái.

- Mày là Mạc Nhã?_ Một người đàn ông như tò mò lên tiếng.

Không khí như ngưng trọng, bọn họ như nín thở chờ một câu trả lời.

- Phải, tôi là người các người tìm đây. Nói đi, thử nói xem ai thuê các người tới?_ Giọng nói này muốn bao nhiêu kiêu ngạo có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu châm chọc có bấy nhiêu.

Bên này bọn họ không khỏi kích động. Cái gì chứ? thế nhưng bọn họ lại bại trong tay một đứa con gái sao? Không thể khuất phục được.

- Đừng có mơ, chúng tao thà chết chứ không nói.

Nàng bên này cười mỉa mai.

- Aaa.. cũng có nghĩa khí đấy. Tiếc là tôi đây chỉ thích hành hạ người sống, không có sở thích chơi cùng người chết...

Câu nói này vừa dứt, liền có tiếng kêu rít vang lên...

- Cái gì vậy?

- Là răn...

...

Dưới đất, trên trần, trên tường, răn đủ loại màu sắc bò lan tràn... Bọn họ không ngừng thu hẹp lại ở giữa căn phòng, súng đã nên đạn nhưng lại còn do dự điều gì đó...

- Bắn đi, chẳng nào cũng chết._ Một người lên tiếng mở màn tiếng súng.

Sau đó tiếng xả súng cùng tiếng đạn được rơi như mưa. Ngoài trời gió vẫn thét gào, mưa như không có điểm dừng. Nàng tùy ý đứng đưa cái ghế tựa... Mắt nhìn qua ngoài trời rồi lại nhìn vào màn hình như chờ đợi điều gì đó...

Khoảng 15 phút sau, bên kia ngừng xả súng, giọng nàng lại vang lên...

- Chúc mừng các người đã vượt qua ải một, mời nhập ải hai...

Lần này tiếng nàng dứt tới hai phút mọi thứ vẫn tĩnh lặng. Bọn họ đưa mắt nhìn xung quanh đầy cảnh giác.

- Nước,... kia có phải nước không? _ Một người chìa đèn về bức tường đang rỉ nước ra.

Tuy nhiên càng nhìn càng không giống. Nước này chảy đến đâu đều để lại một mảng bọt trắng xóa. Sàn nhà cũng trở nên xấu xí, giống như bị cháy vậy...

- Mau mau đứng lên chỗ cao, trèo lên giường, đừng để bị nước đó dính lên người...

Bọn họ thi nhau chạy về chiếc giường của nàng. Tuy nhiên một vài người đi phía sau lần vượt kêu lên tiếng thét thê thảm...

- Cái quái gì vậy? A...

Lúc đầu có 6 người thì đều vượt qua được ải một. Nhưng mà tới lúc này thì chỉ còn 4 người đứng được ở trên giường. Có hai người đâm phải những cái cọc sắt nhọn hoắt trôi lên từ dưới sàn. Mùi tanh của máu cùng tiếng kêu thảm thiết hòa trộn với nhau thành một mảnh hỗn loạn. Hai người kia nếu như cố gắng chịu đựng rút chân ra và đi tiếp thì không sao nhưng lại đau đớn ngã xuống. Cứ thế cả người cầm lên những giáo nhọn sắc lạnh...

Bốn người đàn ông được trang bị đầy đủ đứng trên giường không khỏi một hồi run lạnh... Đúng lúc bọn họ vẫn còn đang dờ dẫm thì nàng lên tiếng đánh thức bọn họ.

- Cho các người một cơ hội cuối. Ai là người đã cử các người tới? _ Lần này giọng nói của nàng muôn phần đanh thép, giống như ra lệnh vậy.

Nhưng mà bọn họ lại cũng vô vàn trung thành. Bốn bọn họ đồng lòng im lặng. Giống như một lời chấp nhận đợi chờ cái chết đến vậy.

Không còn tiếng nói nào sau đó nữa, khói mù mịt tuôn ra... Rất nhanh khiến bọn họ hết oxy. Sau đó chiếc giường rung chuyển. Nó tự động thụt lùi xuống, hạ thấp mặt phẳng với mặt sàn. Nước dưới chân không ngừng tràn tới chỗ họ... Chiếc đèn chùm sang trọng phía trên đầu lóe lên ánh sáng một lần rồi như hệ thống cứu hỏa, chỉ khác là không phải nước mà là axit.

Tiếng kêu chói tai vang lên khiến nàng phải bỏ tai nghe ra. Đợi chừng 5 phút sau đó, nàng xoay chuyển chiếc hoa sen bên trái. Ngay lập tức từng cửa sắt lớn mở lên. Đèn phòng sáng trưng.

Cửa phòng ngủ mở ra. Diệp Tân dẫn theo người bước vào. Trong phòng là một mớ hỗn độn. Đồ vỡ bị vỡ nát gần hết. Xác răn và máu trộn lẫn với nhau. Những viên đạn màu vàng đồng và mùi thuốc súng. Trên sàn có hai cái xác, máu bao lấy bọn họ. Phía giường có 4 người, quần áo cháy xém, một mùi thịt chín... Bọn họ nằm bẹp dí, cái đầu hơi ngóc lên được một chút, chân tay thì không thể cử động được rồi.

Lúc này, cửa thông hai gian phòng mới mở ra. Nàng một thân váy trắng an nhiên bước ra. Diệp Tân cùng đám người nhanh chóng cúi chào nàng. Những người đột ngột nhìn nàng không biết thốt lên điều gì...

- Cô chủ muốn xử lý thế nào? _ Diệp Tân cung kính hỏi.

- Soát... _ Nàng hát hàm...

Nhanh chóng đám người đi theo Diệp Tân vào hành động. Qua một hồi kiểm tìm thì chỉ tìm được một tọa đàm, một máy thu hình và thuốc tự sát.

Nàng nhìn máy thu hình rất nhỏ kia. Như nó còn đang hoạt động, đưa tới trước mặt mình.

- Nghe này, cho dù các người là ai thì cũng đừng có nhận tiền của Tướng gia đó. Hoan nghênh tới đây tìm chết._ Nàng nở một nụ cười quỷ dị khiến cho những người ở đó nhìn thấy cũng phải lạnh sống lưng.

Nàng rút súng của tay chân đứng cạnh, vút chiếc máy thu hình xuống đất, một phát đạn vỡ nát...

Lại nhìn qua đám người kia và cảnh vật trong phòng, hơi lắc đầu...

- Đem đám người này làm thức ăn cho Lio đi. Còn phòng ngủ thì biết làm gì rồi đấy._ Nàng lườm Diệp Tân một cái.

- Vâng thưa cô chủ._ Diệp Tân đáp lời. Lại quay qua căn dặn tay chân...

- Tối nay ăn gì?_ Tiếng nàng thánh thót vang lên lần nữa.

Diệp Tân lúc này mới sực nhớ ra đã quá bữa tối một giờ mọi khi rồi... Chết rồi...

- Đi... đi ăn nào..._ nàng cầm khẩu súng lục của của trước mặt Diệp Tân. Họng súng còn sượt qua mái tóc cậu ta...

- Cô chủ... tôi biết lỗi rồi. Cô cho tôi xin khẩu súng..._ Diệp Tân run rẩy lên tiếng...

Nàng "hừ" một tiếng, quay vòng cái súng rồi vút cho cậu ta. Diệp Tân thở phào nhẹ nhõm, đưa súng cho người bên cạnh rồi đi cùng nàng tới phòng ăn...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Làm lành

Phòng ăn với gam màu trắng làm chủ đạo, một vài phần gấp khúc được sơn tông màu hồng nhạt ngọt ngào. Ngay cạnh cửa vào có đặt một kệ tủ và giá treo đồ. Trên kệ tủ là một lọ hoa Hồng xanh. Ở giữa bàn ăn chữ nhật dài hai mét cũng có một lọ hoa nhưng là hoa Oải hương. Phía cạnh cửa sổ treo một giỏ hoa phong lan màu tím, hiện rõ ràng trên sắc trắng của rèm cửa. Chùm đèn dài lồng lẫy vàng kim nổi bật trên trần nhà điêu khắc đối xứng.

Nàng điềm nhiên được người làm kéo ghế chủ nhà cho ngồi xuống. Rất nhanh chóng tiếng rót rượu và hương thơm dễ chịu của rượu vang đỏ chan hòa trong gian phòng. Diệp Tân nhanh chóng đốc thúc nhà bếp phía tiếp giáp đó đem đồ ăn lên. Nàng chậm rãi nhâm nhi ly rượu đầy thoải mái...

Lúc ấy, khi cả căn phòng vắng lặng chỉ còn mình nàng thì ngoài trời mưa cũng tạnh. Cả một bầu trời ồn ào đã bình tĩnh lại, trở nên yên ắng tất thảy mọi vật... Diệp Tân mở cửa gấp tiến vào trước, phía sau đầu bếp mang đồ ăn lên. Rất nhanh, cả một chiếc bàn đã đặt đầy đủ các món ăn. Không những đều là món ngon còn được trang trí đẹp. Diệp Tân cúi người...

- Cô chủ ăn ngon miệng._ Cậu ta đứng dậy, xoay người tính rồi đi.

Bấy giờ, giọng nói thẳng thắn kia mới lần nữa phát ra trong không gian...

- Cậu ngồi xuống ăn cùng tôi.

Ngay lúc Diệp Tân vẫn còn tặc lưỡi thì người làm đã đem bát đĩa lên... Diệp Tân lắc đầu bất đắc dĩ ngồi xuống. Trong đầu thầm điểm lại các hành động của mình trong ngày. Chắc chắn bản thân phải làm gì đó sai lầm thì cô chủ mới dùng hình thức đồ sát trong bữa cơm này với mình mà. Mặc dù không phải lần đầu nhưng vẫn khiến tim cậu không thể ở yên được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cậu thì cố gắng giảm độ tồn tại của mình xuống. Còn nàng lại từ tốn, nhìn ăn rất ngon miệng. Cuối cùng, ngụm rượu vang cuối đã nuốt xuống. Khoe môi lưu luyến hương sắc rượu ngọt ngào mê luyến. Nàng đang định nói gì đó thì có vệ sĩ khúm núm bước vào phòng ăn. Tên này mặt liếc ngang liếc dọc như tìm phao cứu hộ, tình thế khẩn thiết.

- Cô chủ...cậu Diệp...

Diệp Tân buông đĩa nhìn vệ sĩ một cái...

- Có chuyện gì vậy?_ Diệp Tân hỏi.

- Bên ngoài...CHiêu Dương thiếu gia tới gặp người à...._ Cậu ta cúi người nói, mắt nhìn chằm chằm nền đá hoa màu trắng kia tới nỗi chúng cũng bắt bình lên tiếng phản hồi...

Diệp Tân nhìn qua gương mặt nàng. Trên đó chẳng phản ánh một tia suy nghĩ nào, chính là vẻ mặt dửng dưng tới tột cùng.

- Cô chủ..._ Diệp Tân khẽ gọi nàng.

Nàng bỏ khăn ăn lên bàn. Có người ngay lập tức tiến tới kéo ghế cho nàng đứng dậy dễ dàng.

- Tôi đi tắm.

Bỏ lại một câu nói chẳng có vẻ gì liên quan cho mấy người kia, nàng một đi không ngoảnh lại. Cậu vệ sĩ khó xử nhìn xung quanh, cuối cùng đứng ở Diệp Tân. Diệp Tân cau mày nhìn vệ sĩ..

- Đi..

Thế là Diệp Tân đi cùng với vệ sĩ kia ra ngoài gặp Chiêu Dương..

Ngoài trời là một mảnh ẩm ướt, mọi thứ đều mang một cái vẻ bi đát đến lạ thường. Ra khỏi vườn cây xanh mướt kia, Diệp Tân đã thấy lấp ló ngoài cổng bóng xe xa hoa, ánh đèn chói lọi hắt trên nền sân gạch ướt.

Diệp Tân đi ra ngoài, người trên xe cũng bước xuống. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi đen, quần đen, giày thể thao.

- Chào Chiêu Dương thiếu gia..._ Diệp Tân lễ phép nói.

Chiêu Dương phát phát tay.

- Cho tôi vào gặp cô ấy._ Giọng nói của hắn đặc mùi lo lắng.

Diệp Tân khòe miệng giật giật. Bản thân bây giờ bỗng chốc nhớ ra lỗi lầm. Hóa ra cô chủ biết cậu nghe điện thoại của hắn. Diệp Tân quay người nhìn về phía tầng cao biệt thự. Trên tầng lầu cao nhất của biệt thự có một khoảng cửa sổ kính sát đất tối đen. Nhưng đây chỉ là cậu nhìn từ ngoài vào thôi. Còn đằng sau tấm kính đó, chắc chắn cô chủ đang khoanh tay trước ngực, ung dung quan sát hết thấy. Cậu không muốn bị trừ lương!

- Xin lỗi anh, tôi đã hết sức cố gắng rồi. E là lần này anh phải chịu khó ở đây đợi thôi. Cô chủ có vẻ rất giận..._ Diệp Tân chậm rãi nói.

Chiêu Dương lắc lắc cái đầu, mở cửa xe, vào trong ngồi. Diệp Tân dặn dò vệ sĩ mấy câu rồi đi vô nhà.

...

Phía sau tấm kính ấy. Một thân váy trắng chuyển tĩnh thành động. Nàng chậm rãi bước về phía phòng tắm..

...

Khoảng hơn 30 phút sau, nàng ngồi trước bàn làm việc, trên người là một chiếc váy len mỏng dài tay màu xám, trễ vai. Mái tóc phía đuôi còn hơi ẩm, phần trên đã được sấy khô. Laptop mở ra, công việc bắt đầu. Tiếng gõ bàn phím lại vang lên cả căn phòng. Trong căn phòng chỉ có duy nhất đèn bàn làm việc sáng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chả biết đã bao lâu nàng không rời mắt khỏi laptop. Tới khi tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi._ Nàng lên tiếng.

Diệp Tân đẩy cửa bước vào nhìn nàng bối rối.

- Cô chủ... Hay là người gặp Chiêu Dương thiếu gia đi. Ngoài trời hôm nay đã trở lạnh rồi. Mà Chiêu Dương thiếu gia chẳng hiểu đã để lái xe đem xe đi đâu, một mình đứng ở ngoài đó. Ngoài cổng gió to mà ngài mặc có cái áo sơ mi..

- Từ bao giờ lấm mồm như thế?_ Nàng trừng mắt nhìn Diệp Tân.

-..._ Diệp Tân câm nín..

- Hay là cậu thích anh ấy, có cần tôi đưa cậu đi chuyển giới hay không?_ Nàng lưu vấn bản rồi rời khỏi bàn làm việc.

Tiến tới trước cửa kính lớn, nhìn xuống phía xa xa. Ngoài cổng có hai đèn lồng vàng, ánh lên bên dưới một bóng người cao ráo. Lưng dựa vào cổng, hai tay khoanh trước ngực, không rõ biểu cảm trên gương mặt. Chỉ thấy rõ cây cối hoa lá xung quanh nghiêng ngả biểu tình đêm trăng không có nhưng gió thì lạnh.

Nàng lẳng lặng đứng đó khoanh tay trước ngực nhìn khung cảnh phía dưới.

Diệp Tân:"..." Người có biết là chậm một phút cũng có thể biến anh ta thành tượng không??? Yêu nhau mà sao cứ giận dỗi hoài chi????

Khoảng 15 phút sau. Nàng xoay người chuyển hướng tới ghế sofa.

- Cho vào đi._ Giọng nói nhỏ nhẹ mà lạnh nhạt.

Diệp Tân như vớ được vàng, dạ dạ vâng vâng rồi đi.

Rất nhanh sau đó cánh cửa kia lần nữa mở ra. Chiêu Dương bước vào phòng, trên chân đã thay bằng một đôi dép bông đi trong nhà vô cùng dễ thương, cô lễ nường đã muốn mỉm cười ngọt ngào nhưng không.

Hắn đi tới trước mặt nàng, một chân khụy xuống, hai tay vòng qua eo nàng, ôm lấy nàng, tham lam hít vào hương thơm yêu thích quen thuộc mà bản thân đã phải xa cách bao nhiêu tiếng đồng hồ qua.

- Em đừng giận anh nữa, anh sai rồi, cho anh xin lỗi đi..._ Giọng của Chiêu Dương mềm mỏng vang lên, như rót mật vào tai.

Nhưng đáp lại hắn chỉ là tiếng thở nhẹ nhàng đều đặn của nàng.

- Anh biết anh sai rồi, là anh không tốt, em muốn gì anh cũng chiều, chỉ cần em đừng giận anh nữa.

...

- Mỗi giờ phút qua anh đều cố gắng nhẫn nhịn muốn giận em, muốn dỗi em. Nhưng mà em thấy đấy, anh thua rồi, thực sự thua trong lòng em rồi..

Chiêu Dương ngẩng đầu nhìn nàng. Nàng thì không nhìn hắn. Nhưng mà nàng biết cái vẻ mặt hắn lúc bấy giờ, chính là tỏ ra vô tội, giả nai... Nàng mà nhìn chắc chắn sẽ nổi hứng thú cùng chiêu mắt.

- Mạc Nhã à, anh chỉ muốn em là của riêng anh thôi... Là anh đã không nghĩ cho em... Em yêu à... Vợ tương lai... Bà xã của anh... Em muốn gì cũng được đấy...

Cái giọng nũng nịu của hắn này, lại cứ rúc đầu vào trong lòng nàng. Thực sự không nhịn nổi nữa.

- Có thật muốn gì cũng được không?_ Nàng nhướn mày hỏi một câu.

Nghe thấy giọng nói mà mình nhớ tới phát sầu kia, hai mắt phượng sáng lên long lánh. Hắn ngồi dậy ôm lấy nàng từ bên cạnh, hôn lên má nàng mấy cái kêu thật vang.

- Phải, chỉ cần là em thích, trái tim này cũng có thể móc ra cho em chơi... Và em sẽ ngạc nhiên rằng, tim anh chỉ có bóng hình của em thôi..

Nàng đưa mắt nhìn Chiêu Dương khinh bỉ, môi bừ ra một cái rất nhanh.

- Đây, anh tán tỉnh nhầm người rồi. Được rồi, vậy cho em mượn thể lực của anh dùng một chút. _ Nàng yêu kiều nói ra.

- Anh cho em luôn, em thích chơi như nào cũng được._ Hắn yêu chiều trả lời, cái miệng lại không ngừng gặm nhấm bả vai và cổ nàng.

Tới khi môi chạm môi với nàng rồi thì nàng lại không đáp trả hắn.

- Mạc Nhã_ Chiêu Dương gọi một tiếng ngọt ngào...

Mạc Nhã nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên đầy mê luyến, hương thơm kia cứ luẩn quẩn trên người nàng.

- Cầu xin em đi..

Lại một điệu bộ nai tơ gặp cáo già...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Con người khác biệt

Một câu nói ngắn gọn kia không có làm suy giảm đi phần nào nhiệt tình của Chiêu Dương mà chỉ làm cho tình thế nồng đượm kích lệ. Khóe miệng hắn nhếch lên đầy cưng chiều.

- Xin em.. Cầu xin em..

Mấy tiếng này cơ hồ nói ra chả có phần nào vô sỉ. Nàng không nhịn được cười lên một tiếng. Nhanh chóng tạo ra cơ hội cho hắn hôn nàng. Sau đó cả

người nàng nhẹ bẫng, chỉ biết môi lưỡi đã bị giầy vò mà không hề khó chịu. Hai mắt nàng nhắm nghiền, cách mi chớp động càng kiểu diêm. Rất nhanh đã bị đặt trên nệm lông vũ êm ái.

Hắn ở trên, chống hai tay ngang vai nàng. Chẳng biết nàng lúc nào đã tháo đi hai khuy áo, lộ ra lồng ngực vững chắc. Tóc của hắn hơi rũ xuống chớm mắt. Lại nhìn nàng đắm chìm.

- Anh nhớ em. Em có thể sau này đừng giận anh chuyện gì không? _ Giọng hắn trầm luân mê luyến.

Nàng khiêu mi, khóe miệng kéo lên một nụ cười ngọt ngào nhưng không trả lời. Hai tay vòng qua cổ hắn, rướn người, môi lại chạm môi. Rất nhanh đã công thành chiếm đất thành công. Nhưng hắn cũng chẳng vừa chuyển từ bị động thành chủ động. Có lẽ do đứng ở ngoài trời lâu nên tay hắn rất lạnh, chạm tới da thịt nàng đều khiến người nàng run lên, kéo căng cơ thể.

Hắn thì lại bị độ ẩm trên cơ thể nàng thu hút, cả người chỉ muốn dính sát vào người nàng. Hương thơm ngọt ngào kia cứ luẩn quẩn quanh hai người. Nhẹ nhàng, trầm luân lên xuống, vài tiếng rên rỉ đắm chìm trong không khí tư tình.

.....

Ngày hôm sau, nếu không phải tiếng động bên ngoài quá lớn, nàng cũng sẽ không miễn cưỡng mở mắt. Ngẩng đầu nhìn lên chính là gương mặt phóng đại của hắn. Đôi mắt phượng ấy cũng đang nhìn nàng chăm chú. Trong lúc ấy tiếng động bên ngoài cũng vẫn vang lên...

- Cô chủ, cô chủ..... Người mau dậy đi có chuyện gấp. Cô chủ....

Đi kèm với tiếng gọi vội là tiếng đập cửa.

Cánh cửa: "... Ta vô tội, tại sao cứ đánh đập ta?"

Mặc Nhã giọng nói hơi khàn: "Anh ngủ thêm đi, chút em quay lại."

Nàng đưa tay lên má hắn, vuốt ve làn da mịn màng ấy. Sau đó, vùng chăn đứng dậy đi vào nhà tắm. Để mặc tiếng kêu gào. Hắn cuộn mình trên giường, nghe lời nàng hết mực.

Khoảng 10 phút sau, nàng thân mặc áo choàng ngủ lông bước ra ngoài. Cánh cửa vừa mở ra liền thấy ngay gương mặt gấp gáp của Diệp Tân cùng vài vệ sĩ.

- Ai chết? _ Nàng vừa mở miệng đã đặng đặng sát khí.

Diệp Tân nuốt xuống một ngụm nước bọt như không. Cái dáng vẻ của người là muốn giết người hay sao?

- Sa lão gia tới... _ Diệp Tân kéo cửa phòng lại, từ tốn nhả ra một câu ngắn gọn.

Khuôn mày nàng khẽ cau lại một cái, ánh mắt khó hiểu nhìn Diệp Tân.

- Sa Cận Hải??? _ Nàng đang muốn xác thực chắc chắn rằng mình không mệt mỏi quá mà nghe lầm.

Diệp Tân gật đầu lia lịa. Còn ai được nữa chứ...

Nàng thoáng nhìn qua dáng vẻ của mình. Nghĩ bụng nên đi tắm rửa thay đồ, chải chuốt một chút nhưng mà ngẫu nhiên hơi mất thời gian. Nhưng mà không làm thì cũng hơi thiếu tôn trọng người lớn...

- Bác ấy đang ở đâu? _ Nàng hỏi.

- Đang ở ngoài cổng ạ... _ Diệp Tân nói.

- Đưa tới phòng khách tầng hai thôi kéo thời gian. Nhớ tiếp khách cẩn thận. Không được làm phiền anh ấy.

Nàng dặn dò nhanh chóng, rồi xoay người đi về phía phòng tắm khác...

...

Khoảng 15 phút sau. Nàng mặc trên người một chiếc váy len cổ lọ màu mận chín, tóc đã vào nếp không còn rối bời như lúc ngủ dậy nữa. Khắp thân thể là hương thơm ngọt ngào dịu dàng. Trang điểm nhã nhặn mà yêu kiều.

Cửa lớn phòng khách mở ra đã thấy ngay bộ bàn ghế bất mắt màu nhung đỏ. Ngồi ở ghế dài là Sa Cận Hải. Khuôn mặt nghiêm nghị, tóc có lẽ nhuộm nên vẫn còn đen bóng. Đôi mắt phượng giống y hệt như của Chiêu Dương nhưng đã không còn màu quang rực rỡ. Khóe môi nhếch lên hiển nhiên cũng vô cùng khó thăm dò. Ông ta mặc trên người một bộ quần áo rất bình thường tuy nhiên nàng lại biết được mỗi bộ đồ mặc trên người ông ta đều là thiết kế duy nhất...Người này khoảng chừng ngoài ngũ tuần tuổi. Nhưng thực ra phải ngoài sáu mươi rồi. Năm nay Chiêu Dương 27 tuổi.

Phía sau Sa Cận Hải là một thanh niên trẻ tuổi chắc cũng chỉ hai mảy. Hiển nhiên là thư kí thân tín bên cạnh ông ta. Gương mặt trắng trẻo búng ra sữa

nhưng đôi mắt thì thâm sâu khó lường. Giấu bên trong trang phục vest lịch lãm kia cũng chưa biết là võ công đến đâu..

Ngoài ra trong phòng còn có 2 phục vụ nam, hai phục vụ nữ. Trên bàn nước nôi, bánh, hoa quả mời khách đều được chuẩn bị chu tất. Chén trà có lẽ vừa được rót ra, hơi nóng vẫn còn vắt vương chưa rời đi...

Nàng bước vào cùng Diệp Tân đi phía sau. Sa Cận Hải quả nhiên cũng rất thân thiện, đứng lên nhìn nàng cười. CŌi như là hiểu đạo lý dưới mái hiên nhà người ta thì phải cúi đầu.

- Lâu rồi không gặp bác..._ Nàng cười nhẹ nhàng, đưa tay bắt tay Sa Cận Hải.

Ông ta cũng bắt tay nàng.

- Mặc Nhã bây giờ khác xưa rồi._ Giọng nói của ông trầm ấm nhẹ nhàng vô cùng.

Nàng ngồi ở ghế đơn, ông ngồi ghế dài. Chén trà của nàng được rót ra xong, nàng liền cho người phục vụ lui ra ngoài hết. Trong phòng chỉ còn bốn người.

- Bác có chuyện gì, cứ nói thẳng đi, chúng ta dù sao cũng là chỗ quen biết._ Nàng lên tiếng.

Sa Cận Hải thu lại nụ cười hiền lành, vẻ mặt trở lại nghiêm túc.

- Chắc là cháu cũng biết Chiêu Dương thực ra là con trai của ta rồi phải không?_ Ông bắt đầu câu chuyện...

Nàng thăm thán trong lòng quả nhiên vẫn là vì chuyện giữa hai người mà đến. Chỉ gât đầu một cái không lên tiếng cắt ngang.

- Nó tính tình rất cổ chấp, nóng lạnh bất bình thường. Mặc dù cái đầu thông minh nhưng trong chuyện tình cảm có thể hơi ngốc nghếch. Nó lại là đứa con trai duy nhất của ta, mặc dù ta gán ghép cho nó cô gái nào thì nó cũng đều ghét bỏ. Ta vô cùng thất vọng và muốn biết sự thật. Rốt cuộc hai đứa là mối quan hệ gì???_ Trong đầu Sa Cận Hải chính là một dấu hỏi chấm ám ảnh bao ngày nay...

Sa Cận Hải vốn đang ở Trung Đông làm việc. Công việc ngộp mặt, bù đầu đến nỗi tóc tai bạc phát phơ, râu ria kín mít. Vốn dĩ không hề quan tâm đến cậu con trai độc tôn này đâu, vì có muốn quan tâm cũng không thể quản, lại lớn rồi nên cứ thả lỏng nó mãi thôi.

Ai ngờ hôm ấy có chuyện làm ăn, là một người bạn ở bên nước tới đó. Lại nói với ông là nên chăm chú điện thoại nếu không con dâu nhìn thấy sẽ chạy mất. Mới đầu còn tưởng nói đùa, sau đó nghe thư kí lên mạng mới báo cáo lại sự thực...

Ông cấp tốc đi sửa sang lại hình tượng, bay chuyên cơ riêng về nước. Sau đó cố gắng nhẫn nhịn qua một đêm để tới đây hỏi nàng.

Nàng nhìn Sa Cận Hải đầy ý tứ. Có vẻ như ông ấy đối với Chiêu Dương là một con người khác biệt. =))

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hâm mộ

Sa Cận Hải hiển nhiên rất chăm chú mong chờ câu trả lời từ nữ nhân trước mặt. Mà nàng cũng rất sẵn lòng cho ông ấy biết sự thật là gì.

- Như những gì báo chí nói, đúng là cháu và Chiêu Dương đang hẹn hò._ Nàng bình tĩnh nói.

Sa Cận Hải nghe xong lời này thì có vẻ bình tĩnh lại đôi chút, cầm chén trà lên, mắt đã nhìn đi chỗ khác. Chậm rãi suy nghĩ, chậm rãi nhấp nước chè. Lúc đầu uống vào sẽ cảm thấy vị đắng của chè. Nhưng sau khi nuốt xuống rồi, trong miệng lưu lại cảm giác ngọt thanh, kích thích vị giác muốn được nếm lại hương vị ấy lần nữa.

Khoảng chừng 10 phút sau, căn phòng vẫn chìm vào yên tĩnh, nàng không hề phá rối. Chỉ từ tốn ngồi đó, ăn hoa quả! Phải, chính là cầm đĩa ăn hoa quả một cách thanh tao, giống như là bác trai, bác muốn ngồi đó bao lâu suy nghĩ cũng được, cháu là người có thời gian... Còn bác thì không... haha...

Diệp Tân thì âm thầm quan sát thư kí nhà người ta, lâu lâu lại nhìn cô chủ nhà mình một cái, đúng là gan trời... Làm cậu lúc thông báo cho nàng còn tưởng nàng cũng biết sợ. Ai ngờ bây giờ lại một bộ mặt nữ vương ngồi đây ăn...

Qua mười phút nữa, chén trà đặt xuống, nước chè cũng đã hết. Diệp Tâm nhanh nhẹn rót đầy. Sa Cận Hải chuyển tầm mắt tới nàng lần nữa. Nàng cũng đặt đĩa xuống đĩa, nhìn ông ta nở nụ cười hiền hòa.

- Dù sao Chiêu Dương cũng không còn nhỏ tuổi nữa, ta mong hai đứa sẽ êm ấm đi cùng nhau tới già. Nếu là người con gái khác thì ta còn phải lật tung gia phả nhưng mà là cháu... thì ta yên tâm rồi._ Giọng ông trầm ấm, nhìn nàng mà trong lòng như nhìn ra một người phụ nữ khác...

- Bác không sợ sau sẽ đá anh ấy sao? _ Nàng cười tinh nghịch.

Sa Cận Hải cũng cười lớn một tiếng nhìn nàng vui vẻ. Tuy biết là đùa nhưng nghe câu này trong lòng cũng cảm thấy hoang mang ngóc dậy.

- Vậy tất cả nhờ vào cháu, ta không thể quản nó, nó chưa từng chịu qua cái gì nghiêm trọng cả, mong cháu đối đãi với nó nhân nhượng... Ta công việc nhiều, nhưng nếu có việc gì cần giúp cứ tới tìm ta. _ Ông vừa dứt lời, thư kí nam đằng sau nhanh chóng đưa cho Diệp Tân một danh thiếp đen.

Người trong giới mà nói đều biết đến cái tên Sa Cận Hải này nhưng mà lại không phải ai cũng có được danh thiếp của ông, có thể gặp mặt ông.

Vừa lúc Sa Cận Hải đang định dặn dò tiếp thì cửa lớn phòng khách bật mở. Một người thanh niên xông vào, dáng vẻ cao ráo đã bị che lấp trong chiếc áo choàng ngủ màu đen viền trắng. Mái tóc còn ướt hẳn nhiên là vừa tắm xong. Về mặt võ cũng khó chịu nhìn Sa Cận Hải.

Nàng ở một bên quan sát hai con mắt phượng đấu với nhau.

- Sao cha lại ở đây, cha bận lắm cơ mà? _ Giọng hần có vẻ hần học.

- Ta tất nhiên là bận rồi. Rất bận là đằng khác. _ Sa Cận Hải hếch lông mày, về mặt tự tin đối đáp.

- Bận cái gì? _ Hần hỏi tiếp, bận cái gì chứ, rõ ràng đang ngồi ở trong nhà Mạc Nhã, còn nói chuyện với nàng.

- Ta đang bận hỏi cưới vợ cho con đây, con trai ạ.

Một câu này của Sa Cận Hải nói ra mơ hồ đã khiến cho không khí vỡ ra một tràng tiếng cười. Nàng cũng cười rất vui vẻ, chẳng để tâm bản thân đã bị lôi vào cuộc đấu đá khẩu ngữ.

Chiều Dương "ha" một tiếng, vẻ mặt lãnh đạm bản này tốt lên mấy phần nhưng vẫn còn chưa hòa hoãn hết với cha mình. Cậu lại gần chỗ của nàng, ngồi lên thành ghế, đưa tay kéo nàng dịch lại phía mình. Hạ cằm trên đỉnh đầu nàng đánh dấu chủ quyền thành công.

Sa Cận Hải:"..." Mẹ kiếp cái thằng ôn con này, giỏi lắm, bây giờ nó lại còn khoe mẽ có người yêu trước mặt cha nó nữa. Đã không nói tiếng nào báo trước giờ còn công khai, tức chết ông đây mà...

- Ông ấy nói gì với em vậy? _ Chiều Dương rõ ràng hỏi Mạc Nhã nhưng mắt không nhìn nàng mà nhìn cha mình.

Nàng ngọt ngào đẩy hần ra. Hần cũng ngoan ngoãn buông, ngồi trên thành ghế đầu mắt với cha mình.

- Bác trai nói, anh là một đứa con trai hư hỏng, không được yêu chiều anh. Nếu như không nghe lời, cứ việc bỏ rơi, bác trai sẽ không tìm em tính toán. _ Nàng vừa nói dứt câu, đã tặng hần một cái nhìn cảnh cáo.

Hần tròn mắt há mồm nhìn nàng đầy bất bình. Cái gì chứ?

- Anh hư lúc nào? Anh có bao giờ không nghe lời em chưa? _ Chiều Dương vô cùng ủy khuất.

- Haha... nhiều lắm. Còn nữa, ai dạy anh cái thói em đang nói chuyện liên xông vào không thông báo như vậy? _ Nàng khẽ liếc mắt qua mấy người làm đều đang cúi thấp người ở cửa, tỏ ý xin lỗi.

Chiều Dương nhún nhún vai, lắc đầu tỏ vẻ không biết. Bây giờ hai người nói đôi câu mà không hề hay biết về mặt của Sa Cận Hải đại biến. Vừa có chút gì đó vui vẻ, lại vừa có chút gì đó hơi buồn bã.

- Sao con lại ngủ ở nhà Nhã Nhã? _ Giọng ông vừa vang lên đã khiến mọi người giờ khóc giờ cười.

Khóe miệng nàng giật giật, mắt mặt, đúng là mắt mặt, ăn vụng còn khoe với cha...

Ngược lại, có vẻ Chiều Dương mặt dày hơn. Đứng dậy, đi lại ngồi xuống cạnh cha mình. Lại khoác vai ông, nhìn rất ngứa đòn. Tuy nhiên Sa Cận Hải vẫn để im chờ đợi một câu trả lời xác thực.

- Đi làm từ thiện đi cha. _ Một câu này của hần rất nhẹ nhàng. Mọi người không ai hiểu.

- Thằng nào ta chả làm _ Sa Cận Hải mặc dù không hiểu nhưng vẫn trả lời.

- Aaa... Vậy làm nhiều việc tốt vào cha.

Hần vừa nói câu này ra, nàng liền ngưng chớp mắt. Diệp Tân hơi há miệng. Thư kí nam kia đưa phía sau, lặng lẽ đưa tay vuốt mặt.

Sa Cận Hải giận dữ đẩy Chiều Dương ra cũng không đánh mắng gì chỉ lườm hần ta. Vì sao ư? Đây đường hoàng là ông trùm vũ khí, lại còn nắm trong tay nhiều địa bàn xã hội đen. Có tiếng lạnh lùng tàn nhẫn, giết người không ghê tay. Nay đứa con trai lại khoác vai mình bảo mình làm nhiều việc tốt. Không phải là nó lớn rồi, đủ cánh rồi muốn mĩa mai cha nó rồi chứ?

Hắn thì lại vô tội phun nốt ra câu nói còn thiếu của mình.

- Chẳng nhẽ cha không muốn tích đức cho cháu mình sau này sao? Như vậy là không tốt đâu..._

Lúc này mọi người mới khẽ à một cái, ra là thể. Nàng khuôn mặt ngưng trọng, sau đó không nể nang bác trai bên cạnh trước đó đã nói "nhường nhịn" CHiêu DUơng. Nàng cầm quả táo ném về phía hắn.

Sa Cận Hải chỉ biết có thứ gì đó bay ngang qua mặt mình, sau đó thì nhìn sang đã thấy con trai cầm trên tay một quả táo. HẮn cười cợt nhìn nàng.

- Cảm ơn em yêu..._ Rồi cho táo lên miệng cắn một miếng đầy ngon ngọt.

Nàng nhìn hắn một lúc, khóe miệng cũng nhếch lên đầy âm hiểm.

- Chúc mừng anh, Chiêu Dương, anh hân hạnh nhận được một vé ngủ riêng vào tối nay, tối mai và tối ngày kia nữa.

Cả gian phòng bật ra tiếng cười vui vẻ. CÒn về mặt CHiêu Dương thì đen lại. Hay lắm=)))

Cũng chẳng ngồi lâu, rất nhanh Sa Cận Hải đã vội vàng rời đi. Công việc của ông quá bận rộn.

Trong phòng khách nhanh chóng chỉ còn lại ba người. Nàng thì không nói chuyện cùng hắn, hắn bình tĩnh chút muộn phiền lên đồ ăn.

- Hôm nay có một buổi kí tặng sách của tác giả cô chủ hâm mộ. Người có muốn đi không ạ?_ Diệp Tân thận trọng hỏi.

- Là ai?_ Chưa thấy nàng trả lời thì Chiêu Dương đã chen vào. Nàng mà cũng hâm mộ người khác cơ à? Bất ngờ quá thể mà.

-... Tên ngoài đời là Kiều Uyển Nhi ạ._ Diệp Tân lễ phép đáp.

Chiêu Dương đột nhiên thấy cái tên này thật quen thuộc.

- Người này có bối cảnh thế nào?_ Hắn hỏi Diệp Tân.

Diệp Tân cũng ngoan ngoãn phổ cập thông tin cho Chiêu Dương. Kiều Uyển Nhi này hậu trường mặc dù không phải cứng nhưng tự mình có năng lực. Đã viết tiểu thuyết từ khi còn là học sinh cấp 2. Đến khi học đại học tính tình thay đổi, cuối năm hai đại học trở thành Cục trưởng của một Cục thử nghiệm do đáng tối cao trong nước mở ra. Sau đó nhanh chóng từ Cục Trưởng trở thành Bộ trưởng Bộ Ngoại giao. Từ khi nàng lên làm chức vụ này trong nước được dọn dẹp vô cùng "sạch sẽ", nhân dân hoàn toàn biết ơn nàng. Xong tuy nhiên nàng chỉ giữ chức vụ ấy chưa tới một năm. Từ chức về hưu, kinh doanh rất tốt, việc bán sách cũng nổi tiếng. Mà tiểu thuyết của nàng từ sau khi về hưu đều chỉ viết về một thể loại: Bì kịch.

Diệp Tân đang định bắt bí rằng nàng chưa từng khóc nhiều như thế khi đọc chuyện của ai cho đến khi đọc của Kiều Uyển Nhi. Nhưng mà nàng đã đứng dậy, khiến hai người đàn ông ngưng câu chuyện của mình.

- Đi._ Nàng nói ra một câu thông báo rồi đi về phòng mình.

Chiêu Dương lại vẫn ngồi đó ngẫm nghĩ về cái tên Kiều Uyển Nhi kia. Hắn cũng có một người bạn nam học cùng cấp 3. Người này tên là Từ Sở Vĩ, công tử nhà giàu, người đẹp hơn hoa, thương trường có cậu ta là một cái lão đại dù tuổi còn trẻ. Nếu hắn nhớ không nhầm thì trước đó, Từ Sở Vĩ đã từng kể cho hắn nghe về một người con gái. Cốt cách hơn người, xinh đẹp mưu trí. Từ lần đầu tiên gặp mặt Từ Sở Vĩ đã phải lòng cô gái ấy. Tuy nhiên người đó luôn từ chối cậu một cách khôn khéo. Mà Từ Sở Vĩ lại như uống phải bùa mê thuốc lú, chỉ rung động với mình cô ấy, ngủ mơ cũng chỉ làm nhảm ba tiếng "Kiều Uyển Nhi".

Sau một hồi nghĩ ngợi Chiêu Dương quyết định leo lên xe đi cùng Mạc Nhã.

...

Mạc Nhã ăn mặc vô cùng kín đáo. Chiêu Dương ăn mặc huênh hoang bị nàng bắt ngồi trên xe ô tô. Lúc nàng tới thì buổi kí tặng sách cũng đã tàn. Nhưng đã có liên lạc trước nên nàng có thể vào hậu trường phía sau để gặp được Kiều Uyển Nhi.

Kiều Uyển Nhi dáng người cao ráo, thanh mảnh. Mặc một chiếc váy dạ trễ vai màu xám, tóc xoăn ngang vai cũng có màu xám. Ngũ quan tinh xảo, đôi mắt thâm sâu kia lại giống như vô hồn tuy nhiên cũng sáng như vì sao vậy. Nụ cười vô cùng duyên dáng. Đôi tay lại càng đẹp đẽ.

Hai người vui vẻ bắt tay nhau. Bên kia thư kí nhanh chóng giới thiệu qua cho Kiều Uyển Nhi biết.

- Cũng không ngờ Mạc Chủ tịch lại trẻ đẹp như vậy._ Giọng nói của Uyển Nhi êm áp vang lên.

- Lần đầu tiên gặp, không biết xưng hô thế nào ạ?_ Mạc Nhã một vẻ ngoan ngoãn thế này mà để Chiêu Dương thấy chắc chắn sẽ tức sôi máu.

...

Trong lúc hai tiểu thư nói chuyện thì phía bên ngoài này Chiêu Dương đã rời khỏi ô tô. Hắn ta đi tới một chiếc ô tô khác khá đẹp đẽ, đỗ ở đối diện tiệm sách kia, vừa hay nhìn được bọc cao ki sách. Hắn gõ nhẹ vào cửa sổ phía người lái xe hai cái.

Rất nhanh cửa xe được hạ thấp xuống. Một thanh niên phía trong ngực nhiên bỏ kính râm xuống nhìn hấn với ánh mắt vừa bất ngờ vừa vui mừng.

Chiêu Dương lên xe ngồi bên cạnh chàng thiếu niên kia.

- Sao cậu lại ở đây? _ Người thanh niên kia chậm rãi hỏi.

- Đưa người yêu đi... _ Chiêu Dương chỉ về phía tiệm sách.

Người thanh niên bật cười.

- Không ngờ lần sau gặp nhau lại là cậu đã nắm được tình yêu...

- Từ Sở Vĩ, đừng tưởng tôi không biết người kí sách trong kia là người cậu yêu. _ Chiêu Dương nhếch môi cười.

Sở Vĩ cười trừ.

- Nhưng cô ấy nào thích tôi nổi một phần? _ Sở Vĩ nhìn về phía tiệm sách, ánh mắt trầm xuống từng tầng, từng tầng đều là buồn bã...

Chiêu Dương vỗ vai Sở Vĩ.

- Nếu đã không thể thì đừng chờ đợi. Đến cuối cùng người có tình cảm là cậu, thiệt thòi cũng sẽ là cậu. _ Người bạn tốt này của hấn ấy vậy lại bị lụy về chuyện tình cảm.

- Tôi cũng biết là thế. Nhưng chả hiểu sao nụ cười của cô ấy cứ mãi loang quanh trong tâm trí tôi. Tôi giống như một que kem, đã tan chảy hết vì cô ấy rồi... _ Sở Vĩ chỉ có thể cười khổ.

Lúc này bên ngoài fan đã rồi đi hết. Đường phố rộng lớn, lá bàng bắt đầu chuyển màu tạo nên khung cảnh nên thơ. Gió và nắng nhẹ quyện vào nhau đầy vấn vương. Có hai người vệ sĩ đẩy cửa ra. Một thân váy xám bước ra ngoài. Tóc nhẹ nhàng đung đưa theo bước chân cô. Vài người đi đường nhận ra cô thì lên tiếng chào, vệ sĩ nhanh nhẹn chặn bên. Cô gái nở nụ cười kiêu diễm với bọn họ... Sau đó lên một chiếc xe ô tô khác... Chiếc xe cũng rời đi ngay sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thỉnh người trân trọng

Cô dừng lại trước một chiếc siêu xe thể thao, làn váy hơi đưa theo hướng gió. Nụ cười trên miệng dừng lại trên gương mặt của người thiếu nữ bên cạnh. Cô gái ấy cũng vô vờ vui vẻ, đang không ngừng nói chuyện gì đó.

...

Trên xe, Chiêu Dương hít sâu vào một hơi, di chuyển tầm mắt của mình từ hai người con gái kia về cậu bạn ngồi bên cạnh mình. Từ Sở Vĩ hai con mắt sáng lên nhìn về phía kia. Trong đôi mắt ấy có biết bao nhiêu loại cảm xúc, vô cùng phức tạp, vô cùng rối ren. Nhưng thứ tình cảm trong đó hoàn toàn là chân thật...

- Cậu thấy thế nào? _ Từ Sở Vĩ hỏi Chiêu Dương.

Chiêu Dương nghĩ ngợi... Cô gái ấy đúng là hoàn mỹ. Có thể tự điều khiển được mọi thứ xoay quanh mình, từ công việc lớn nhỏ cho tới những người xung quanh, báo chí hay đời thật. Xung quanh cô ấy như có một ánh hào quang của sự kiêu ngạo và tự tin bao quanh, càng nâng cô lên một tầm cao mới. Tài sắc đều trọn vẹn, đúng là có thể kích thích sự tò mò của đôi phương... Tuy nhiên cô ấy không phải mẫu người hấn thích, Nếu cô ấy là một cô gái thành đạt vạn người mê thì Mạc Nhã của hấn... hoàn hảo theo một cách khác và chỉ cần mình hấn say mê là đủ rồi...

- Ta hào phóng cho người một trái tim sâu nặng, người trao ta không nổi một ánh nhìn.... _ Chiêu Dương từ tốn tổng kết lại.

Lúc này Từ Sở Vĩ quay sang nhìn hấn ta.

- Vợ cậu có dặn cậu đạo văn của tác giả khác là không tốt không?

Trước câu hỏi này của bạn mình, Chiêu Dương nhún vai một cái, khóe miệng nâng lên một nụ cười tiêu sái.

- Lúc chưa gặp được cô ta tôi còn cho rằng cậu có cơ hội. Bây giờ thấy người rồi... Hay là cho tôi rút lại suy nghĩ đó? Ra nước ngoài đi, làm lại từ đầu. 18 năm sau lại là một hảo hấn... _ Chiêu Dương cười cợt nói.

Sở Vĩ đắm nhẹ một cái vào vai Chiêu Dương, vẻ mặt vừa muốn giận lại cũng muốn cười, giọng nói thì đầy ai oán:

- Có phải cậu không muốn tôi dự đám cưới của cậu nên đuổi tôi đi? Đúng là trọng sắc khinh bạn...

Chiêu Dương bữ bữ môi. Vừa hay chiếc siêu xe thể thao cũng đi ngang qua. Sở Vĩ nhìn qua theo. Chiếc xe kia như cố tình đi rất chậm qua, cửa xe còn hạ thấp xuống. Cuối cùng chiếc xe đó dừng lại song song với xe của Sở Vĩ. Cậu ta không thể chớp mắt được khi ngay kia thôi có một người con gái đang cười với cậu ta. Đó lại không phải là ai lạ lẫm hết, người trước mặt là người trong lòng...

- Sao vậy? Tới mà không vào? Tính làm thám tử ư? _ Giọng nói của cô ấy vang lên.

Dường như trong đầu của Sở Vĩ chỉ còn lại thanh âm sắc ngọt đầy mà thôi. Để đến nỗi Chiêu Dương phải đưa chân đạp nhẹ cậu ta một cái. Ánh mắt Sở Vĩ mới rời khỏi nụ cười của Kiều Uyển Nhi.

- Tôi vừa đến... _ Sở Vĩ lru loát cười mỉm.

Từ bên kia, Uyển Nhi đưa qua cửa xe một cuốn sách tới trước mặt Sở Vĩ. Cuốn sách này không phải cuốn hôm nay cô ấy kí tặng. Mà bìa sách hoàn toàn là một màu trắng tinh...

Sở Vĩ đưa tay cầm lấy.

- Đây là cái gì vậy? _ Sở Vĩ vô cùng tò mò. Còn chuẩn bị đưa tay mở sách ra xem.

- Về nhà rồi mở. _ Một lời này của cô gái liền khiến cậu ta thu tay lại, đặt sách vào ngăn.

- Cảm ơn. _ Dù không biết là gì nhưng cô đưa thì cứ nhận lấy thôi.

- Đây là cuốn sách trên đời chỉ có một, là viết dành cho anh... như một món quà. Anh có thể đọc nó, cũng có thể... vứt nó đi. _ Giọng nói của nàng trong trẻo tinh tế, nhanh chóng lưu lại dấu ấn sâu sắc với người nghe.

Nhưng Sở Vĩ biết nụ cười trên gương mặt hàng ngày của cô ấy đều chỉ là khách khí, chưa bao giờ nụ cười ấy thực sự vui vẻ từ đáy lòng. Đường như có một tầng sương mù dày đặc dư vị bi thương quanh quẩn trong tâm trí cô ấy, cậu muốn tới cũng không thể... Sở Vĩ nở một nụ cười tươi tắn.

- Tôi sẽ đọc nó.

Nàng vẫn nét cười ấy, di chuyển ánh mắt sang nhìn chàng trai bên cạnh. Là Chiêu Dương, vẫn đang dõi theo cuộc đối thoại từ đầu. Hắn vừa hay chạm vào ánh mắt cô, chỉ biết gật đầu một cái thật nhẹ... Không được kiêu ngạo trước mặt thần tượng của vợ yêu... Và lại người dưới hiên nhà sao lại không phải cúi đầu chứ...

- Chiêu Dương thiếu gia, tính người như mộng, thỉnh người trân trọng...

Nàng không đợi hắn ta nói gì, quay qua vẫy tay với Sở Vĩ, sau đó chiếc xe rời đi ngay lập tức. Vài chiếc lá rơi xuống theo làn gió chiếc xe ô tô tạo ra. Bỗng chốc xung quanh khí thế âm ảm mây mù phần...

- Tôi đi đây, có dịp tới chơi. _ Chiêu Dương vỗ vỗ vai của bạn mình.

- Ừm, bảo trọng. _ Sở Vĩ Gật đầu.

...

Trên xe ô tô, Mạc Nhã đã an tọa từ bao giờ. Trên tay là một quyển sách, bìa trơn màu xanh dương, có ghi hai chữ "Quân Nhi". Đôi mắt sáng lấp lánh như vì sao đó cũng nhắm tới đi vài phần. lại lãnh khốc nhìn vào khoảng không vô định.

Chiêu Dương vừa vào trong xe đã nhận ra cái tư vị khác biệt này. Hắn rướn người thom lên má nàng một cái. Nàng thoát khỏi mộng tưởng, nhìn người bên cạnh.

- Em sao lại buồn rồi? _ Hắn vuốt nhẹ mái tóc nàng.

Nàng chậm rãi cất quyển sách kia vào ngăn ô tô. Đôi mắt linh hoạt trở lại.

- Em nhận ra mình thật may mắn... _ Mạc Nhã nắm lấy tay của Chiêu Dương.

Hắn cảm nhận được độ lạnh của tay nàng, hắn cảm nhận được sự sợ sệt ở nàng. Lần đầu tiên, là lần đầu tiên hắn bắt gặp loại trực giác này. Hắn hôn lên trán nàng thật nhẹ.

- Có anh ở đây cùng em rồi, anh sẽ không đi đâu cả, em đừng lo...

...

Trên đường phố nhộn nhịp người qua, có một cô gái đứng tựa người vào xe ô tô. Cả người toát ra phong thái ung dung cao quý mà lại kiêu ngạo. Nhưng trong đôi mắt lại như sương pha, dường như phong trần đều đã trải qua. Nhìn theo ánh mắt của nàng có thể thấy cánh cổng trường đại học... Sinh viên ra ra vào vào nhưng không ai là người cô tìm cả. Bởi vì người cô muốn tìm vốn dĩ đã biến mất khỏi thế gian này.

(Để biết thêm về cuộc đời của Kiều Uyển Nhi, các bạn đọc có thể tìm truyện Đông Lạnh để đọc, truyện đã hoàn.)

....

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kiều Ngọc Ân

Trong phòng ăn rộng rãi, bốn phía thoáng đãng, cửa sổ đều được mở ra. Nắng nhạt rơi trên rèm cửa bay bay. Tiếng động bát đĩa nhẹ nhàng vang lên đầy an nhiên. Chiều Dương đẩy đĩa thịt lại phía Mạc Nhã. Nàng không hoa mỹ, tự nhiên ăn những miếng thịt đã được hân cất ra.

Vừa lúc đó, Tịnh Khang cùng Diệp Tân song hành đi tới trước bàn ăn. Hai người cùng cúi chào lễ phép.

- Tịnh Khang_ Giọng Chiều Dương âm trầm..

- Cậu chủ có gì căn dặn à? _ Tịnh Khang cực kì nghi ngờ, tại sao hôm nay lại gọi hân tới đây chứ?

Hân nhìn sang Mạc Nhã.

- Em cần gì? _ Một câu nói rất nhẹ nhàng nhưng trọng lượng lại rất lớn. Nếu nàng nói muốn hái sao, chắc chắn hân sẽ cù phi hành gia đi tìm =))

Nàng dừng ăn, mắt hơi liếc lên trần nhà, có vẻ như suy nghĩ.

- Thế lực ngầm của anh, thật sự có thể để em tùy ý dùng chứ? _ Nàng quay qua nhìn hân, ánh mắt to tròn. Vô đối đáng yêu.

Chiều Dương cười một cái, đưa tay xoa tóc nàng.

- Đến anh em còn có thể tùy ý dùng cơ mà. _ Lại ghé sát vào tai nàng thì thầm

Nói là thì thầm nhưng rõ ràng hai con cháu độc thân kia làm sao lại không nghe thấy, không nhìn thấy mấy cái cử chỉ hành động moe này chứ. Rõ ràng là gọi đến để ngược chúng mà...

Mạc Nhã nhếch miệng..

- Em chơi chết người của anh... có thể không?

- Anh có thể chết vì em, nói gì bọn họ. Chết vì em... ừm... thực ra là một cái chết rất vinh hạnh đấy. _ Hân nửa thật nửa đùa, tiếng cười của hai người vô cùng vui vẻ.

- Vậy cho em mượn hai ngày... _ Nàng nói.

- Đã bảo cho em luôn mà. Tối nay sẽ bàn giao cho em tất, anh chỉ cần em thôi.

Một lời này của Chiều Dương nói ra cơ hồ đã lôi kéo lý trí của Tịnh Khang quay lại.

- Cậu chủ, như thế không ổn.... Nếu người trao hết quyền lực cho cô chủ thì người sẽ gặp bất lợi trên thương trường đấy.

Tịnh Khang ồn ào nói ra câu này, Mạc Nhã cũng không ngạc nhiên lắm. Thế lực ngầm mà nói với người kinh doanh giống như là bảo kê trên thương trường vậy. Hơn nữa còn mở ra bao con đường làm giàu.

- Ngoài cậu dám xen vào lời của tôi thì còn ai dám gây khó dễ với tôi chứ?

Chiều Dương lên tiếng, ánh mắt sắc nhọn đâm về phía Tịnh Khang.

Tịnh Khang cúi thấp mặt, là hân thất thố rồi.

- Cứ quyết thế đi.

Chiều Dương vừa nói, vừa tháo ra một chiếc nhẫn đeo vào ngón cái tay trái của nàng. Chiếc nhẫn màu vàng, bên trên khắc những kí tự cổ, đằng trước là mặt đá màu đỏ giống như một viên kim cương máu vậy. Mặt sau có khắc hình một sinh vật kì dị nào đó, giống như là ma mà lại như là thần.

Đây là lần thứ hai nàng thấy hắn đeo chiếc nhẫn này.

CỒN Tịnh Khang một khi nhìn thấy hành động này liền nuốt hết mọi suy nghĩ của mình vào. Cậu không còn gì để nói hết...

....

Quả nhiên đến giờ hoàng đạo, nàng được Hắc cùng Tịnh Khang dẫn đi tới một nơi khác. Nơi mà theo hiểu biết của nàng chính là trụ sở của các thế lực ngầm.

Sau khi đi hơn một trăm km về phía đông thành, cảnh sắc ngút ngàn của thành phố biến mất, nông thôn cũng không thấy, chỉ thấy hai bên đường một mảnh núi rừng bát ngát đang chìm vào đêm tối...

Cuối cùng dừng lại trước một dãy núi uy nghi tráng lệ. Đoàn xe của nàng và hắc gồm có 4 xe. Một xe tiên phong đi trước, hai người ngồi ở xe thứ hai. Phía sau có thêm hai chiếc xe bảo vệ nữa.

Mọi người chờ khoảng 5 phút, Núi chắn phía trước bỗng chốc nứt ra, như một cánh cửa khổng lồ mở về hai bên. Đoàn xe tiếp tục tiến vào trong. Đến khi vào rồi thì cánh cửa kia cũng đóng lại. Bên trong là một không gian hình chữ nhật. Phía trên không còn là bầu trời mà là mảng kiến trúc giống như là kính cường lực, phía trên có trồng cây vậy. Giống như một thị trấn, có đường phố, có nhà cửa,... tuy nhiên đều bị thu nhỏ lại một chút. Sau khi dừng xe lại ở đó. Bọn họ lại đi bộ về phía trung tâm khu này. Tất cả đều bị một màu đen bao trùm, chỉ có ánh đèn đỏ thì thoáng chiếu sáng đoạn đường.

Nàng khoác trên người áo choàng đen như mọi người ở đây, tất cả đều mờ hồ, chả rõ ai với ai. Chiều Dương siết chặt tay nàng theo bản năng.

Tới vị trí trung tâm, có một ngôi nhà được chia làm 3 gian. Không ngờ mở ra mỗi phòng đều là thang máy... Nàng cùng hắc và Tịnh Khang bước vào thang máy ở giữa.

Bọn họ là đi xuống... Rất nhanh, cách cửa thang máy lần nữa mở ra. Ánh sáng khiến nàng đang ở bóng tối lúc nãy không kịp thích ứng, hơi nheo mắt bước ra.

Sau đó mới biết, chỗ mình đang đứng như một hội trường cổ nguy nga lộng lẫy. Có tất cả 10 cái trụ lớn chống đỡ, xung quanh trụ là con rồng to lớn cuốn quanh. Trên trần cao hay tường xung quanh đều chạm khắc họa tiết. Dưới đất thẳng thang máy của nàng ra có một đường trải thảm. Mà người ở đây đều ý nhị nhường ra một con đường ấy không ai chắn lối.

Hắn kéo mũ áo choàng của nàng xuống, mái tóc xoăn nhẹ lộ ra, nước da trắng ngần cùng đôi môi đỏ mọng. Vừa nhìn đã khiến Chiều Dương không khỏi muốn yêu nàng... Nhưng vẫn phải kiềm chế xuống. Tịnh Khang chậm rãi đón nhận áo choàng của hai người.

Hai người sánh vai đi về phía cao của đại điện. Cao hơn người dưới đứng tầm hai mét. Phía trên này có 6 cái ghế mạ vàng. Có 4 cái đã có người ngồi. Hai cái ở giữa thì trống không, mỗi cái ghế này phải ngồi được 3 người lớn.

Hắn dắt nàng tới cùng ngồi xuống chiếc ghế trống bên tay phải.

Nhìn sang 4 gương mặt xung quanh, Một trong số họ nàng dường như đã gặp ở đâu đó rồi. nhưng rồi cuộc vẫn không nhớ ra được đành quay về vấn đề chính.

Hiển nhiên về mặt mọi người đều đang ngạc nhiên. Bởi vì sao ư? Vì một vị Lão đại cầm đầu của bọn họ đột nhiên dẫn tới một nữ nhân xinh đẹp tới phát hôn. Còn gì để nghĩ nữa? CHà nhẽ giới thiệu em gái???

Một người chủ trì cuộc gặp mặt lên tiếng.

- Hôm nay chúng ta tụ họp ở đây là do Chiều lão đại phát lệnh. Sau đây mời Chiều gia tiếp quản.

Bên dưới quy củ xếp thành sáu hàng dọc thẳng tắp, mỗi hàng cách nhau một mét. người trước người sau cũng thế. Bọn họ đều vô cùng tập trung chuyên chế nghe.

Chiều Dương để nàng đứng dậy, Một thân váy đen ôm lấy cơ thể hoàn hảo như nổi bật trước đám đàn ông. Trong khi nàng đứng thì hắc lại ngồi như một ông hoàng.

- Hôm nay tôi muốn tuyên bố, quyền lực của Chiều gia từ nay sẽ do cô gái này tiếp quản. Đây là vị hôn thê của tôi!

Một lời nói ra đã định. Bên dưới chỉ nhìn nhau trao đổi ánh mắt, bọn họ không có quyền lên tiếng.

"Cộc"

Một tiếng đập mạnh vang lên. Mọi người đưa mắt theo. Thấy một vị lão đại tóc trắng bạc phơ, cây gậy chống trên tay là đập mạnh xuống sàn đá hoa nên phát ra âm thanh.

Trước vẻ mặt tức giận của ông ta, nàng khiêu mi khiêu khích người ta một cách công khai không sợ chết. Chiêu Dương lại thân nhiên kéo nàng lại, để nàng ngồi lên một bên đùi của mình.

- Tiếp lão có vấn đề gì sao? _ Tịnh Khang lên tiếng hỏi thay.

Người được gọi là Tiếp lão kia hừ mạnh một tiếng.

- Ta không chấp nhận được cái việc có một đứa con gái trẻ ranh chẳng có tài cán gì lại ngang hàng với lão già ta. Đây là bất công bằng, chuyện này không thể được.

Nghe lão nói thế, một người trong số 4 người này tiếp tục lên tiếng.

- Đúng vậy, Chiêu lão đại, chà nhẽ cậu không nhớ tới vụ án năm đó của Kiều gia sao? Để một người phụ nữ nắm quyền chính là giao mạng của gia tộc cho người khác. _ Ông ta vừa nói, mắt vừa nhìn về chiếc ghế trống bên cạnh Chiêu Dương.

Đội bọn chúng nói xong, hần chìn qua người duy nhất chưa phát biểu câu nào. Đó là một ông chú già, giống như ngang tuổi cha cậu vậy. Ông ấy yên ổn ngồi đó, chìm trong suy nghĩ của riêng mình, mọi thứ xung quanh đều không thể gây ảnh hưởng tới ánh mắt ông ấy nhìn một người... nhìn nàng..

KHông khí xung quanh lạnh dần..

- Minh lão, chú có ý kiến gì không? _ Giọng nói lạnh buốt...

Minh lão bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, ánh mắt lúc này mới dứt ra được cái vòng trên người Mạc Nhã.

- Lát nữa cậu nói chuyện với tôi một chút được chứ? _ Giọng nói rất nhẹ nhàng...

Mặc dù biết Minh lão không có ý xấu nhưng Chiêu Dương không thể không nổi lên cơn ghen... CHi gật đầu không nói thêm với lão nữa.

- Chuyện của Chiêu gia... còn chưa tới các người lo lắng bận lòng. Tôi chỉ là muốn thông báo cho các người biết chứ không hề hỏi ý kiến ai hết. _ Câu này CHiêu Dương nói ra đã hoàn toàn chặn miệng đám người kia.

Tuy rằng bọn họ ầm ức nhưng cũng không thể làm gì. Trụ sở chính này của bọn họ mà nói hoàn toàn đều là Chiêu gia mà có được lợi ích. Hơn nữa thế lực của bọn họ càng không phải là có từ trăm năm như của Chiêu Gia. Không thể can bậy, nếu không sẽ chết đấy...

Chiêu Dương nhìn xuống đám người phía dưới.

- Chiêu gia nghe lệnh. _ Tịnh Khang hô to một tiếng.

Bên dưới liền có thanh âm đồng thời vang lên đáp lại rất đều: "Có thưa chủ nhân."

- Tên của chủ nhân mới của các người là Mạc Nhã, đã được Chiêu gia thừa nhận là đầu trưởng. Một lời nói phục tùng, Không phục rời hàng. _ Tịnh Khang tiếp tục nói.

Giọng nói của cậu ta vang vọng trong không gian không có lối thoát. Phía bên dưới người của Chiêu Gia không nhúc nhích. CHi đồng thanh hô vang.

"Phục tùng, phục tùng, phục tùng."

Trước khi rời khỏi đại điện. Chiêu Dương không quên ngoái đầu nhìn 3 vị lão đại dọa một câu:

- Ai dám dòm ngó cô ấy, đừng nghĩ tôi không dám móc mắt ba đời nhà đó.

Sau đó có thêm Minh lão ra ngoài cùng họ. Bọn họ ngồi trên ô tô nói chuyện.

- Có chuyện gì thì Minh lão cứ nói. _ Chiêu Dương đối với người này thái độ tốt hơn so với đám người kia.

- Chuyện là, vị hôn thê của cậu... có đeo một chiếc vòng cổ. Tôi có thể mượn xem một chút không?

Chiêu Dương quay qua nhìn Mạc Nhã. Quả là hôm nay cái vòng cổ này là lần thứ hai hắn thấy. Lần đầu tiên cũng là lần gặp. Lần thứ hai chính là hôm nay.

Mạc Nhã đưa tay nắm chặt vòng cổ, ngập ngừng suy nghĩ. Cuối cùng cũng lên tiếng.

- Đây là di vật của mẹ tôi, không thể để người khác động tới...

Nhìn thái độ này chẳng hiểu sao Minh Lão lại cứ nghĩ ra một người khác...

- Rất tiếc. _ Chiêu Dương nói với Minh lão.

- Vậy không biết tên của phu nhân là gì? _ Lão thực sự tò mò...

- Nhã Như Hà. _ Nàng nhanh nhẹn nói ra cái tên. Cũng mong sao người đàn ông trước mắt biết mẹ mình.

Nhưng không, ông ta không quen ai có cái tên như vậy hết. Người ông quen họ Kiều, tên Ân, đệm Ngọc. Gọi Kiều Ngọc Ân...

...

Bọn họ từ biệt tại đó, mỗi người một cửa rồi đi..

Nàng thật lâu vẫn luôn thắc mắc, liệu ông ta có biết thêm gì khi mà nàng đưa cho ông ta xem cái vòng cổ không???

Đêm về tới nhà, vẫn không thể nào ngủ nổi. Nàng gọi điện cho cha mình.

Mạc Đình rất nhanh nghe máy. Chắc là mới kết thúc chuông một lần thì ông đã nghe. Sao lại không nghe chứ? Đây là lần đầu tiên con gái ông gọi điện cho ông. Cho dù là 3 giờ sáng cũng phải thức dậy mà nghe.

- Ông có biết chiếc vòng cổ của tôi từ đâu mà có không? _ Nàng hỏi.

- Con nói chiếc vòng có đeo một chiếc nhẫn hình lá phải không? _ Bên kia rất nhanh hiểu vấn đề.

- Phải. _ Nàng đáp.

- Từ lúc ta gặp mẹ con thì mẹ con đã luôn đeo chiếc nhẫn đó. Tới khi sinh con thì liền xâu nó thành vòng cổ, đeo lên người con. _ Mạc Đình chậm chậm trả lời, chỉ mong không thiếu sót cái gì.

- Bà ấy không kể gì với ông nữa à? _ Nàng cau mày hỏi.

- Mẹ con chỉ nói nó là vật gia truyền, ta cũng không tiện hỏi nhiều. _ Ông đáp lời toàn là sự thật.

- Được rồi, đi ngủ đi.

Nàng nói xong liền tắt máy. Bên kia còn câu nói hỏi thăm chưa kịp thốt lên lời, còn lời chúc ngủ ngon chưa bao giờ từ tế hoàn thiện nói cho nàng nghe...

Dưới eo nàng, có một lực ôm không ngừng siết chặt lấy. Lại đè nặng trên ngực một cái đầu.

- Anh... không phải lại muốn đẩy chứ? _ Nàng khòe miệng gật gật.

Hắn thì lại rất thoải mái, mà không, không thoải mái...

- Ở cạnh em khiến anh lúc nào cũng thấy thiếu thốn...

- Mặt dày. _ Nàng đưa tay xoa loạn tóc trên đầu hắn.

- Em "yêu" anh đi, rồi muốn mắng anh sao anh cũng chiều. _ giọng nói của hắn trầm xuống...

Khòe miệng nàng nhếch lên, đưa tay kéo hắn lên. Hắn cũng di chuyển theo. Rất nhanh đã ở trên nàng...

"Vô sĩ"

Nàng chỉ kịp kêu một tiếng thì đã bị môi hắn áp đảo...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Di Bách Vân

Mấy ngày sau đó Chiêu Dương hoàn toàn không gặp được Mạc Nhã. Biết trước như vậy hắn sẽ không đưa quyền lực vào tay nàng ta. Cứ luôn có cảm giác bản thân bị lơ lửng vậy.

Chiêu Dương ngồi trên ghế lớn, tay trái trên bàn hơi gỗ nhẹ thành từng nhịp chậm rãi, tay phải chống cằm, mắt nhìn vào màn hình laptop, chớp mắt đều đặn. Không có gì bất thường.

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên hai lượt, sau đó Tịnh Khang bước vào. Mặc dù thời tiết đã trở lạnh nhưng nhìn cậu ta lại có vẻ như hơi nóng. Trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời, mồ hôi mỏng phủ một tầng trên trán, nét mặt giống như vừa xảy ra chuyện gì đó rất căng thẳng.

- Chủ tịch._ Cậu ta nhẹ giọng gọi một tiếng.

Chiều Dương ngẩng đầu nhìn người đứng đối diện mình. Hàng lông mày hơi nhíu lên đầy thú vị, dường như phát hiện ra bộ dạng của Tịnh Khang khác biệt lúc bình thường.

- Cậu sao vậy?_ Chiều Dương hỏi.

- Dạ... tôi thì không sao đâu ạ... Chuyện là đêm qua... cô chủ... "chơi" hơi lớn..._ Cậu ta lấy trong túi quần ra một chiếc khăn mùi xoa, chậm chậm lau mồ hôi trên trán.

Chiều Dương ngồi thẳng dậy, nét mặt càng tò mò.

- Thế nào?_ Hấn hỏi.

Tịnh Khang lập tức kể lại toàn bộ sự việc.

Chuyện là, đêm hôm qua nàng diện bộ đồ da bóng lộn kín từ trên xuống, để hở mặt. Một thân mình nữ nhi rõ ràng biểu lộ giới tính nhưng đây không phải trọng điểm. Trọng điểm chính là nàng hạ thủ chiến với một tổ chức sát thủ trong nước. Tịnh Khang và người của Chiều gia cũng có mặt xong lại vô cùng ngạc nhiên trước một lực lượng khác nữa. Đám người này được trang bị rất đầy đủ, thân thủ nhanh nhẹn, kĩ thuật kì cường vô cùng đáng khâm phục, có thể lấy 1 chọi 3.

Sau đó chính là xung đột giữa hai bên, một bên chính là nàng, bên còn lại là tổ chức sát thủ kia. Tịnh Khang không tham chiến, chỉ đứng cạnh Mạc Nhã. Tuy nhiên sự việc sau đó lại khiến hấn muốn rớt tròng mắt. Nhìn bộ dạng thanh tao dịu dàng của Mạc Nhã hàng ngày đã quen. Nay lại bắt gặp chính tay nàng giết chết thủ lĩnh địch...

Đừng nói cậu không ngăn cản Mạc Nhã. Mà là cô đứng đó một tay cầm súng đã lên đạn. Ngắm phía đó chẳng chần chừ đã bóp cò. Tịnh Khang miệng vừa mới há ra tính nhắc nhở thì nàng đã xuống tay xong rồi.

Cuối cùng cả một tổ chức sát thủ chìm trong xác người và biển máu. Cứ tưởng thế là xong, nàng vẫn chưa dừng lại. Còn đem tất cả xác của đám người đó đem làm thức ăn cho chó sói. Chó sói ở đâu cậu cũng không biết, chỉ nghe Diệp Tân nói vậy... Toàn bộ quá trình đều được máy quay quay lại. Tất nhiên trong video không có thấy mặt mũi ai của bên ta cả. Cậu cũng chỉ biết nàng gửi nó cho người khác xem, cũng không biết gửi cho ai, mục đích là gì.

Chiều Dương nghe xong vẻ mặt cũng không ngạc nhiên là mấy. Năm đó gặp được nàng cũng đã chứng kiến nhiều cảnh đánh nhau. Có lần còn là nàng xông ra từ trong biển lửa. Nàng cứ như thể khí thế bức người, dũng trí vô song đi vào lòng người. Chỉ là có quá nhiều bí mật về nàng mà hấn chưa giải được...

- Chủ tịch..._ Tịnh Khang gọi một tiếng thăm dò về mặt âm trầm của Chiều Dương.

- Còn chuyện gì không?_ Chiều Dương vô cùng tỉnh táo.

- Theo nguồn tin của Diệp Tân cho biết thì sáng nay có một người đàn ông tới công ty của cô chủ. Nghe nói là người này theo đuổi cô chủ từ rất lâu rồi.

Chiều Dương nhìn Tịnh Khang chớp chớp mắt.

- Người có muốn tới chỗ cô chủ không?_ Đây mới chính là vấn đề mà Tịnh Khang muốn nói. Cậu thực sự rất cần Chủ tịch của mình ở một chỗ, đã lâu lắm rồi tài liệu chưa kí, chưa họp hội đồng lại... Tất cả mọi việc từ chuyện nhà, chuyện tập đoàn cho tới việc cô chủ nhỏ của hấn đang làm gì đều có cậu, ít nhất là nửa cậu.

Chiều Dương chẳng nói gì, trong lòng chọn sẵn đáp án tin tưởng vợ tương lai.

- 30 phút nữa họp, báo mọi người đi.

- Vâng._ Tịnh Khang gật đầu, đi ra ngoài. Trong lòng có vô vàn niềm vui.

...

Trong lúc ấy, Mạc Nhã lại bị làm phiền đến chóng mặt. Nàng ôm đầu không nhìn người phía trước đứng cạnh mình một cái bàn này. Rốt cuộc là sợi dây thần kinh nào của hấn bị đứt hả?

- Mạc Nhã, em kí tên cho anh đi, không thì đi ăn trưa, ăn tối cùng anh có được không?_ Giọng nói này rất trẻ con đáng yêu. Lại thêm chút nũng nịu.

Mạc Nhã ngẩng đầu nhìn người con trai kia. Gương mặt cậu ta đúng là đẹp không góc chết, hoàn toàn không có mụn hay sẹo gì hết. Lại trắng trẻo thuận

mất.

- Tôi đã bảo cậu bao nhiêu lần rồi. Tôi đã có bạn trai hơn nữa cậu cũng ít tuổi hơn tôi, sao cứ đòi làm anh thế??? _ Nàng trầm mặt hỏi ngược lại.

Đôi phương bừ bừ môi, mặt cũng cúi thấp xuống.

- Rõ ràng em nói không yêu ai cả. Rõ ràng em nói với tôi "em là của chung, không thuộc về ai hết" cơ mà??? _ Một lời này nói ra thực khiến nàng khóe miệng giật giật.

Lúc Mạc Nhã nói câu đó đã là 4 năm trước ấy vậy cậu ta lại nhớ như in câu nói của nàng. Nàng im lặng bởi vì đúng vậy, nàng quả thực đã nói ra điều đó. Nhưng lúc đó đúng là nàng không thuộc về ai cả, hơn nữa nàng lười nói một cái lý do, cho nên dùng tạm cái này. Cũng may có lẽ người trước mặt là người duy nhất nói chuyện này.

- Đây là tôi hứa cho 4 năm trước, còn năm này, năm sau chưa từng hứa. Cậu đi về đi, tôi còn có việc của mình. _ Mạc Nhã trực tiếp đuổi khách.

- Ô ơ, không được, em đưa tôi số điện thoại của em đi, tôi mới đi cơ.

Mạc Nhã: "... " Có ai cho kẻ biến thái số điện thoại không? Có điên mới cho.

- Mơ à? _ Nàng sắc mặt lạnh nhạt hỏi lại.

- Đúng vậy, đang mơ, cho đi mà... _ Cậu ta ngược lại mỉm cười rất vui vẻ, đôi con ngươi xinh đẹp dưới hàng mi dày phản chiếu cả gương mặt nàng. Giống như trong lòng cậu ta cũng chỉ có mình nàng thôi vậy.

- Di Bách Vân. Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng có ở đây trêu chọc tôi, đây là công ty, không phải cái chợ của cậu mở. Đi về ngay trước khi tôi còn nói từ tế. _ Nàng vứt bỏ cái bút trong tay xuống đất. Ngồi dựa lưng về phía sau. Ngay lập tức khí thế bức người hiện ra.

Chàng trai tên Di Bách Vân kia cúi người nhặt cái bút cách chân mình một chút. Chiếc bút nước màu đen, trên nắp có một chú gấu nhỏ màu hồng nhạt. Cậu giống như không nghe thấy những lời kia, trên miệng luôn mang theo ý vị cười vui vẻ tươi mát như gió xuân.

- Ừm... coi như đây là quà mừng về nước. Cảm ơn Mạc Nhã tỷ tỷ nha. Vân nhi đi đây.

Cậu ta cứ thế cúi người một cái, đến khi khuất sau cánh cửa nụ cười ngọt ngào vẫn trên mặt.

Diệp Tân bước vào phòng. Trong phòng là một loại không khí lạ thường.

- Cô chủ, đó là ai vậy? _ Diệp Tân cũng không biết người này là ai.

- Cậu không biết đâu. _ Nàng mở ngăn kéo lấy ra một cây bút viết khác.

Diệp Tân: "... " Không biết mới hỏi cô chủ, cô không nói thì thôi còn phán vậy. Có phải là có gì mờ ám không???

- Đúng đấy làm gì? _ Nàng lạnh mặt hỏi một câu

- À dạ... Một tiếng nữa có cuộc họp, người có chủ trì không ạ??? _ Diệp Tân hỏi.

- Chuẩn bị đi. _ Nàng trả lời nhanh chóng.

Diệp Tân "vâng" một tiếng rồi lui ra. Cậu ta hôm nay bỗng dưng cảm thấy bản thân mình giống như là công công vậy.... Tuy nhiên công việc này cũng rất vui vẻ mà...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ái tình

Nàng đứng dậy, bước tới bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới. Quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh nhỏ bé đang hướng phía trên này vẫy tay. Tuy chẳng thấy rõ về mặt nhưng mà nàng cảm thấy cậu ta nhất định đang cười cợt rất vui vẻ. Nàng có chút bất lực, quay về bàn làm việc của mình...

...

Sau khi họp xong, ai nấy từ phòng họp ra cũng đều một bộ mặt chây dài. Lý do là vì nàng trút hết tâm tình không tốt lên người bọn họ. Hơn nữa còn có một số chuyện về dự án xảy ra không theo định hướng ban đầu. Ngoài khiển trách nàng đặc biệt cắt khoản thưởng tháng.

Nhưng cả một đám nhân viên không ai dám mở miệng oán thán lời nào, tiếp tục bắt tay vào công việc đang dở để không bị trừ thêm một cái gì nữa.

Nàng tan sở.

...

Nàng vừa dừng lại chỗ chờ xe của công ty thì có một chiếc siêu xe thể thao vọt tới. Màu đỏ làm chiếc xe nổi bật hơn giữa đám đông công sở đen trắng nhợt nhòa. Mặc Nhã khoác trên người một chiếc áo da màu đen, bên trong là chiếc váy len màu trắng cùng chiếc áo len cao cổ màu đen.

Lúc nàng bỏ kính mắt xuống cũng là lúc cửa kính xe ô tô hạ xuống. Bốn con mắt nhìn nhau. Một bên háo hức mong đợi vui vẻ, một bên không mấy bất ngờ nhưng vô cùng chán chường.

- Chị lên xe đi, anh chờ chị về._ Giọng nói thánh thót của Di Bách Văn vang lên, gương mặt tươi cười vô cùng vui vẻ.

- Tôi tự có người tới đón, cậu còn không đi đi._ Nàng tâm tình ổn định hơn, nói chuyện không câu gắt nhưng là trầm lạnh đến đáng sợ.

Nhưng cơn gió chạy ngang qua cuốn lấy mái tóc của nàng, nàng một tay vén mái tóc của mình, nắng chiếu lên khuôn mặt nàng nhẹ nhàng ấm áp. Di Bách Văn chỉ còn nước há hốc miệng nhìn nàng, tại đôi mắt đã nhìn nàng không chớp...

5 năm trước, lần đầu tiên gặp được Mặc Nhã, trời cũng nắng rất đẹp. Đó là một tiệc cưới của anh họ cậu. Mặc Nhã mặc trên người một chiếc váy ren màu trắng, đơn giản mà tinh tế. Nàng đứng cạnh cô dâu còn khiến người ta thấy thẹn. Một nụ cười của nàng như ngàn vạn gió xuân, như nắng ngọt trời ngày đông.

4 năm qua, mỗi lần nhìn thấy nàng đều là qua sách báo tạp chí, đài truyền hình. Vẫn dĩ còn tưởng đã photoshop quá đà. Bây giờ gặp được nàng mới hiểu, thêm một tuổi nàng như xinh đẹp hơn, giống như thời gian bỏ qua nàng. Vẫn là khuôn mặt ấy, vẫn khiến cậu ngẩn người không thôi. Nàng như tiên nữ đi sâu vào đáy lòng cậu chẳng có cách nào gỡ bỏ...

- Di Bách Văn..._ Chẳng biết qua bao lâu, Mặc Nhã lạnh lùng gọi một tiếng.

Cậu ta như tỉnh mộng, đôi mắt mờ to ngơ ngác.

- Dạ?

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên. Mặc Nhã muốn nói gì đó với cậu ta, nhưng mà cuối cùng vẫn không nói ra. Nàng cất bước đi tới một chiếc ô tô khác đỗ ngay phía sau Di Bách Văn.

Cậu ta nhìn qua gương thấy một người đàn ông xuống xe mở cửa cho nàng. Anh ta chẳng hề để ý gì tới cậu ở ngay đằng trước. Nét mặt ấy hoàn mỹ chẳng khác tiên trên trời là bao, cũng không có biểu cảm gì. Một điệu bộ đối đãi với nàng vô cùng ngọt ngào. Nhưng khi rời khỏi nàng ánh mắt nhu tình biến mất, một thân nhiệt dịu dàng cũng không còn. Chỉ có sự lãnh đạm xa cách, khiến người ta cảm thấy mỹ vị bày trước mắt nhưng lại chỉ có thể nhìn...

Chiếc xe đó nhanh chóng rời đi. Di Bách Văn về mặt có chút thần thần mãi mới biết mất, ở một nụ cười nhẹ an ủi bản thân. Sau đó cũng đánh xe rời đi...

....

Trên chiếc xe ô tô kia, không khí đem theo một mùi vị quý dị mơ màng vô cùng. Mùi hoặc hương thơm nhẹ nhẹ. Nàng tựa đầu vào ghế, cả cơ thể thoải mái, chẳng phải vì cái gì mà phải gồng mình lên cả. Còn Chiêu Dương bên cạnh, ngoài chăm chú lái xe, lại đưa tay xoa nhẹ đầu nàng như đang an ủi.

- Em mệt à?_ Chiêu Dương nhẹ nhàng hỏi.

- Không có, em chỉ có chút buồn ngủ thôi._ giọng nàng nho nhỏ, mỗi lời nói đều như nhảy múa trong tâm trí hắn.

- Vậy là mệt rồi còn gì. Ai bảo hôm qua em đi khuya cơ chứ. Lần sau không được chơi như thế nữa... Lại còn bỏ bê anh nữa chứ...

Ngồi nghe Chiêu Dương càu nhàu chẳng hiểu sao nàng lại bật cười nhẹ một tiếng. Hơi rướn người về phía hắn, thơm kêu một cái lên má hắn như là tặng một món quà nho nhỏ.

- Anh đừng đáng yêu như vậy được không?_ Nàng đưa tay vuốt ve gò má hắn.

Hắn đưa một tay nắm lấy tay nàng.

- Có phải em chê anh nhiều chuyện không?_ Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, vẻ mặt quyến rũ, mê hoặc chúng sinh lộ ra. Đôi mắt phượng càng thêm mê hoặc liếc nàng đem theo ngút ngàn tư tình.

- Haha... Chúng ta đi ăn rồi bàn xem ai nhiều chuyện hơn nhé?_ Nàng khiêu mi đầy hào khí phong trần.

- Ăn gì đây ta?_ Chiêu Dương thuận miệng hỏi lại.

- Ăn anh được không? _ Nàng ghé sát lại tai hắn thì thầm một câu.

Hắn cười cười, một tay vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, mười ngón tay đan xen vào nhau.

- Em đừng nghịch nữa, anh không ngại thử chơi xe chấn đầu đấy.

Một lời này nói ra khiến nàng càng thêm buồn cười. Chỉ bừa môi một cái, rồi cũng ngoan ngoãn ngồi im cho hắn tập trung lái xe.

....

Địa điểm ăn của hai người là một nhà hàng nhỏ nhưng lại là xuất sắc của xuất sắc. Vậy tại sao lại nói là nhỏ ư? Bởi vì nhà hàng này một ngày chỉ phục vụ đúng 10 bàn ăn. Mọi sự phục vụ đều được đánh giá sao vàng. Mà người tới đây dùng bữa đều là các vị chính phủ cao cấp hay lãnh đạo của lãnh đạo đại gia nhất. Người đứng đằng sau nhà hàng này chính là Kiều Uyển Nhi. Tuy nhiên thông tin này tuyệt nhiên chỉ có những người máu mặt mới biết đến.

Hai người ngồi ở bàn cạnh cửa sổ lầu hai. Mọi thứ đều được làm bằng gỗ, trang trí cây xanh xung quanh, lại quanh quẩn một mùi hương chanh dễ chịu vô cùng. Trong nhà hàng rất trống vắng, nhân viên cũng không thấy đâu cả. Họ đơn giản chính là tạo khoảng không riêng tư cho khách hàng.

Món ăn dọn lên rất nhanh, rượu rót ra đưa vào không khí thêm một mùi hương mê hoặc. Tiếng dao nĩa vang lên, tiếng nói cười tuy rằng không có nhưng lại khiến người ta nhìn vào vô cùng ấm áp. Người trong cuộc thì vô cùng hạnh phúc.

Đến khi món tráng miệng được bày lên, Chiêu Dương mới mở lời trước.

- Nghe nói hôm nay có người tới chỗ em quấy rầy?

Nàng không có biểu cảm nào dư thừa, vẫn chậm rãi ăn miếng bánh của mình.

- Một cậu bé đầy đủ về mọi thứ ngoại trừ tình cảm _ Nàng nói.

- Anh có biết cậu ta không? _ Chiêu Dương hỏi tiếp.

- Biết thì sao mà không biết thì sao? _ Nàng dừng ăn, chống cằm nhìn hắn.

Hắn chớp chớp mắt vô cùng đáng yêu.

- Cậu ta vừa mới rời đi, sao anh không nói sớm? _ Nàng cười nhẹ nói.

Lúc này hắn mới nhớ ra. Lúc này có một người đứng ở dưới tầng nhìn lên đây. Cửa sổ này là cửa sổ kính sát đất, đương nhiên nhìn thấy rõ khung cảnh hai người trên này.

Thần thái ấy, dáng người ấy, đúng là đều rất đẹp. Hơn nữa còn có thể vào được Nhan Mỹ Thực, khẳng định không phải nhân vật bình thường. Lại một ánh mắt nhìn vợ tương lai của hắn như vậy, chắc chắn tình thâm.

- Ai muốn gặp cậu ta chứ. Trong mắt anh chỉ có em, em biết không, mười vạn dặm xung quanh chỉ cần có em thì những thứ khác không bằng cát bụi! _ Hắn ngọt ngào nói.

Nàng cười lên nụ cười kiều diễm.

- Yêu anh thật đấy... Hahaha..

- Chúng ta về nhà ngủ trưa thôi tình nhân. Anh cũng muốn "yêu" em nữa... _ Chiêu Dương nhếch môi cười.

- Ấy ấy, chúng ta còn chưa nói ai nhiều chuyện cơ mà... _ Nàng nửa đùa nửa thật trêu.

- Chúng ta nói chuyện ái tình đi.

...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thịt

Chiêu Dương cọ má mình vào tóc nàng. Mắt vẫn còn chưa muốn mở ra. Nàng nằm trong lòng hắn, im lặng nghịch điện thoại. Có rất nhiều tin tức mới

mê...

Chợt...

Cái điện thoại bị lấy mất ngay trước mắt. Nàng chớp chớp mắt nhìn tay không của mình.

- Em có thể chuyên tâm vào người bên cạnh em này không? _ Giọng nói ảm áp lại có chút khàn khàn của hắn vang lên trên đỉnh đầu nàng.

Nàng khóe miệng giật giật.

- Trả đây cho em nào. Anh đừng có mà ghen cả với điện thoại đấy nhé...

Nàng xoay người, ngửa đầu nhìn hắn.

- Phải, anh ghen với cái điện thoại. Cái điện thoại chẳng phải còn ở cạnh em lâu hơn anh sao? Lại còn được động chạm nhiều như vậy =)))

Nghe cái giọng điệu này nàng bất giác bật cười.

"haha...ha ha..."

- Em cứ cười đi.

Chiều Dương hôn dỗi nói một câu. Cầm lấy ngón tay nàng đang đặt ở cổ hắn, đưa lên miệng cắn cắn...

- Nào nào, đừng có nghịch...Anh còn chưa đủ sao? _ Nàng miệng thì nói vậy chứ cũng không rút tay lại.

- Lúc em viết cảnh H trong ngôn tình, có bao giờ nghĩ tới anh không?

Nàng lần hai phì cười.

- Việc gì em phải nghĩ tới anh. Nhảm nhí.

- Vậy sao em viết người ta mấy hiệp một đêm???

Nàng mí mắt không chớp, khóe miệng giật giật. Nhìn hắn chăm chăm. Không phải tên này lại đọc hết mấy truyện có cảnh 18+ đấy chứ??? Không thể nào, mình đâu có xuất bản nữa???? Chết tiệt, nàng dẫu của mình định chơi mấy hiệp đấy... Ôi không.. Mệt mỏi quá, có ai khổ như tôi không? Chắc chắn phải lên mạng kêu ca mới con cung...

"Aaa"

Nàng hét lên một tiếng. Ừ thì hắn cắn ngón tay của nàng mạnh quá.

- Anh cầm tinh con chó à????

- Tại em không chuyên tâm...

Còn chưa kịp đối đáp lại lời nói kia, cả miệng đã bị người ta đánh chiếm. Thử hỏi thiên hạ còn có quốc gia nào bị đánh chiếm nhanh như vậy?

Từng nhịp đập con tim cũng như quện vào nhau... Đến khi nàng không thở nổi nữa hắn mới chịu dứt ra. Từng hơi thở gấp của nàng, nhịp đập con tim,... làm cho cơ thể nàng như cũng chuyển động theo. Cái cổ trắng nõn, bờ vai gầy lại có xương quai xanh hiện lên, dưới nữa nhấp nhô sắc xuân... Tất cả đều khiến hắn chẳng còn nhớ gì về "lớp học kiểm chế" nữa.

Hắn hôn dọc theo vành tai nàng xuống, mỗi tác da thịt như đều muốn để lại dấu tích chủ quyền. Hiện lên da thịt trắng tuyết như nở ra những đóa hoa hồng đỏ bắt mắt.

Chả biết từ bao giờ hắn đã ở phía trên, nàng phía dưới cả thân khó chịu. Sự buồn bực cả cơ thể khiến cái miệng nhỏ xinh không kiềm được thốt lên những âm thanh mập mờ càng khiến thân nhiệt ở trên ham muốn mãnh liệt tiến tới...

"Aa.."

Nàng không kiềm được kêu lên một tiếng. hai tay sớm đã bấu chặt xuống ga giường. Lúc này hắn mới ghé sát thân trên vạm vỡ của mình lại. Lăn lộn nhấc tay của nàng lên đặt lên vai mình. Khóe môi hắn nhếch lên, tiếp tục lần tới...

Cả người nàng cũng không yên ổn, gượng gạo rung động theo. Hai bàn tay bấu chặt lấy da thịt trên lưng, trên vai hắn. Cái tay của hắn cũng không chịu buông tha, chạy dọc khắp thân thể nàng. Khiến cả người nàng cứng lại, cong lên, khoe ra hai núm hồng.

- Dương Dương... _ Nàng cắn cắn cánh môi, mắt sớm đã nhắm chặt.

Chiều Dương nhẹ nhàng lại, hôn lên vành tai nàng.

- Nhã, đây là lần thứ mấy rồi? _ Giọng nói của hấn mang theo chỉ toàn dục vọng.

-... không biết... _ Nàng như oán thán.

- Anh cảm thấy như là lần đầu tiên vậy... _ Hấn thì thầm gì đó vào tai nàng sau đó.

Mắt nàng ngay lập tức mở ra, khuôn mặt cũng đỏ ửng theo. Nhưng ngay sau nụ cười của hấn, nàng cố gắng ngẩng đầu lên một chút, môi chạm môi, chủ động hôn hấn. Ngay trong lúc hấn còn đang mịt mù sương khói thì...nàng cắn một cái.

Hấn nhìn người dưới thân, trong khoang miệng là hương vị tanh tanh của máu. Nhưng cũng không vì vậy làm gián đoạn công việc.

- Tiểu yêu tinh...

Hấn thăm mắng yêu một tiếng rồi cái lưỡi lại không ngừng quấy rầy da thịt nàng. Tiếng thở dốc của nàng liên tục phát ra, nàng hoài nghi rốt cuộc bao nhiêu lần thì nó mới hết cương lên vậy...

- Ở cạnh em chẳng bao giờ nó an ổn đâu...

Giọng nói của hấn đột ngột vang lên. Vẻ mặt của nàng đã đỏ càng thêm đỏ...

....

Không biết đại chiến bao nhiêu lần, vẫn chưa phân được thắng bại. Hai người chìm trong giấc ngủ yên ả, tay trong tay. Nhưng mà trời còn chưa sáng, đã có điện thoại gọi tới làm phiền.

Chiều Dương vội lấy cái điện thoại đưa cho nàng. Nàng ngáp ngủ một cái, neho mắt mấy lần mới nhìn được vào màn hình. Cái tên hiển thị "Diệp Tân". Giọng nàng khàn khàn mắng một tiếng "chết tiệt". Hấn đưa tới tai nàng, cũng giữ điện thoại giúp nàng luôn. Nhưng mà cơ bản, chưa từng mở mắt nhìn nàng.

- Nếu không có chuyện quan trọng, tôi sẽ giết cậu._ cái giọng ngái ngủ lại khàn đặc này của nàng ngay lập tức được một tầng khí lạnh bao quanh khi truyền tới tai Diệp Tân mà nói hoàn toàn là tuyệt rồi.

- Cô chủ, lão gia bị tập kích.

Nàng ngừng chớp mắt. Không khí như ngưng trọng. Bên kia điện thoại thì lại vô cùng mong chờ hồi hộp.

- Chết chưa? _ Nàng hỏi.

- Ảnh hưởng tim, lão gia đang ở bệnh viện rồi ạ._ Diệp Tân vô cùng lo lắng.

- Chưa chết thì cậu gọi cho tôi làm gì? _ Nàng từ tốn hỏi lại.

- Lão gia nói là muốn gặp người._ Diệp Tân vô cùng tủi thân, cậu ta nào có tội tình gì.

- Bảo ông ta tự tới đây mà gặp tôi này.

Nói dứt câu, nàng cầm lấy điện thoại, tắt nguồn, rồi vút tới cái góc trống nào đó trên giường.

Chiều Dương không nói lời nào, chậm rãi kéo nàng vào lòng mình, kéo chần phủ lấy nàng, lại vỗ nhẹ vào lưng nàng như muốn dỗ dành. Nàng đưa tay ôm lấy hấn, mười ngón tay đan xen thật chặt, chỉ sợ lỏng một chút hấn sẽ biến mất.

.....

Sáng hôm sau, hấn nhận được cuộc gọi quan trọng, đã rời đi từ sớm. Nàng cũng dậy ngay từ lúc ấy. Tân trang lại toàn thân, ra vườn sau chậm rãi chăm chút đám hoa lá của mình như một thú vui tao nhã nhàn tản.

Tối giờ ăn sáng, Diệp Tân tới nhắc nàng. Lại thấy nàng thơ thẩn đứng giữa sân, nhìn bông hoa bị ngan đỏ duy nhất đã nở. Nàng mặc một thân váy đỏ, đứng trong vườn cây, đối diện với đôn sắc bị ngan đỏ... Diệp Tân ngờ ngác nhìn cảnh đẹp. Cũng không hiểu bị cuốn hút bởi thứ gì.

Đến khi nàng động thân, Diệp Tân mới sực tỉnh.

- Cô chủ, bữa sáng chuẩn bị xong rồi.

- Đi _ Nàng thông dong đặt ném cho hấn chiếc khăn rồi đi trước.

Diệp Tân:"..." Không còn gì để nói với cô chủ khí chất như vậy nữa ==))

Chương 21: Y Hồng

Nàng vừa ăn sáng xong đã nhận được vẻ mặt xám xịt của Diệp Tân, nhìn có thấy ghét không cơ chứ?

- Nói, _ Nàng lạnh lùng nhìn cậu.

- Người mà còn không đi gặp lão gia...e là...không kịp mắt, _ Diệp Tân giọng lý nhí.

Nàng đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ. Nhánh hoa nhỏ nhắn tinh tế đỡ trên mình một bông hoa vô cùng rực rỡ. Dường như bông hoa ấy chỉ vừa mới nở sớm nay. Đây là một vẻ tươi mới... Nàng tùy tiện ngắt nó xuống. Diệp Tân không dám nhìn...

- Bông hoa đang đẹp như thế mà cậu lại bảo nó chết. Đây, giờ thì chết rồi đây.

Nàng vừa nói vừa đi lại phía Diệp Tân, đặt bông hoa vào tay cậu ta. Cả người cậu ta đã cứng đờ rồi.

- Đi làm hay nghỉ phép? _ Nàng hỏi cậu ta.

- Đi ạ...

Nói dứt câu, cậu vội vã bước tới cầm áo khoác lên dẫn đường. Nàng khước miệng nhếch lên một nụ cười, hai tay thành thạo bước đi.

Nàng vẫn tới công ty như lệ thường.

...

Tuy nhiên, điều không hay khác đã xảy ra khi nàng trở về nhà vào buổi trưa. Một màn trước mắt quả thực khiến nàng không thể tin vào mắt mình...

Bảo vệ khu đã chết...

Đường vào nhà hai bên là cỏ trồng xanh mướt nhưng hiện tại đã bị xới tung lên. Người làm xung quanh ngôi nhà cũng đều bị giết chết cả. Một mùi máu tanh nồng đượm đang lưu truyền trong không khí.

Nàng bước từng bước lớn ra phía sau nhà. Vườn hoa hồng đỏ rực đã không còn. Tất cả hoa đều bị cắt đi hết. Tường nhà phía sau không có dấu vết xâm chiếm.

Rất nhanh lực lượng bảo vệ nàng đều xuất hiện xung quanh. Họ bao bọc lấy nàng làm trung điểm, trước sau dè chừng. Diệp Tân cũng báo cho Chiêu Dương một tiếng.

Nàng vào nhà, mọi thứ vẫn nguyên vẹn, khẳng định không có gì thay đổi. Quân của nàng vẫn kiểm tra một lượt các góc ngách. Ngồi trên ghế sofa, nàng nhìn ra phía cửa sổ vườn trong nhà. Ở đó vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

- Cô chủ, khẳng định là bọn chúng không động tới nhà cho nên báo động không kêu. Cảnh sát đang ở ngoài, người có gặp không? _ Diệp Tân nói.

Nàng hơi thờ dờ đầu, trầm mặc nghĩ ngợi. Không ai dám giục nàng, tất cả mọi người đều muốn nín thở.

- Không gấp, kêu chính phủ giải thích rõ ràng rồi tính. Để ý báo chí, đừng để tin đồn nào xuất hiện. Camera giám sát có phải đều bị nhiễu sóng rồi không? _ Giọng nàng vô cảm, giống như một bộ máy giết chóc...

- Vâng ạ. _ Diệp Tân đáp.

"Haha..." Nàng bật cười lớn, tiếng cười vang mãi trong không gian tĩnh lặng ấy. Tiếng cười giòn dã bao nhiêu thì bọn họ cảm thấy đáng sợ bấy nhiêu.

Nàng cười một hồi thì cửa phòng lần nữa bật mở. Một thân ảnh xé gió lao tới, nhanh chóng ôm trọn nàng trong vòng tay. Tiếng cười dừng hẳn, không khí chậm rãi lan truyền tà mị. Nàng phát tay. Cả đám người nhanh chóng cúi chào sau đó giải tán. Diệp Tân không quên khép cửa.

- Ngạt chết đây... _ Nàng vẽ mặt tươi tỉnh nói.

Chiêu Dương vội vã buông nàng ra. Lại nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới. Đang định nói gì đó thì bị nàng ngăn lại, cướp lời.

- Tạm thời anh đừng qua lại đây nữa, bố trí thêm người bảo vệ anh, cả cha anh nữa, dặn ông cẩn thận một chút. Em xin lỗi nhưng có lẽ mối thù của em sẽ liên đới tới cả anh mất. _ Nàng nắm lấy tay hắn, giọng nhẹ nhàng ôn nhu.

- Đừng xin lỗi anh. Em không sai, e lúc nào cũng đúng. Anh cũng không đi đâu hết, anh ở bên em..._ Chiêu Dương nhìn nàng thật kĩ thật kĩ, chỉ sợ mình sẽ quên đi cô gái này.

- Nào, anh phải nghe em chứ. Đợi em giải quyết xong bọn họ, sẽ đón anh về.

Chưa bao giờ hắn thấy nàng cười hiền đến vậy. Nhưng không, trọng điểm ở chỗ khác.

- Em làm như em là chú rể đi rước dâu ấy nhỉ? _ Hắn giận dỗi bừa bãi vô cùng đáng yêu.

Nàng tiện tay véo má hắn một cái.

- Nghe em đi, rồi em để a rước. _ Nàng tiếp tục dụ dỗ.

...

Sau hơn một tiếng đồng hồ nói qua nói lại, cuối cùng hắn cũng chịu thỏa hiệp. Nghe nàng lần này nhưng những lần sau sẽ do hắn làm chủ. Lại còn kèm theo một cái bồi ngừ nữa, nàng lực bất tòng tâm.

Lúc Chiêu Dương rời đi đã hơn 2 giờ chiều. Trời quang mây, không có nắng, vẻ ảm đạm phủ khắp quang cảnh. Nàng gọi điện cho ai đó trong thư phòng tới gần 30 phút. Sau đó triệu Diệp Tân vào tiếp chỉ.

- Cô chủ có gì cần dặn ạ? _ Diệp Tân lễ phép đứng đó.

Nàng đưa cho cậu ta một tập tài liệu. Diệp Tân nhận lấy rồi mở ra xem. Từng trang giấy một mở ra là từng sắc thái biểu cảm trên khuôn mặt cậu. Cuối cùng là vẻ mặt ngạc nhiên, bối rối, nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt. Tưởng như nghìn thu mới nói lên lời.

- Sao...sao cô chủ lại có những thứ này?

"Suýt" Nàng đưa tay lên miệng làm dấu. Nụ cười nửa miệng gọi lên bao mưu tính.

- Hôm nay có bao nhiêu người chết? _ Nàng hỏi cậu ta, trong đầu lại hiện lên hình ảnh những xác chết đầy máu me năm đó.

- 8 người ạ, tính cả bảo vệ khu. _ Diệp Tân thờ dãi.

- Chôn cất cẩn thận!

Những người làm cho nàng đều là vô gia cư hoặc là từ cô nhi viện, nói chung không có người thân. Nếu như những công dân bình thường khác có chí trung thành với Đảng, với tổ quốc. Thì bọn họ chỉ nghe một mình nàng, nàng như vầng sáng hào quang chiếm trọn vẹn mảnh tâm hồn họ, kể cả có bảo đi chết cũng cam lòng. Nàng tiếc nhưng không thương xót. Không thương xót không có nghĩa nàng sẽ không trả thù.

- Chúng ta làm như kế hoạch này ạ? _ Diệp Tân nuốt nuốt nước bọt, hỏi nàng.

- Cậu sợ cái gì? _ Nàng khiêu mi.

- Không... ạ... Nhưng mà, như thế này sẽ rất nguy hiểm cho người...

- Không nhưng ngại gì hết. Chuẩn bị đi tới bệnh viện đi, tới thăm lão ta nào..._ Nàng đứng dậy ra khỏi phòng.

Diệp Tân phía sau còn thôi chưa hết sửng sốt. Có phải một màn bi kịch này vẽ lên cảm giác mới khiến cô chủ muốn tới thăm lão gia không? Không đúng, không thể nào... Rốt cuộc là cái gì nhỉ?

...

Thời gian tới được bệnh viện cha nàng ở là 2 tiếng. Ở đó thế nhưng lại có nắng. Nàng đeo khẩu trang, che dấu vẻ mặt ghét bỏ bệnh viện. Tới trước cửa phòng bệnh lại gặp phải đi 2. Ánh mắt nàng như muốn băm người đàn bà phía trước thành nghìn mảnh rồi đem cho chó ăn.

Ở bệnh viện chăm chồng mà còn mặc váy công sở ngắn. Giả danh tri thức hay là quyến rũ trai? Tính ra bà ta cũng mới có tứ tuần, lẽ nào còn định ôm đúi người khác....

- Con gái..._ Bà ta lên tiếng nhưng còn chưa nói hết câu đã bị ngăn...

- Bà gọi ai là con gái? _ Nàng vút cho bà ta một ánh mắt hình viên đạn.

- À...không có gì... Mạc Nhã à..._ Bà ta cố gắng giữ nét mặt tươi cười.

- Bà không xứng đáng gọi tên tôi. Đi chỗ khác đi trước khi mất hết thể diện._ Nàng lưu tình đây là cái bệnh viện nên nhắc nhở.

Nhưng người đàn bà ấy thì không hiểu, bà ta ngoan cố đứng lại. Nét cười biết mất, thay vào đó là vẻ chua ngoa. Tầng phấn dày cộm khiến sắc mặt bà ta càng kì quái.

- Đây là chồng tao, mày có quyền gì mà đuổi..

Nàng đang tính vào phòng, nghe lời này thì dừng chân lại. Quay người, nhìn bà ta. Khẩu trang bỏ xuống, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt sắc lẹm.

- Lâu ngày không gặp, cái gan to lên một chút mà cái não sao lại bé đi rồi, Y Hồng?

....

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Game Start

- Lâu ngày không gặp, cái gan to lên một chút mà cái não sao lại bé đi rồi, Y Hồng?

Lời chế giễu này của nàng vừa dứt, người đàn bà tên Y Hồng này mơ hồ gân xanh đã nổi khắp người, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, mắt hằn lên những tơ máu, nghiền răng thống hận.

- Mày... mày...

Bà ta không nói được gì hơn.

- Người đâu, mời Y Hồng đi dùng trà đi._Nàng cười khẩy.

Lúc nàng bước vào phòng thì Y Hồng bị lời đi, tiếng kêu gào của ả cũng chả kéo dài được bao lâu thì đã bị vệ sĩ bịt miệng.

.....

Trong phòng bệnh là cái mùi sạch sẽ của bệnh viện, mơ hồ nhiệt độ còn giảm đi so với bên ngoài. Tuy nhiên chỉ là nàng cảm thấy vậy còn thực chất căn phòng này vẫn đang bật máy sưởi.

Đứng ở cạnh giường, nàng nhìn người đàn ông nằm đó. Mắt nhắm nghiền, thở oxi, cả người được chần bao bọc, tóc lấm tấm bạc... Tiếng máy móc kêu lên rất đều đặn.

- Mạc Đình...

Thanh âm của nàng lạnh lẽo như vậy, vang lên trong bầu không khí này càng thêm mấy phần u ám. Người đàn ông kia tưởng chừng cũng không có ngủ sâu, nghe tiếng gọi tên mình thì mi mắt khẽ động, dần dần mở ra.

Ông ta thấy kia một thân váy màu đỏ, đẹp dễ kiều sa tựa như một bông hoa hồng đầy gai nhọn. Khuôn mặt ấy sao lại giống bà ấy tới vậy, giống tới nỗi có đôi khi khiến ông ta vô thức giật mình. Đứa con gái này của ông, lại mặc một bộ đồ màu đỏ hạnh phúc tới vậy đến thăm ông... Mà không, điều đó cũng không quan trọng, dù nó có mở nhạc tới ông cũng không trách. Bởi vì ông biết, nó tới đây đã là nhân nhượng lớn nhất của nó rồi... Ông... không có quyền đòi hỏi.

- Con đến rồi..._ Giọng Mạc Đình khàn khàn, nhỏ nhẹ hơn hẳn.

Diệp Tân kéo ghế cho nàng ngồi xuống. Sau đó tất cả đều rút ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai cha con.

- Người của ông giỏi như vậy, nói xem bọn chúng làm cách nào mà có thể hại được ông?_ Nàng chân vất chéo, lưng dựa ghế, vô cùng thoải mái nói chuyện.

- Bọn chúng... lấy mẹ con... uy hiếp ta!

Câu nói vừa dứt, Mạc Đình liền có thể cảm nhận được hận thù đang dâng lên trong người nàng. Nàng nhìn ra cửa kính lớn đối diện. Nắng miên man chiếu vào rất nhẹ nhàng, nhưng nàng không thấy ấm áp.

- Giờ thì sao?

Thật lâu sau nàng lên tiếng hỏi tiếp.

Mạc Đình bắt lức.

- Hay là con tạm thời ra nước ngoài đi. Chuyện này đều là do ta gây ra cả, cứ để ta xử lý, ta sẽ chuộc lại mọi lỗi lầm mình gây ra...

"Ha"

Nàng bật cười, ngắt lời ông.

- Ông nghĩ mình còn sống được bao lâu với cái tình trạng này? Đến người bên cạnh cũng để tình địch mua chuộc, còn cái ả Y Hồng kia chỉ biết bày thịt của ông ra cho người ta đăm... Đúng là nực cười, ông một thời phách lối, mưu toan được cả con gái mình... Thế mà không tính ra được cái nước bị người ta hủy diệt sao?

Giọng điệu của nàng nói với ông ta rõ ràng là vô cùng tự nhiên bình thường nhưng mà Mạc Đình nghe được ở nội dung câu từ ấy đều là ai oán ông, đều là khinh bỉ ông. Nhưng ông không giận, đó đều là sự thật trước đây, ông có lỗi với nàng.

- Bọn chúng rất nguy hiểm, con định làm gì?

Nàng cười một cái, âm độc lạ thường. Bất giác sống lưng ông ta cũng gợn lên một hồi rùng rợn...

Nàng đứng dậy rồi đi, không trả lời câu hỏi của ông ta nhưng lại bỏ lại một câu nói: "Ông có tin, mình sẽ rất nhanh chóng xuống hoàng tuyền không?"

...

Tiếng cửa đóng lại. Tất cả mọi thứ trở lại như thường, là cái vẻ im ắng tới đáng sợ. Mạc Đình bắt đầu hồi tưởng lại cuộc đời mình. Hồi tưởng lại giống như cái cách người ta thường làm trước khi chết...

Cuộc đời của ông có mẹ Mạc Nhã xuất hiện là một kỉ tích. Là điều tốt đẹp nhất từ trước tới giờ, ấy vậy ông lại không biết giữ. Mặc cho ông yêu bà ấy nhiều đến bao nhiêu thì trong khoảnh khắc ấy ông đã để đồng tiền che đi đôi mắt của mình, lấp đi trái tim của mình. Dẫn đến một cái sai lầm khiến ông hối hận mà ông nghĩ có đến chết đi ông vẫn không thôi nghĩ về nó...

Nhưng cuộc hồi tưởng của ông còn chưa kết thúc thì đã có bóng đen ông vào phòng. Tên này cả người mặc quần áo bác sĩ, mặt đeo khẩu trang, nhưng vừa nhìn ông liền biết không phải bác sĩ của mình. Người điều trị cho ông là bạn của ông, không có ngoại lệ khác.

- Người đầu... Người đầu... _ Mạc Đình gào lên nhưng cổ họng khản đặc khó mà kêu được to.

Người kia dừng lại cách giường hai bước chân. Từ túi áo rút ra một khẩu súng lục, bên túi áo còn lại là giảm thanh, lắp lại với nhau.

- Ông có kêu nữa cũng không có ai tới đâu. _ Người đàn ông vừa nói, vừa lên đạn.

Họng súng đen nhắm thẳng về phía ông... Hết rồi, ông im lặng, im lặng chờ đợi... Lúc này lại nhớ đến lời đứa con gái của mình nói... Nó cái gì cũng đúng, nó thắng rồi, còn ông lại bại dưới tay đứa con gái của mình...

"Bộp"

Một tiếng kêu vang lên, ông sững sờ nhìn một màn trước mắt...

...

Nàng đứng trên lầu một tòa nhà cao tầng, gió thổi mạnh, trên người đã có thêm một chiếc áo lông màu trắng, che đi thân váy đỏ nổi bật. Tóc nàng bay bay, tầm mắt không giao động, nhìn một tràng cảnh đường phố phía dưới nhỏ hẹp khi thu vào mắt.

Diệp Tân phía sau vừa nhận điện thoại.

- Cô chủ, xong rồi. _ Cậu ta báo cáo.

- Người chết chưa? _ Giọng nói của nàng thanh khiết tan ra hòa vào gió...

- Chết rồi. _ Diệp Tân trả lời ngay.

- Cứ theo kế hoạch chuẩn bị đi. _ Nàng ra lệnh xong, cũng quay người rời khỏi lầu cao.

Diệp Tân khẽ liếc mắt qua con đường phía dưới. Tiếng còi xe cứu thương, xe cảnh sát inh ỏi. Khói lửa hòa vào nhau bốc lên ảm đạm, 2, 3 chiếc xe đâm vào nhau gây cháy nổ... Diệp Tân cũng không lưu luyến ở lại đâu, đi sau nàng chừng 4 mét.

....

Nàng trở về nhà đã qua bữa tối. Nàng vẫn ăn rất ngon miệng, mọi người nhìn vào cho là thế. Cả căn nhà chốc chốc tiếng điện thoại lại vang lên. Rất nhanh nàng đã đọc được các bài báo mới.

"Ông trùm Mạc Đình cùng vợ hai bị mưu sát thảm, con gái lạnh lùng không quan tâm..."

"Liệu một người con gái có thể máu lạnh tới mức nào?"

...

Nàng vô duyên vô cớ nằm đầu trong top search! Quả thực nhầm nhí, liệu nàng có nên ăn mừng không?

"Game Start"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xin lỗi

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa phòng vang lên.

"Cạch"

Diệp Tân mở cửa bước vào. Nàng ngồi trên ghế làm việc, màn hình máy tính chiếu sáng lên khuôn mặt không cảm xúc của nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn cậu ta. Đôi mắt vô hồn lạnh tới thấu xương tủy...

- Cô chủ, Chiêu Dương thiếu gia đang đến ạ. _ Lúc này cậu ta còn đang tính đi ngủ thì nhận được điện thoại, còn tưởng có chuyện gì gấp, hóa ra Tịnh Khang nhắn một tiếng là Chiêu Dương tới.

-..._ Nàng gật gật đầu.

- Vậy...

Diệp Tân đang định nói gì đó nhưng bị nàng cản lời.

- Chuyện ra mắt tác phẩm mới cứ theo kế hoạch, không thay đổi vì bất kì lý do gì. _ Giọng nàng tuy chẳng dùng lực là bao nhưng vẫn luôn khiến dây thần kinh của đối phương tê dại.

- Vâng ạ._ Diệp Tân cúi đầu chào rồi lui ra ngoài.

Cánh cửa khép lại, mọi thứ trong phòng vẫn im lặng tĩnh mịch như vậy. Nàng lưu văn bản, gấp laptop lại, rời khỏi phòng làm việc.

Đứng ở hành lang cầu thang, qua cửa sổ lớn bằng kính, nàng đã thấy được ngoài kia sấm chớp cuộn cuộn nổi lên, không kiêng kị, không e dè... Cây cối xung quanh nghiêng ngả theo hướng gió qua. Chớp lóe lên đôi lúc khiến người ta có thể nhìn thấy rõ ràng khung cảnh trong đêm. Rồi mưa rơi xuống, không, là đổ xuống, ào ạt đổ xuống. Cây non còn chưa đủ cứng cáp đã bị vùi dập, muông thú chưa say giấc đã đi tìm nơi trú ẩn mới...

Từ phía xa, chiếc xe ô tô thể thao theo đường dừng lại ở cổng biệt thự. Rất nhanh có mấy chiếc ô tô đen chạy tới tiếp đón. Cửa xe mở ra, một người đàn ông thân hình cao ráo bước xuống, trên người là bộ quần áo thể thao màu đen, đôi giày màu trắng đen. Hắn ta tự mình cầm lấy một chiếc ô của người làm, đi ở giữa một đám ô khác di chuyển vào trong.

Nàng theo bậc cầu thang lên phòng mình. Rất nhanh ngồi xuống sofa, nhắm nhĩ ly trà hoa hồng Pháp. Mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa khắp căn phòng cũng làm bầu không khí lạnh lẽo thuyên giảm.

Cửa phòng được mở ra rất nhẹ nhàng, tiếng bước chân cũng vô cùng vững vàng. Chiêu Dương ôm trầm lấy nàng từ phía sau, hít hà hương thơm quen thuộc.

- Anh nhớ em quá...._ Chiêu Dương nhỏ giọng nói.

Nàng kéo hắn ngồi xuống, khuôn dung tươi tỉnh, khóe miệng nụ cười ẩn hiện xảo trá.

- Nhưng em không nhớ anh, phải làm sao đây???_ Nàng từ từ nói ra lời này, không một chút e dè.

-..._ Chiêu Dương bấu môi, âm thầm cầm tay trái của nàng vuốt ve.

- Tay em lạnh không?_ Nàng hỏi.

- Anh thấy ấm..._ Chiêu Dương nói dứt câu liền đưa tay nàng lên miệng cắn một cái.

Nàng hít vào một hơi thật sâu, quay qua trừng mắt nhìn hắn. Hắn nhìn thấy rõ ràng trong con ngươi của nàng chỉ có một mình hình bóng của hắn, cảm giác này thật tốt đẹp! Hắn vô thức, một nụ cười bất giác được vẽ lên trên khuôn mặt tinh tế.

- Chắc chắn anh cảm thấy con chó!_ Nàng nói câu này, mơ hồ như rít gió qua kẽ răng.

- Con gì cũng được, chỉ cần được ở bên em _ Chiêu Dương không ngừng thả thính.

Nàng "haa" lên một tiếng.

- Nàng dâu của em bây giờ cũng biết thả thính rồi cơ đấy. Không biết nên đáng mừng hay đáng lo..._ Nàng chậm rãi nhâm nhi chén trà.

"Nàng dâu" Chiêu Dương: "..._ Lúc nào cũng bị vợ tương lai đào hố. (Tịnh Khang mau nghĩ kế sách để vợ ta bớt đáng yêu đi nào!)

(Tịnh Khang ở nhà hắt xì liên hồi, ngủ không thể ngủ. Nằm không cũng trúng đạn.)

- Sao em cứ gọi anh là "nàng dâu" thế?_ Chiêu Dương nghiêm túc hỏi.

- Anh không muốn thì để em gọi người khác như vậy cũng được._ Nàng mặt tinh bơ trả lời.

- Ồ... Mạc Nhã..._ Hắn cau mày, vẻ mặt hờn dỗi vô cùng đáng yêu.

Nàng bật cười một tiếng, đặt chén trà trong tay xuống. Lại đưa lên bẹo má hắn.

- Không biết đâu, bồi thịt đi..._ Chiêu Dương lắc nhẹ cái đầu, mái tóc cũng nhẹ nhàng chuyển động theo.

Nàng nhìn cảnh này, bản thân có chút bất lực, khóe miệng giật giật.

- Bệnh của anh, phải chữa thế nào mới khỏi đây?_ Nàng trầm mặt xuống, hỏi một câu.

Hắn cũng dừng động, yên lặng nhìn nàng. Nhìn nàng không chớp mắt. Hắn muốn bản thân mình phải nhớ nàng sâu sắc, nhớ từng chi tiết nhỏ nhặt nhất về nàng. Mặc cho có xa nhau bao lâu thì vẫn có thể thần nhiên về ra nàng thật sinh động ở trong tim.

Nàng cũng để mặc hắn nhìn mình, kiên nhẫn đợi chờ. Chờ nửa tiếng cũng chỉ nhận được hai chữ...

- Ngủ thôi!

.....

Ngày hôm sau khi ngủ dậy, Chiêu Dương phát hiện cả biệt thự đều đổi sang trang trí kiểu để tang, chỉ riêng một phòng của nàng là mọi thứ vẫn như cũ.

Rất nhanh đã có bài báo chụp hình biệt thự. Phía ngoài từ đèn lồng đỏ thành đèn màu trắng, vài ảnh trong nhà hoa đều chuyển sang là màu trắng.. Mọi thứ đều khác lạ. Báo viết: "Trước tin tức cha mình chết, chủ tịch Mạc Nhã đã quá sốc, không tin vào sự thật, chính vì vậy mới bất động với mọi người. Nay, sau khi đã xác nhận tin tức, mọi thứ đều đã được cô chuẩn bị chu tất..."

Hắn ngồi trên bàn ăn sáng, vừa xem tin tức vừa nhìn nàng đầy khó hiểu.

- Anh đừng hỏi em vì sao, em sẽ không trả lời gì hết. CHo tới khi chuyện này kết thúc!_ Nàng như đọc vị lòng hắn, cuối cùng tự trả lời, ngăn hắn lên tiếng.

Hắn đẩy tới trước mặt nàng một ly sữa nóng. Khóe miệng điềm nhiên nở nụ cười ấm áp. Phía sau hắn, những tia nắng từ ngoài cửa sổ đan xen nhau chiếu vào. Khiến nàng cứ cảm thấy hắn thật mơ hồ, cảm thấy như không thể chạm vào. Nàng tự dưng không muốn để hắn rời khỏi mình...

- Để anh đưa em tới buổi ra mắt._ Chiêu Dương nhẹ nhàng nói.

- Không!_ Nàng cup mi mắt xuống, đầu khẽ lắc.

- Đi mà, em không để anh khoe khoang một chút là sao?_ Chiêu Dương nài nỉ.

- Anh khoe cái gì?_ Nàng cầm cốc sữa, hếch cằm hỏi hắn.

- Khoe vợ đẹp con xinh... nhằm... anh nhằm. Khoe vợ đẹp, vợ giỏi...

Tường chừng như ngậm sữa trong miệng nàng sắp phun ra đến nơi. Hắn cầm khăn giấy lau khóe miệng nàng, một tay vuốt lưng.

- Anh nhầm, em nuốt đi, đừng có phun ra...

Nàng nuốt xuống, đặt cốc sữa "Cạch" Lùm hần.

- Đi làm, mau đi làm cho em _ Nàng tròn mắt lên quát.

Phải, cũng chỉ có ở cạnh hần thì nàng mới có cái vẻ hung dữ ra mặt này. Chiều Dương nhún vai, thom vào má nàng một cái, đứng dậy, cầm áo khoác bước đi. Trong đầu là bao lý tưởng to lớn. Như là phải làm việc chăm chỉ thì mai kia mới nuôi được vợ, phải kiếm thật nhiều tiền thì vợ mới ăn chơi vui vẻ...

Nàng nhìn hần khuất sau cánh cửa, khuôn mặt nghiêm túc lại, tâm hồn không ngừng mệt mỏi!

"Xin lỗi nàng dâu tương lai..."

...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chết chóc...

Hôm nay có vẻ trời không đẹp nổi nữa, mang theo cái vẻ ngoài âm đạm, cả bầu trời rộng lớn không kiếm tìm được một ánh nắng nào... Trên đường phố, xe cộ đi lại tấp nập. Đây cũng được coi là đường phố đông người qua lại nhất, thường hay kẹt xe nhất. Tuy nhiên trụ sở công ty của Chiều Dương lại chính là nằm trên con đường này.

Hắn lái xe rất vui vẻ, tâm tình cực kì tốt. Mặc dù không thể đưa nàng đi làm nhưng cũng trên chộc nàng được rồi, không hiểu sao chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt phụng phịu, hay tức giận ấy thì hắn cảm thấy nàng rất đáng yêu nha.

Đèn đỏ vừa dứt, hắn đạp ga, tiếp tục lái đi qua ngã tư. Nhưng chiếc xe vừa di chuyển được 2 mét. Phía đường bên trái có một chiếc xe container cũng lao tới....

“Rầm”

“Kít”

...

Container đâm thẳng vào chiếc xe con. Chiếc ô tô con lật ra đập tới những chiếc xe khác. Mà phần thân của container vì đang đi nhanh mà phanh lại cũng lật xe, xoay vài vòng đè lên những chiếc xe con gần đó. Những chiếc xe khác không kịp phanh lại, liên tiếp đâm vào nhau...

Tiếng còi xe inh ỏi, tiếng người gọi người, tiếng trẻ nhỏ khóc nháo nhàng... Ở giữa ngã tư, khói bụi bốc lên mờ ảo... Lửa đỏ chớp nhoáng đã hiện lên rõ ràng...

“Mau gọi cứu thương...”

“Cháy... cháy rồi!”

“Bên trong có người, mau cứu người...”

“Gọi xe cứu hộ đi...”

Thế rồi...

“Bùm”

Chiếc xe nổ...

Vài người đàn ông lại gần định cứu vội vàng nằm rạp xuống đất. Cũng may họ còn cách xa. Nhưng người đàn ông trong chiếc xe kia lại không may mắn như vậy...

Lúc này, tiếng xe cấp cứu, xe cứu hỏa mới tới. Lại mặc một mảng kẹt xe... Khi dập lửa đã chỉ còn lại tro tàn sắt vụn...

Bầu trời cũng mang theo phần âm đạm vốn có góp vào ngã tư tang thương...

Tầm 15 phút sau, đường đã được dọn dẹp để xe cộ lưu thông tốt hơn... Từ xa đã thấy một đoàn xe đen phá tốc độ đi tới. Dẫn đầu là chiếc xe thể thao màu trắng đỏ.

“Kít...”

Chiếc xe thể thao phanh gấp lại ngay sát vạch dây vàng mà cảnh sát chặn đường. Nhanh chóng những chiếc xe phía sau cũng xếp bao quanh hiện trường. Một viên cảnh sát còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì từ trên chiếc xe màu trắng, một người phụ nữ bước xuống. Cả người là khí chất thanh tao phi phàm.

Nàng mặc một chiếc váy công sở màu đen bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo dạ màu nâu. Đi boots thấp cổ màu nâu. Tiếng giày đều đều nhanh nhẹn vang lên. Nàng mạnh mẽ giựt đi chiếc dây dài màu vàng kia.

- Xin...

Một viên cảnh sát bước lên định ngăn nàng lại, nhưng còn chưa nói hết câu đã có người kéo lại. Diệp Tân ở phía sau nói chuyện với đội cảnh sát...

Còn nàng, tiếp tục bước tới chỗ những mảng sắt thép hay tro vụn kia... Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, từng đường gân hằn rõ lên. Khóe môi mím chặt...nàng ngửa đầu nhìn đám mây đen. Cuối cùng cúi đầu nhìn xuống... Hai chân tưởng chừng mất hết sức lực. Nàng khụy xuống đất. Diệp Tân lao tới...

“Cô chủ...”

“CÚT!”

Nhưng chỉ mới bước được một bước, đã bị một tiếng hét này của nàng chặn đứng người. Cậu ta đứng lại, cúi thấp đầu, từ từ lùi lại phía sau. Những người xung quanh cũng để lại một khoảng riêng tư...

Bàn tay run run, nàng cố duỗi từng ngón một, lại đưa về phía dưới kia, nắm lấy một nắm tro. Hãy còn cảm giác trong đó có sự ấm nóng... Chúng luôn qua kẽ năm ngón tay của nàng rơi xuống đất. Gió thổi qua, phảng phất lay động mái tóc nàng. Tro tàn rơi xuống thê lương biết bao...

Lần này, nàng lại đưa cả hai tay để nắm lên lần nữa chỗ tro đấy. Vừa mặc kệ chúng luôn qua ngón tay mình, vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời...

Sấm vang, chớp giật, gió rít...

“Aaaaaa....”

Nàng hét lên một tiếng thật lớn, thật dài...

Xung quanh đó ai nghe thấy đều dừng việc đang làm lại. Đứng nhìn nàng, đứng nhìn sự thống khổ của nàng. Cả không gian rộng lớn như vậy, chốc lát chỉ còn lại mình sự cô độc bị thương của nàng bao trọn.

Trong tiếng hét ấy của nàng, chứa chan cả ngàn câu hỏi, vì sao... tại vì sao... Cuộc đời của nàng vốn không có ý nghĩa... Trải qua ngàn ấy tang thương mới có thể tìm được ý chung nhân, trải qua ngàn ấy thời gian cô độc mới tìm được ý nghĩa sống... Nhưng tất cả... kết thúc rồi.

Giây phút bầu trời không biết đã tối đen từ bao giờ kia đổ sập xuống cơn mưa rào, chính giây phút ấy... Nàng cúi mặt... giọt lệ nào đã từng hứa sẽ không bao giờ rơi xuống... cuối cùng cũng từ khóe mắt nàng tuôn rơi...

...

Ấn nhẫn trong những quán xá cách đó không xa, ở một vị trí vừa đủ nhìn thấy toàn bộ sự việc..

- Có cần xác minh lại không ạ? _ Giọng một người đàn ông trẻ tuổi vô cùng cung kính.

- Cậu nói xem, cô ta là người như thế nào? _ Tiếng đáp lại này thuộc về một người đàn ông lớn tuổi hơn, khoảng chừng đã 60.

- Cô ta vô cùng gian trá, mưu mẹo, độc ác. Là con người lạnh lùng, đến cha ruột chết cũng không hề động lòng. _ Cậu kia suy nghĩ một chút rồi nói.

- Haha... _ Ông ta cười lên vô cùng thỏa mãn, chốc dừng lại mới nói tiếp. _ Phải, chính là loại người tàn nhẫn như vậy, cho nên chỉ có thể là hán ta đã chết mới khiến nó như vậy... thống khổ...

...

Các trang đưa tin nổi tiếng, các tạp chí, báo đài, kênh truyền hình...nhanh như một con lốc, cái tên Chiêu Dương dường như đã trở thành tâm điểm, là hot search...

Ba ngày sau đó, nàng ngồi trong nhà, xung quanh mọi thứ đều có một màu đen trắng thuần. Mặc dù nàng ngồi vô cùng thoải mái trên ghế sofa nhưng người ta vẫn luôn cảm thấy thiếu đi một cái gì đó rất quan trọng bên cạnh mỹ nhân này.

Nàng mặc áo len cổ lọ màu trắng, váy von màu trắng, vài bông hoa thêu ẩn hiện sau lớp vải von. Khuôn mặt mộc mạc, nhìn như nào cũng thấy thiếu vô vàn dịu dàng. Đôi mắt kia không thể linh động nhưng lại khiến đôi phương nhìn lâu bị lôi cuốn... Lôi cuốn vào một giấc mộng phía sâu trong nó. Nàng nhìn về phía tivi...

“Tất cả mọi quyền hạn mà Chiêu thiếu gia sở hữu trước đó hiện đều đã được đứng tên của Mạc Nhã tiểu thư...”

Từng lời nói kia tuôn ra không ngừng, nhưng mà nàng vốn dĩ không nghe lọt từ nào. Vừa hay lúc nàng nhắm mắt lại, Diệp Tân từ ngoài bước vào...

- Cô chủ, chuẩn bị xong hết rồi.

Nàng vẫn tác phong ấy, chậm rãi đứng dậy, bước ra ngoài cùng Diệp Tân. Đi tới sân trước nhà. Đây là biệt thự của Chiêu Dương.

Một vài trang báo chí cùng người của mình đã ổn định vị trí. Phía trước có một bộ bàn ghế để nàng ngồi. Nàng từ tốn ngồi xuống chiếc ghế mây màu trắng. Đôi mắt hơi sưng lên hiện rõ khi ở ngoài trời. Mọi người phía dưới vô cùng trật tự, có câu hỏi thì giờ tay. Nàng để bọn họ hỏi hết một lần rồi mình trả lời một thể.

- Đúng vậy, trước đó chúng tôi đã chuẩn bị mọi thứ cho hôn lễ. Ngoại trừ ảnh cưới, địa điểm nghỉ tuần trăng mật ra, tất cả đều đã được lên lịch, chuẩn bị chu tất... Chuyện tiếp nữa, tôi chưa từng nghĩ đây là tai nạn thông thường! Nếu... chức trách của một số người không thể giúp việc này hoàn chỉnh, tôi tự thân có thể. Câu hỏi thứ ba, tôi vẫn đang suy nghĩ người tiếp theo sẽ chết có phải là tôi không...

Nói hết câu, khóe miệng nàng nhếch lên một độ cong hoàn hảo. Nụ cười ấy khiến cho cả những phóng viên có mặt ở hiện trường và cả những người ngồi trước màn hình tivi đều phải lạnh sống lưng...

Họ biết cái chết của người thân không khiến nàng ta thấy tội tệ mà suy sụp. Cái chết của họ chỉ góp phần giúp nửa điền đại bất cần của nàng vượt trội mãnh liệt và bất chấp. Rồi mai đây chuyện gì xảy ra. Rồi ngày mai thị trường có bị nàng xoay vòng như thế nào... Tất cả chưa ai biết trước, chả ai có thể đoán trước.

Nhưng họ biết, thời đại trước đó họ có một nữ nhân làm điên đảo chính trị đất nước, thời đại tiếp theo này, người phụ nữ này, họ không biết đang mong chờ điều gì...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lời hẹn ước kiếp sau

Trên chiếc ghế chủ tịch mà bao người ao ước được ngồi vào, nàng chậm chậm ngồi xuống trước ánh nhìn của mọi người. Sắc mặt của nàng ngày càng kém đi. Ai cũng nhận ra được điểm này, theo một vài thông tin không biết ở đâu ra thì là vì nàng bỏ bữa quá nhiều lại thức khuya, luôn dành thời gian cho công việc. Đã nửa tháng qua đi...

Diệp Tân bắt đầu cuộc họp.

Lần này nàng cho ra mắt một bộ truyện ngắn. Là thể loại bi kịch tình yêu. Lý do là gì ai cũng biết. Buổi họp ngày hôm nay sẽ là chuẩn bị cho kế hoạch in ấn, xuất bản rồi tuyên truyền, kí tặng.

Tóm tắt câu chuyện này cũng chính là hai người yêu nhau nhưng không đến được với nhau. Một người mắc bệnh qua đời, một người ở lại chết trong mòn mỏi, kiếp sau chưa tìm được nhau.

Trong gian phòng rộng lớn, mọi người đều cố gắng thu lại sự hiện diện của mình. Nàng ngồi ở trên kia giống như một quả bom không hẹn trước, có thể nổ bất cứ lúc nào. Giới hạn phạm vi là từ âm vô cùng cho tới dương vô cùng...

Tất nhiên sẽ không có ai lên tiếng phản đối hay cho ý kiến, thắc mắc gì cả. Cuộc họp kết thúc trong sự đồng nhất 100%. Đợi cho mọi người ra hết cả, nàng mới đứng dậy. Vừa đứng dậy thì cả người lão đạo, mọi thứ chớp nhoáng tối sầm lại.

“Toang...”

“keng”

Vừa khi nàng ngã xuống đất thì cửa kính sát đất cũng có một vết vỡ. Viên đạn lao vào, ghim chặt lên chiếc tường cạnh cửa ra vào. Nếu như nàng không ngã xuống chắc chắn nó sẽ ghim thẳng vào đầu nàng.

- Chủ tịch, cô không sao chứ??? _ Diệp Tân lao tới đỡ ngồi nàg. Hoi lay người nàg.

Nàg từ từ mở mắt, mi tâm nhú lại vô cùng khó chịu.

- Nhanh như vậy, đã có muốn giết tôi rồi... _ Cuối cùng khuôn mặt nàg giãn ra, hài hòa nở một nụ cười, không biết là chế giễu ai. _ Đi, vào bệnh viện!

Cả công ty chả biết là gấp gáp chuyện gì hay là hỗn loạn nội bộ. Mọi người bên ngoài đều vô cùng thắc mắc. Nhưng rất nhanh sau đó thì họ đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Có xe cấp cứu tới, người được đưa lên xe chính là chủ tịch Mạc Nhã.

Ngay lập tức các báo chí đã có mặt để đưa tin kịp thời, không ai không biết.

“Được biết chủ tịch Mạc Nhã bị ám sát không thành. Do kinh hãi quá độ mà ngất đi, để lại một bể hỗn loạn cho nội bộ công ty...”

...

Trong một căn phòng khác, mọi thứ đều được trang hoàng đầy đủ, tất cả là một màu vàng kim óng ánh, sắc trắng sang trọng. Mọi thứ đều khiến người ta nghĩ về độ xa xỉ của hoàng cung. Hương hoa hồng Pháp quanh quẩn đi khắp căn phòng. Trên chiếc ghế sofa, có hai người đàn ông ngồi cạnh nhau, một già một trẻ hơn.

Phía đối diện, ti vi truyền tới những tin tức mới nhất ở trong nước, còn có là tin tức trực tiếp tại hiện trường...

“Choang...”

Chiếc ly rượu vang vốn dĩ là chuẩn bị cho một buổi ăn mừng vui vẻ nào đó đã bị ông ta bóp nát trong lòng bàn tay.

Sau đó là một tràng ho dữ dội...

- Bác, bác từ từ bình tĩnh... Bác ổn chứ?

Cậu trai trẻ bên cạnh từ từ vuốt lưng ông ấy, giọng nói vô cùng quan tâm lo lắng. Ông ta từ từ dừng cơn ho lại, đưa tay chỉ về bàn nước. Cậu trai trẻ hiểu ý liền rót lấy một cốc nước trắng đưa tới cho ông ta.

Ông ta từ từ nhận lấy, uống một ngụm nước. Máu từ bàn tay ông ta vẫn nhỏ xuống khiến cậu trai trẻ kia vô cùng lo lắng.

- Để cháu đi lấy băng gạc. _ Cậu ta đứng dậy.

- Cháu đi làm việc của mình đi, gọi người tới xử lý là được rồi. _ Ngay khi cậu ta bước đi thì ông già lên tiếng.

Cậu ta hơi sững lại một chút, trong ánh mắt khẽ dao động. Sau đó rất nhanh ổn định lại trạng thái.

- Vậy cháu đi trước, bác cẩn thận! _ Giọng cậu thấp xuống. Tiếng bước chân nhỏ nhẹ, tiếng cửa phòng mở ra đóng lại nhanh chóng.

Cả căn phòng chìm trong yên tĩnh, sự tĩnh mịch tới đáng sợ. Không đúng, nếu lắng nghe thật kĩ còn nghe thấy tiếng kim đồng hồ chạy. Nhưng nó không khiến cho bầu không khí ấy tốt đẹp hơn mà chỉ khiến nó rơi vào thế ảm đạm.

Người đàn ông ấy, ở trong khung cảnh ấy giống như chìm trong sự cô độc... Cả một đời người, ông chạy theo cái gọi là ái tình, cái gọi là hận thù. Tiền tài danh vọng cũng không khiến ông quên đi được thứ tình cảm ấy.

Nhưng cũng chỉ là kẻ đơn phương, đem hết lòng dạ đi thương một người, nhưng ngắt một nỗi buồn cười, người chỉ cảm động chứ người không thương...

...

Chỉ vài ngày sau, một người đàn ông chẳng biết ở đâu tự tới sở cảnh sát tự thú, nhận tội danh ám sát Mạc Nhã. Chuyện này cũng như thế mà chấp dứt. Nàg bấy giờ mới rời khỏi bệnh viện. Một đường đánh tới buổi kí tặng sách đầu tiên.

Lần này sắc mặt của nàg đã tốt hơn hẳn lúc trước. Trên người vẫn chỉ là một màu đen sắc trang phục. Nàg ngồi ở đó, cố gắng mỉm cười thân thiện nhất với độc giả của mình. Từng trông sách xếp xung quanh, từng lớp người xếp xung quanh, vô cùng đông đúc, vô cùng ảm áp, nhưng lại đem theo một sự bi thương...

Bìa sách màu trắng, những cánh hoa đào màu hồng rụng xuống bay bay trong gió, phía dưới có bóng hình của một đôi tình nhân từ phía sau. Bên trên in mấy chữ: Lời hẹn ước kiếp sau. Tác giả: Mạc Nhã.

Sau đó, có một phần là nàg sẽ đọc một đoạn trích tùy ý mình tầm 15 phút. Lại nói, nếu trước đó độc giả đã từng nghe nàg đọc, chắc chắn sẽ càng là fan trung thành. Giọng của nàg khi đọc vô cùng nhập tâm, vô cùng dễ nghe, lại rõ ràng, đi sâu vào lòng người.

Nàg đọc...

Có một đoạn sách viết thế này:

“Tôi vẫn còn sống nhưng “sống” thôi thì chưa đủ để miêu tả tôi lúc này. Sự ra đi của anh ấy đã khiến một nửa linh hồn tôi cũng đi theo. Một nửa linh hồn còn lại chìm trong đau khổ... Nhìn đâu cũng là hình ảnh của anh ấy. Tôi thấy anh ấy dịu dàng gọi tên tôi nhưng tôi chẳng thể thừa. Tôi thấy anh ấy cười với tôi, đưa tay về phía tôi nhưng tôi không nắm lấy. Tôi thấy anh buồn lại chẳng thể vỗ về an ủi... Muốn tiến về phía anh nhưng chỉ sợ tất cả lại tan biến. Tôi chỉ có thể lẳng lặng rơi lệ nhìn xung quanh quang cảnh này. Mặc kệ biết rằng đây chỉ là ảo ảnh nhưng trái tim tôi vẫn muốn lừa dối mình, chính là anh ấy!

...

Tôi cứ tưởng những người phụ nữ khóc đến mù hai mắt vì người tình của mình chỉ có trong phim truyện, trong tiểu thuyết nhưng tôi lại sai rồi. Bởi vì... tôi đã... khóc đến mù hai mắt. Tôi chẳng nhìn thấy ảo ảnh của anh ấy xung quanh nữa... Nhưng tôi vẫn thấy may mắn, tôi vẫn còn có thể nghĩ tới anh ấy trong đầu mình, trong những suy nghĩ. Ở đó... chỉ có tôi và anh...

Anh ấy thì thào vào tai tôi: Anh nhớ em, vô cùng muốn được ở bên em!

Lòng tôi là một mớ rối loạn vì anh ấy... Tôi lần lấy cái dao sắc... nhẹ nhàng cứa vào cổ tay mình. Không xót xa bằng lúc anh ấy ra đi... Tôi cảm nhận được cái thứ dung dịch ấy chảy ra, mùi tanh nồng đậm lan tỏa khắp phòng... Lúc này anh ấy lại khóc. Tôi thì thào đáp lại mối lo của anh ấy mà vốn dĩ chưa từng nói ra: Em cần anh hơn cần sự sống này! Em cần anh ngay lúc này và cả kiếp sau nữa...”

Giọng đọc của nàng sao lại nhập tâm như thế? Giọng nói của nàng sao lại nghẹn ngào như thế?

Trong bầu không khí tĩnh lặng ấy, tiếng sùi sụt vang lên... Vài người không kim lòng nổi chạy ra ngoài, vài người lẳng lặng lau nước mắt.

Nàng gấp cuốn sách lại, hai mắt đỏ au, không có tiêu cự.

Tiếng vô tay chợt vang lên. Lời khen ngợi cũng vang lên...

Không biết là nàng đang kể câu chuyện của mình? Hay là câu chuyện cuộc đời mình? Không biết họ là khen nàng kể chuyện hay, có tài viết lách? Hay là vỗ tay ca ngợi sự dũng cảm của cô gái ấy, con người đã kết thúc cuộc đời mình chỉ vì cần một người đã chết?

....

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cảm giác

Trong vòng vây an toàn của vệ sĩ, nàng tránh được sự chen chúc của người hâm mộ xung quanh. Nhưng đám đông ấy càng sôi nổi bao nhiêu, khung cảnh ấy càng nổi bật đến đâu thì nàng lại lạc lõng bấy nhiêu. Nụ cười xinh đẹp đã không còn giữ lại được trên khuôn mặt kia nữa, thần thái âm trầm ấy, ánh mắt như vô hồn ấy... Nàng đã quá mệt mỏi rồi, nàng cần một điểm tựa để nghỉ ngơi.

“Diệp Tân...”

Tiếng nàng nhỏ nhỏ vang lên.

Diệp Tân nhanh chóng đỡ thấy nàng chắc hơn, đầy lo lắng hỏi:

- Chủ tịch, người ổn chứ?

- Mau về nhà... Mau..._ Nàng giống như là dùng hết sức lực cuối cùng của bản thân để nói lên những lời này.

Diệp Tân nhíu mày nhìn nàng đầy bối rối. Nhanh nhẹn nhìn xung quanh phân chia người của mình vào vị trí để đưa nàng về nhà nhanh hơn.

...

Nàng dựa lưng vào ghế xe, cửa đóng lại, Diệp Tân ngồi bên cạnh nói với tài xế:

- Chạy đi, về biệt thự.

Chiếc xe lăn bánh, quang cảnh và dòng người phía ngoài dần khuất đi. Nàng mơ màng như muốn chìm vào giấc mộng vĩnh viễn. Đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó. Diệp Tân hiểu ý ghé sát lại nghe nàng dặn dò. Ánh mắt cậu ta như lóe lên điều gì đó bất ngờ, nhìn nàng như có điều muốn nói lại thôi.

Rất nhanh xe đã dừng lại ở biệt thự. Nàng vào nhà liền về phòng chìm trong giấc mộng còn không biết có đẹp hay ra sao... Cũng không biết có hay

không những biến đổi bên ngoài xã hội.

...

"Lần đầu tiên trong lịch sử, chính phủ cấp cao chính thức đưa ra ánh sáng các tội danh cùng bản án phản dành cho các thành viên vi phạm. Điều đáng lo ngại nhất chính là hầu hết các thành viên cấp cao đều có liên quan tới các vấn đề này. Để trả lời cho các câu hỏi mà phóng viên của các đài chúng tôi đề ra thì người đứng đầu cho hay: Sẽ lập tức xét xử các tội danh, tổ chức cuộc bầu cử mới rồi thông báo ra mắt với nhân dân."

Khi bản tin tức này được phát ra đã là hai ngày sau buổi kí tặng sách của nàng. Mọi sự kiện hoạt động về kinh tế chính trị, thị trường trong nước đều đã bị tin tức này đảo lộn.

...

Vẫn là người đàn ông trung niên có vẻ mặt già dặn ấy, ông ta ho đến nỗi gân xanh trên trán nổi lên đầy đáng sợ. Mọi người xung quanh cúi đầu im lặng không dám lên tiếng.

Đây là một căn phòng quy mô nhỏ, có một chiếc bàn hình chữ nhật, người ngồi ở vị trí cao nhất là ông ta, ghế đối diện để trống, còn 6 ghế hai bên cũng lần lượt có người ngồi.

Một người khó chịu lên tiếng:

- Thưa ngài, xin ngài hãy cho mời bác sĩ vào đây đi. Hoặc chúng ta có thể chuyển cuộc họp sang một thời gian khác. _ Cậu ta vô cùng lo lắng sức khỏe cho người này.

Ông ta kiểm chế cơn ho, lấy khăn lau khô miệng mình, gấp lại nhanh chóng như không muốn ai nhìn tới. Lại một vẻ ngoài khó thăm dò trung ra nhìn cậu thanh niên vừa rồi và những người còn lại trong phòng.

- Sự tình đã đến nước này rồi, cậu nghĩ chúng ta còn có thời gian để đổi ngày lành tháng tốt sao? _ Giọng nói của ông ta đầy vẻ châm chọc chế giễu.

Đáp lại ông ta chính là sự im lặng đến chán ghét.

- Bây giờ tất cả những người được đưa vào bộ máy đều đã bị loại bỏ, những nội gián trong một vài cơ sở khác chắc chắn cũng sẽ không giữ lại được lâu. Nếu như còn không hành động chắc chắn chúng ta sẽ thua thảm bại...

Giọng ông ta trầm, đều đều vang lên. Nhưng rõ ràng đã nêu đúng được trọng điểm mà mọi người cần phải suy nghĩ. Rốt cuộc họ nên làm gì để cứu vãn tình thế này đây?

- Tất cả là tại con nhỏ đó... _ Một lão già khàn khàn giọng, nói. Trong mắt chứa đầy thù hận.

Mọi người hơi nâng ánh mắt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía chủ tọa kia. Giống như cho một ý kiến chính là giết "con nhỏ đó".

Ông ta nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Hôm nay trời lại mưa rất dữ dội, vô cùng thích hợp cho việc giết người... Nhưng mà...

- Các người quên là nó nắm trong tay rất nhiều lính đặc chủng và sát thủ sao? Hơn nữa, đó là một con hồ ly vô cùng xảo quyệt, động tới chỉ khiến chúng ta mất thêm người và có thêm phiền phức mà thôi. _ Ông ta nói xong, vút cho họ một ánh mắt xem thường – "vô dụng".

Những người đó lại cúi thấp đầu nghĩ cách. Bây giờ làm gì còn cách nào để cứu vãn. Tương chừng buổi họp mặt này sẽ chỉ chìm trong sự im lặng đến nghẹt thở thì có thêm một cậu thanh niên ngồi ghế cuối cánh tay trái ông ta lên tiếng.

- Cho tôi mạn phép nói, bây giờ chúng ta chỉ có thể chặt bỏ những phần bị phát hiện. Nếu không chúng ta sẽ bị lộ ra ánh sáng hết tất thấy.

Đây chả là hy sinh sao? Nhưng trong lòng mỗi người đều biết sự hy sinh này quá lớn. Mất hơn 10 năm mới có thể gây dựng được mà bây giờ mất đi 2/3 thế lực này họ sẽ phải tạm thời ám binh bất động mất...

Tuy nhiên, thực sự hết cách rồi...

Ông ta nhìn về cậu thanh niên kia, ánh mắt ấy như muốn nhìn thấu ruột gan cậu ta vậy. Còn cậu ta lại lẳng lặng nhìn xuống mặt bàn trống trải. Khiến ông ta không biết rốt cuộc là cậu ta cố ý tránh ông hay là vô ý không nhận ra ông ta đang nhìn cậu.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, ông ta đã suy nghĩ rốt cuộc lợi hại của cách làm ấy là gì. Nhưng mà việc đây là cách suy nhất đã khiến ông ta thu lại ánh mắt đặt trên người cậu thanh niên kia.

- Quyết định vậy đi. Đừng làm tôi thất vọng thêm một lần nào về các người nữa. Tạm thời dừng mọi hoạt động lại...

Trong giọng nói của ông ta không thể hiện cảm xúc gì rõ rệt nhưng rõ ràng những ai sâu sắc quan tâm để ý, đều phát hiện ra được trong đó là cả một khoảng trời tiếc nuối. Tự tay chặt đứt thế lực của mình để giữ lại cốt lõi ít ỏi... Cách này trước nay ít người có thể làm được, nhưng ông ta chắc chắn làm được. Bởi vì ngoài sự quyết đoán, ông ta còn vô tình, độc ác...

...

Nàng gầy đi trông thấy! Ai cũng xót xa khi nhìn thấy nàng. Vô ưu mà này lòng muốn che chở...

Nhưng về ngoài đó của nàng có mòng manh tới đâu thì những người ngồi phía dưới hội đồng này đều không có gan mưu hại. Ai cũng có một nỗi lo riêng, cúi đầu nhìn những tập tài liệu. Họ chỉ muốn giảm thiểu sự tồn tại của mình trong mắt nàng. Bởi vì họ biết nàng tâm trạng không tốt, nhìn cái gì cũng không thuận mắt. Ngày hôm qua đã sa thải 7 nhân viên, 1 giám đốc bộ phận...

Tiếng một nhân viên đang báo cáo tiến trình của công việc vang lên chậm chậm, giọng nói mic có chút run nhẹ. Cậu ta dừng lại, nuốt nước bọt, đẩy gọng kính đen, đưa mắt nhìn về phía nàng chờ phản hồi.

Nàng từ tư thế chống cằm nhìn màn chiếu đã chuyển thành dựa vào ghế, chân vắt chéo, hai tay để trên hai bên ghế. Ánh mắt không nói rõ vui buồn nhìn vào cậu nhân viên.

- Ở lần họp trước... tôi đã nói thế nào?

Nàng chậm rãi hỏi.

Tất nhiên không nhận được câu trả lời nào cả. Làm gì có ai dám lên tiếng cơ chứ. Nàng lại nói:

- Bằng mọi giá, mặc kệ chuyện gì xảy ra... Lập tức đi làm cho tôi. Các người không nghe theo có thể để lại đơn xin thôi việc. Tôi sẽ trả lương tháng này đầy đủ!

Nội dung cứng rắn vậy, chệch đủ đường của đám nhân viên từ chức to chơi tới chức nhỏ. Cả văn phòng vang lên tiếng trả lời đồng thanh: “Vâng thưa chủ tịch.”

Rất nhanh sau đó, mọi người rời đi làm việc của mình. Nàng nhìn qua bức tường kính về phía mọi người. Họ chìm đắm trong bận rộn, ai nấy làm việc vô cùng nghiêm túc.

Thật lâu sau đó, có bóng người ngang qua. Diệp Tân mở cửa tiến vào. Cúi người nhẹ biểu thị cái chào hỏi của mình. Giở tập tài liệu trên tay ra.

- Chúng ta đã ép giá thành công. Hiện giờ hai công ty con của tập đoàn W.E đã bị chúng ta thu mua rồi. Chủ tịch đang nắm trong tay 70% cổ phần của tập đoàn W.E. Chúc mừng chủ tịch!_ Lúc này khuôn mặt Diệp Tân mới giãn ra dành riêng một nụ cười cho nàng nhìn thấy.

Trên sắc mặt yếu kém kia của nàng cũng vẽ ra một nụ cười. Như đóa hoa phù dung nhỏ nhắn nở chậm thật chậm...

- Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì ạ? Có mua luôn lại Tập đoàn W.E không ạ?_ Diệp Tân hào hứng hỏi.

Nàng từ mỉm cười chuyển thành cái cười đều thâm sâu. Trong đôi mắt không giấu khỏi một phần sắc lạnh.

- Nếu mà hành động ngay thì tôi sẽ bị người ta giết ngay hôm nay đây._ Trong giọng nói của nàng vừa có chút nghiêm túc lại mang theo vài phần tự chế giễu...

Diệp Tân nụ cười cứng đờ. Dù gì cũng là tính mạng của mình, chủ tịch có cần nói thế không? Ai trên đời lại muốn bị người ta nắm lần bảy lượt ám sát chứ???

Ngay sau đó, một câu nói tiếp theo của nàng đã khiến khóe môi Diệp Tân không ngừng run rẩy...

- Nhưng mà tôi lại rất muốn thử cái cảm giác người ta muốn giết mình ấy... Haha... Cảm giác trải qua rồi sẽ hiểu rõ hơn... Cậu thử nghĩ xem, sau này truyện của tôi mà có cái cảnh ấy nó cũng sẽ chán thật hơn nhì? Ha ha... Hahaha...

Tiếng cười giòn tan của nàng khiến Diệp Tân bất động. Bao lâu rồi cậu mới nghe được cái điệu cười bán nước hại dân này. Cái này thực sự sẽ hại người đây!!! Cậu ta đưa một tay lên xoa xoa cánh tay còn lại, nuốt nước bọt lặng lẽ. Được rồi, phải bình tĩnh!

- Còn đứng đây làm gì, muốn biết cảm giác khóc tang tôi đến đờ người rồi phải không?

Tiếng quát của nàng kéo Diệp Tân ra khỏi những suy nghĩ cũ và đẩy vào suy nghĩ mới. Nhưng cậu cũng nhanh chóng đi làm việc. Vừa làm vừa nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tôn Ngoại Hải

Sàn nhà bằng gỗ sáng bóng, tường cách âm sơn màu trắng. Những tủ sách lớn kê cao đặt sát tường. Ngồi trên bàn làm việc là ông già ấy. Cả khuôn mặt nói lên ông ta vô cùng tức giận, những đường gân xanh hiện lên hung dữ, sắc mặt tím tái.

Tiếng gió nghe không rõ nhưng những cành cây ngoài kia thì không ngừng va đập vào cửa kính, vừa đủ hay biết gió bên ngoài thổi mạnh như nào.

Xuyên qua ánh đèn bàn vàng nhạt, ông nhìn người trước mặt mình. Người đàn ông trung niên ít tuổi hơn ông ta. Người này mặc vest chỉnh tề, khuôn mặt trắng bệch có vẻ sợ hãi, cả người cũng vô thức run rẩy.

Lại nghe tiếng quát mắng giận dữ từ ông ta:

- Tôn Ngoại Hải tôi đường đường là người mà đám lão già trong hắc đạo nghe tên còn run sợ. Thế mà cái đám Chính trị gia ấy thì là cái gì??? Ông chắc chắn đã chuyển lời như tôi nói chứ? Mà rốt cuộc ông đã đến nhờ cậy ai?

Nói tới tơ máu trong mắt cũng hiện rõ rồi.

Người kia chậm chạp mở miệng trả lời một cách khó khăn:

- Thư kí của Bộ trưởng Bộ Ngoại giao ạ...

Tôn Ngoại Hải đập bàn đứng dậy bất bình nhìn người kia.

- Có phải ông đang trí rồi không? Con nhỏ đó muốn một lưới cá mè, chả nhẽ lại chịu nghe ông ở đây khoa trương à?

- Nhưng... tôi nghe được, họ nói cô ta chen ép chúng ta là vì có người nhờ vả. Hơn nữa người đó là... là... Ông ta nói đến đây thì không dám nói tiếp nữa.

“Choang”

Cả hai đồng loạt nhìn về phía tiếng kêu.

Cửa kính bị cành cây lớn phía ngoài đập vỡ rồi. Gió từ ngoài theo chỗ hổng luồng vào. Rèm cửa màu trắng có vẽ vân hải tung bay loạn nhịp. Trong phòng đột nhiên có thêm một luồng khí lạnh đủ để khiến cả hai bất giác lạnh sống lưng.

- Ai? _ Tôn Ngoại Hải được con gió kia lột bỏ một phần giận dữ, ngữ điệu cũng nhẹ nhàng hơn chút.

- Là... Mạc Nhã.

Câu trả lời này khiến Tôn Ngoại Hải vô cùng bất ngờ. Ông ngã ngồi xuống ghế. Đối phương đưa tay ra rồi lại rút tay vào. Đây không phải là người bản thân có thể tùy tiện động chạm. Hơn nữa cũng có ghế đỡ rồi...

Trong lúc hoang mang, còn chưa biết cảm nhận thế nào, tiếng điện thoại lại vang lên. Như vô thức đẩy nhanh nhịp tim của ông ta lên... Bàn tay run rẩy nghe điện thoại.

Còn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy bên kia một mớ hỗn loạn.

- Chủ tịch, mau rời khỏi nhà đi thật xa... Mau, chúng ta đã bị mua lại tập đoàn W.E, cơ quan chức năng bên điều tra đã... đã tới kiểm tra rồi... Chúng tôi không thể cầm cự được lâu. Ngài mau rời đi...

Bên đó giống như là bị cưỡng ép tắt máy. Điện thoại của Tôn Ngoại Hải cũng rơi trên đất.

Sự nghiệp ở chính quê hương của mình ông ta đã xây dựng được hơn chục năm trời cuối cùng lại bị một đứa con gái hủy diệt sao??? Đứa con gái ấy lại còn là con của người mình yêu với người đàn ông khác? Có đáng chết không?

- Dùng lực lượng cuối cùng, bằng mọi cách đưa Mạc Nhã tới Biệt viện Sơn Thu đi.

...

Nàng mặc trên người một chiếc váy len cổ lọ màu trắng, khoác bên ngoài chiếc áo lông màu đen. Đôi boots dài tới đầu gối màu đen. Trang điểm xinh đẹp, hoàn toàn không nhìn ra vẻ suy nhược mà sang trọng ngạo kiều như một vị thần.

Cầm lấy chiếc ví kim sa lấp lánh nàng bước về phòng khách. Diệp Tân ngồi ở đó xem ti vi. Thấy nàng vội đứng lên.

- Cô chủ đi đâu vậy ạ? Có cần tôi đi theo không? _ Diệp Tân dụi mắt hỏi, nghe chừng cũng buồn ngủ rồi.

- Đi trải nghiệm cảm giác ấy đây. Cậu ấy hả? Cứ ở nhà đợi tin báo đi. Đừng quá đau buồn. _ Nàng đem theo một nụ cười quyến rũ ra khỏi nhà.

Diệp Tân giờ khóc giờ cười đứng đờ người một lúc. Sau đó khi nhìn thấy bóng dáng chiếc xe thể thao rồi đi xa khuất dạng rồi mới đi về phòng mình. Thay một bộ đồ tề tể nhất, đắt tiền nhất... Rồi lại tới ghế sofa ngồi xuống xem tivi.

...

Trên con đường cao tốc vắng bóng, ánh đèn đường vàng vàng khiến cho nàng ngồi trong xe bỗng sinh ra cảm giác nhớ hân.

Muốn ôm anh, muốn sa vào lòng anh, yêu anh.... Đợi em!

...

Hết đường cao tốc, nàng vừa vòng tay lái rẽ vào một con đường khác thì đã bị một chiếc xe màu đen lao tới chặn đường.

Tiếng phanh gấp vang lên, nàng mất đà hơi nhường người về phía trước rồi lại đập mạnh lưng vào ghế. Khóe miệng nhếch lên rồi hạ xuống nhanh chóng. Nàng đập số lùi. Nhưng chiếc xe vừa lại được 3m cũng dừng lại. Phía sau cũng có xe chặn. Không, là nàng đã bị bao vây.

Rất nhanh người ở những chiếc xe kia đều vây lại quanh xe nàng. Đều là ăn mặc theo kiểu quân nhân. Sợ người khác nhận ra mặt còn bôi đen. Một người đại diện áp súng vào cửa kính xe nàng. Yêu cầu nàng xuống xe.

Nàng lại rất biết không nghe lời, hạ màn kính xuống. Trên mặt chả có nét gì hoảng hốt, mang theo ánh nhìn sắc lạnh quét qua bọn họ. Hai tay đặt lên vô lăng, ngồi hơi nghiêng người ra phía cửa.

- Mong cô Mạc hợp tác._ Giọng của tên lính này vô cùng nghiêm túc.

- Hợp tác đi chết à? _ Dừng cái giọng đùa cợt vô cùng châm chọc của mình kích thích đám lính.

- Cô Mạc, nếu cô không hợp tác chúng tôi sẽ cưỡng chế đưa cô đi.

Nàng liếc xéo cậu ta.

Cậu lính khóe miệng giật giật: "...” Đây là oán trách hay là chê cậu ta phiền?

Nàng mở cửa xe, đôi chân dài miên man chạm đất trong giày lát. Mùi hương nước hoa quanh quẩn trên người nàng dịu mát khiến đám lính cũng không cảm thấy khó chịu. Ngẫm nghĩ lại thì đây cũng gần như phú nhị đại gia, trên người làm gì có thứ gì tầm thường cơ chứ...

- Mời!

Cậu ta dẫn đường để nàng ngồi lên một chiếc xe. Nàng ngồi giữa, hai bên hai lính, trước sau cũng có người. Đều một ánh mắt không nhìn nàng. Đội hình bên ngoài giải tán nhanh chóng, ai lên xe này, bao bọc chiếc xe nàng ngồi rồi đi.

Vì cả chân tay đều không bị trói cho nên nàng hầu như chẳng chịu ngồi im, quay phải quay trái, nghịch ngược xuôi đủ kiểu. Mà đám người này cũng rất biết chịu đựng, đều cùng đồng tâm không quan tâm nàng.

Cuối cùng nàng lại còn to gan sờ vào khẩu súng của cậu lính lúc trước nói chuyện với mình, miệng cười ngọt ngào đối diện với hai mắt to tròn của cậu lính ấy:

- Có thể cho tôi mượn súng của anh không?

Người kia thực không biết nói gì nữa, vành tai còn có chút đỏ lên.

- Hầy, chả thú vị gì cả. Ai nấy đều mặt mày nghiêm túc như vậy chán chết đi được. Đẳng nào tôi cũng chết nói với tôi mấy câu thì các anh mất gì chứ.

Nghe cái giọng trách móc của nàng có một anh lính ho khan một tiếng. Cũng đúng lúc này, một ánh lính móc đầu ra cái túi màu đen. Nàng nhìn anh ta với ánh mắt suy đoán. Quả nhiên không sai... Cậu ta trộm đầu nàng. Hay lắm, giờ thì chẳng còn nhìn thấy gì nữa rồi.

- Đây, các anh dù sao cũng là quân nhân. Mà quân nhân làm việc là phục vụ cho đất nước, thế mà các anh thì sao chứ? Đi nghe theo cái tên Tôn Ngoại Hải khôn khiếp kia.

- Cái emm “Tôn” mới chả “ngoại”. Có phải cha mẹ lão già ấy biết lão sẽ chẳng có ngoại tôn cho nên đặt tên như thế không? Đúng là đáng đời cái loại lương tâm chó má...

....

Nàng phi nhỏ người ta gần nửa tiếng đồng hồ mới dừng lại. Mấy anh lính bên cạnh ngoài trừ thở dài và thở dài thực không muốn lên tiếng. Trong lòng đều có chung một thắc mắc không biết đây có phải là mục tiêu của bọn họ không... Sao trong bản điều tra ghi là lạnh lùng kiêu ngạo, ít nói, phẩm hạnh cao,... Nói chung là thành phần tri thức. Thế mà từ lúc chỉ có chửi thề mới chả chửi đồng, chửi rất hăng say, giống như là một “chuyên gia” vậy nha. Đúng là khiến đám quân nhân bọn họ mở mang tầm mắt. Xinh đẹp bao nhiêu thì thô lỗ bấy nhiêu!

Lại đi thêm 30 phút nữa. Lúc nàng được đưa ra khỏi xe thì mới được bỏ cái trộm đầu màu đen kia xuống. Quan sát tình hình xung quanh.

Gió mạnh thổi đến, cuốn những chiếc lá khô màu vàng bay lên tán loạn. Xung quanh nàng là một không gian rộng lớn, cách một đoạn lại có cây lớn. Trước mặt là một biệt thự, nó chìm trong bóng tối, khó mà nhìn thấy được rõ nét. Nhưng chắc chắn nơi này đã cũ rồi, hơn nữa còn hiếm có người tới.

Hai người lính giữ tay nàng kèm nàng đi vào ngôi biệt thự. Trước khi vào cửa còn nghe tiếng sấm vang lên mãnh liệt. Sắp mưa rồi...

Sàn nhà bằng gỗ... Bước đi dù có nhẹ nhàng đến đâu cũng khiến nó phát ra tiếng kêu, cũ rồi... Ánh đèn phòng khách nhấp nháy một cách quỷ dị... Nàng bị đưa vào một căn phòng phía dưới gầm cầu thang.

Vừa mở cửa đã cảm thấy dư vị ẩm ướt xộc thẳng tới. Một người bật đèn phòng, một người đẩy nàng vào. Cánh cửa đóng sầm lại.

Nàng nhìn căn phòng rộng lớn. Đồ đạc xung quanh gần như không có gì. Chỉ có một chiếc ghế tựa được phủ vải trắng. Lại nhìn phía sâu trong phòng, ở đó quá tối, chỉ có thấy lơ mờ vài ánh sáng viền quanh hình chữ nhật. Nàng nhanh trí lại ồ điện, mở hết mọi công tắc lên. Xoay người nhìn phía tối bản này... Cả người cứng đờ... Đôi mắt mở to... vài tơ máu hiện dần lên...

Bước chân đã không còn bình tĩnh, nàng lao lại phía ấy...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sự thật

Bước chân đã không còn bình tĩnh, nàng lao lại phía ấy...

Trước mặt nàng chính là một cái hộp bằng kính hình chữ nhật. Trong đó có một người phụ nữ... Sắc mặt nhợt nhạt, thời gian dường như không làm cho dung nhan kia thay đổi được bao nhiêu, đôi mắt nhắm nghiền nhưng không hề khó nhận ra người phụ nữ này vô cùng giống Mạc Nhã nàng.

Nàng đập tay vào lớp kính chắc nịch, lạnh buốt...

- Mẹ... Mẹ...

Nàng sao có thể không nhận ra người phụ nữ ấy, đó chính là mẹ nàng – Nhã Như Hà.

Ngay lúc nàng hãy còn ngạc nhiên chưa dám tin vào thân ảnh trước mắt mình này thì tiếng cửa kéo kẹt mở ra. Đôi mắt nàng tưởng chừng phải rơi lệ không ngừng nhưng trong đó ngoài ánh hận thù đỏ au thì không có một giọt nước mắt nào hết.

- Hừ, đừng có gọi bà ấy là “mẹ” nữa. Mày không xứng! _ Giọng nói xen lẫn sự phẫn nộ, ghen tuông.

Nàng chậm chậm quay người nhìn người đàn ông nói câu này. Tôn Ngoại Hải a, cuối cùng chúng ta cũng gặp được nhau...

- Tìm khắp nơi không thấy hóa ra là lão già nhà ông đem mẹ tôi đi. Cho hỏi rốt cuộc gia đình tôi thì có ân oán gì tới ông? _ Nàng đứng dậy đi tới chiếc ghế giữa phòng ngồi xuống vô cùng tự nhiên.

Tôn Ngoại Hải thì thầm mắng chửi trong lòng...

Ranh con, sắp chết đến nơi rồi còn già mồm...

Nhưng ngay khi nhìn lên khuôn mặt nàng, cả người ông ta bỗng chốc cứng đờ lại. Quả là giống Như Hà năm xưa... Khí chất ngút trời này cũng giống Như Hà của ông...

Lại thấy đôi lông mày trên mặt nàng nhăn lại một cách khó chịu. Lão già mới bừng tỉnh khỏi giấc mộng dài. Nụ cười lạnh trên mặt như muốn cột nhà nàng, đã nằm trong tay người khác mà vẫn không chịu ngoan ngoãn.

- Được thôi, dù sao mày cũng sắp chết rồi. Tao sẽ nể mặt Như Hà nói cho mày biết mọi sự việc....

Thực ra nghe xong câu “nể mặt Như Hà” nàng rất muốn đánh lão già này một trận rồi chửi thề cho thoải mái. Tên mẹ nàng là để lão gọi thân mật thế sao?

Nhưng nghĩ lại cũng để ông ta kể rõ sự tình. Nàng vô cùng tò mò chuyện này, hơn hết cũng có suy đoán của bản thân cần xác thực...

Tiếng lão già trầm mặc vang lên trong không gian yên tĩnh.

...

Ông ngoại của Mạc Nhã, tức cha của Nhã Như Hà, Nhã Mạnh. Xuất thân của nhà họ Nhã vốn dĩ là ở thế giới ngầm. Với sản nghiệp đã mấy trăm năm, đến tay Nhã Mạnh, ông lại không muốn cứ nhúng chân mãi trong cái thế giới ăn đêm này nên bắt đầu chuẩn bị đổi thành làm ăn chính thức.

Như Hà xinh đẹp như hoa, lại là thiên kim của một danh gia lâu đời. Những người tới muốn xin cưới bà nhiều không đếm xuể. Nhưng bà và cha mình đều hiểu nếu bà lại cưới một người trong giới Hắc đạo thì việc xoay chuyển ngành nghề của gia tộc là không thể. Bởi vì bà là đứa con duy nhất của dòng họ Nhã, tương lai là người nắm quyền sinh sát...

Còn Tôn Ngoại Hải khi ấy cũng là người thừa kế của một danh tộc có máu mặt trong Hắc đạo. Mà hai nhà quan hệ cũng không tệ. Có thể nói Tôn Ngoại Hải cùng Nhã Như Hà chơi cùng nhau từ nhỏ. Lão già này thì hết mực yêu bà, nhưng mà bà chỉ coi lão già này là bằng hữu.

Sau khi gia tộc chuyển thành Bạch đạo, Nhã Như Hà cũng ra nước ngoài du lịch. Mất liên lạc với Tôn Ngoại Hải. Lão già này cũng coi như có nghĩa khí, dùng lực lượng của bản thân lúc bấy giờ lật tung cả nước tìm nhưng sao có thể tìm thấy...

Đến khi Nhã Như Hà trở về, đến khi lão già đến gặp bà thì bà đã có chồng. 6 năm chờ đợi trong mòn mỏi, cuối cùng người mình yêu vẫn là không thuộc về mình. Người chồng đó đương nhiên chính là Mạc Đình, cha của nàng rồi.

Tôn Ngoại Hải có lẽ đã định từ bỏ tất cả nhưng lại ngẫu nhiên bắt gặp tình cảnh Mạc Đình nuôi bồ ở bên ngoài. Khi ấy, Như Hà mới sinh Mạc Nhã nàng. Lão già cũng chẳng bận tâm đến việc Như Hà có kích động hay không kích động, vội vã chạy tới tìm bà, đem bằng chứng đưa cho bà, lại còn xúi giục bà ly dị, cùng lão sống nửa đời về sau, cái gì mà hứa sẽ xem Mạc Nhã nàng như con đẻ.

Năm nàng được 3 tuổi thì mẹ nàng nhận được nơi nhờ vả của Sa Cận Hải. Ừm, Sa Cận Hải này chính là cha của Sa Dương Hoàng, mà Sa Dương Hoàng chính là tên khai sinh của Chiêu Dương. Cũng hay thật, thế mà mẹ nàng lại quen biết thân thích với Sa Cận Hải, ông trùm vũ khí nổi tiếng này. Nhắc tới mới khiến nàng trong lòng nâng lên dư vị tội lỗi...

Nhã Như Hà tới chăm sóc mẹ của Chiêu Dương, lúc này hần 8 tuổi, đã được đưa về tông gia từ khi 5 tuổi rồi. Nhưng nghe nói người nhà không muốn lâu lâu hần lại ra ngoài gặp mẹ nên ám sát mẹ hần luôn.

Tuy nhiên, chưa được một năm thì mẹ nàng mất tích. Sa Cận Hải cũng góp lực lượng lớn đi tìm, vì vợ của ông ta cũng mất tích theo. Kết quả là không có được một thông tin vào về hai người. Sa Cận Hải dành chú tâm vào chăm sóc cho đứa con duy nhất này cũng là thứ mà người ông yêu để lại cho ông.

Khoan nói về chuyện của Chiêu Dương...

Nhã Như Hà cũng không phải là bị Tôn Ngoại Hải bắt cóc đầu tiên. Mà là có người tưởng lầm Nhã Như Hà mới là phu nhân của Sa Cận Hải cho nên bắt bà đi còn phu nhân thật sự của Sa Cận Hải thì bị bọn chúng giết chết rồi. Thế nhưng địa điểm mà chúng giam giữ Nhã Như Hà lại thuộc địa bàn của Tôn Ngoại Hải. Lúc ông ta cứu được bà thì bà đã bị người ta đánh đập tra tấn dã man nhằm moi một tin tức gì đó.

Mạch đập quá yếu, các bộ phận trong người đều có dấu hiệu suy thoái. Cuối cùng ông ta đành phải để bà vào trong lồng kính có hơi lạnh điều dưỡng, duy trì sự sống bằng dinh dưỡng cưỡng ép.

Hàng ngày nhìn thấy người mình yêu như vậy, ruột gan đau như cắt, Tôn Ngoại Hải lại cho rằng chính là Mạc Đình không bảo vệ được Như Hà, tất cả là cuộc hôn nhân đó tạo nên tình cảnh của Như Hà. Ông quyết định ra tay trả thù!

...

Khóe miệng nàng giật giật, nhìn chăm chăm lão già trước mắt. Cuộc đời nàng viết bao nhiêu câu chuyện, đọc bao nhiêu câu chuyện, dò xét tất cả cũng không kiếm được cái chuyện tình nào như thế này. Chỉ có thể mà cùng thù hận nhau? Lại còn rắc rối vòng vo tới vậy? Nàng còn tưởng gia tộc mình có mối thù giết cha hoặc mẹ gì đó với lão già này.

Trong lúc nàng còn không biết nên mở lời nhận xét thế nào thì có một thanh niên chạy từ ngoài vào, dáng vẻ hốt hoảng.

- Chủ tịch, chủ tịch, mau rời đi... không kịp nữa rồi... chúng ta đã bị lộ tẩy hoàn toàn. Hơn nữa... hơn nữa đám chó săn đó đã đánh hơi tới chỗ này của chúng ta... Tôi đã chuẩn bị trực thăng rồi... Chủ tịch...

Tôn Ngoại Hải nhìn về phía Nhã Như Hà, lại nhìn nàng trước mặt.

- Đem bà ấy đi. Còn nó, giết.

Nói xong liền dứt khoát xoay người bước đi!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Buông bỏ

Tôi là người ông muốn gặp là gặp, muốn đi là đi sao?

Giọng nói của nàng mang theo một dự cảm chẳng lành, sắc bén tới lạnh sống lưng Tôn Ngoại Hải. Ông ta một lần nữa dừng lại ở trạng thái bất ngờ. Khi đang định quay người mở miệng thì hòng súng lạnh lẽo đã chĩa sẵn vào ông.

“Pằng”

Tiếng súng vang lên, tên bên cạnh ông, người vừa vào báo tin đã bị xử bắn ngay tại chỗ, một phát súng giữa trán. Máu bắt lên quần áo của Tôn Ngoại Hải.

Ông ta trợn mắt lên nhìn sự thật khốc liệt này.

- Người tính không bằng trời tính... _ Ông ta từ từ quay người nhìn xung quanh rồi nhìn nàng.

Những người đứng trong phòng này đều chĩa súng về phía lão, đây rõ ràng là người của lão cơ mà???

- Trời tính không bằng tôi tính! _ Nàng kiêu ngạo thốt lên một câu, ánh mắt chắc nịch nhìn lão già phía trước mặt mình.

Ông ta dờ dẫm... Lâu sau bật cười thật to, cười điên cuồng giống như điên rồi... Đúng ông ta thật phát điên rồi. Năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi, đầu tóc đã điểm bạc rồi nhưng mà lại bị một con nhóc tính kế.

- Như Hà à, tại sao đứa con gái của em lại rãnh mánh tới vậy? Nếu biết trước có ngày này, phải chăng tôi cùng em xuống địa ngục trước? Ha ha... ha...ha... _ Lão già nhìn về phía Nhã Như Hà, miệng cười ha ha nhưng đôi mắt lại hiện lên ánh nước.

Nàng chẹp miệng..

- Thực ra nếu như lão chỉ giữ mẹ tôi thôi thì tôi cũng sẽ không ép lão tới bước đường này. Nhưng mà ông lại dám đụng tới Chiêu Dương và Mạc Đình Uẩn, mặc dù tôi cũng không ưa gì cha tôi lắm nhưng ông biết đấy, cùng một họ, tôi bảo vệ tôn nghiêm của tôi.

Nghe nàng nói lời này, lão cũng hiểu ra ý của nàng rồi. Nàng cũng trách cha mình không bảo vệ được được Như Hà.

- Hơn nữa, ông biết Chiêu Dương là ai không? _ Không đợi lão già trả lời, đã nói tiếp _ Chồng tương lai của tôi là con trai của Sa Cận Hải đấy.

Lão già nhìn nụ cười lạnh trên khuôn mặt Mạc Nhã mà trái tim cũng giật thót lên.

- Cho nên ấy... tốt nhất là ông tự chết đi. Đừng để Sa Cận Hải vớ được ông... vớ được rồi thì không chỉ là một phát súng như vừa nãy đâu.

Nói dứt câu, nàng điên cuồng cười lên. Tiếng cười ấy muốn bao nhiêu điên cuồng có bấy nhiêu... Tôn Ngoại Hải giống như là chết đứng. Không nhúc nhích, không phản kháng, ánh mắt nhìn về phía Nhã Như Hà chất chứa bao nỗi lòng.

Ngay vào lúc ấy tiếng nổ súng vang lên mãnh liệt ở bên ngoài. Đôi mắt phượng nheo lại, nàng đứng dậy mở cửa phòng đi ra ngoài.

Một người hai tay đã giữ súng ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu lên tiếng báo cáo tình hình:

- Cô chủ, kẻ không mời mà tới này hình như có quan hệ thân thiết với Tôn Ngoại Hải.

- Ồ... _ Nàng tỏ ra rất ngạc nhiên nhưng trên mặt lại chẳng có chút biểu hiện nào là bất ngờ hết.

Tiếng súng bắt đầu ngừng lại. Bên ngoài ồn ào to tiếng. Nàng bước đi thong thả ra ngoài. Có người mở cửa lớn. Ngay lập tức gió lùa tới mùi thuốc súng nồng nặc...

Ánh sáng từ những chiếc xe phía ngoại chiếu rọi về phía nàng. Nàng đứng trên hè nhà, ánh sáng kia chỉ chiếu tới chân nàng. Đôi chân thon dài ấy đứng giữa một chiến trường lại có thể an tĩnh như vậy...

- Các người không cần phải khoe khoang mình có vũ khí nữa. _ Giọng nói của nàng vang lên. Một chút đùa cợt, lại một chút nghiêm túc.

Sự tĩnh mịch bao trùm tất thấy một cách lạ thường.

Cậu ta sững lại 1 giây trước người phụ nữ ẩn hiện trong bóng tối ở cửa nhà kia. Người phụ nữ này chính là người mà bác cậu năm lần bảy lượt muốn giết sao?

- Có thể trả người cho tôi không? _ Thật lâu sau, cậu mở lời tiếp.

- Dựa vào cái gì mà tôi phải trả người cho mấy người? _ Nàng ngang ngược hỏi lại.

- Dù sao ông ấy cũng không làm hại đến cô được, mong cô bỏ qua cho ông ấy.

Nàng cười khinh..

- Trả về cho ông ta tiếp tục giết tôi à? Anh nghĩ tôi là đứa trẻ lên 3 sao? Nói tôi ngu à?

- Không hề, tôi... Tôi không có ý đó...

Còn chưa nói hết câu nàng lại chen miệng vào...

- Mẹ kiếp, anh nghĩ tôi dễ chơi lắm sao? Kể cả tôi có tha cho lão già ấy thì anh cũng không bảo vệ được lão mãi đâu. Tôi khuyên anh nên đi đi thôi. Tránh rước lấy họa sát thân vào người.

Cậu ta thực sự cảm nín trước ngôn từ của nàng. Nhìn sao cũng là một vị tiểu thư có học vấn đang hoàng, chức vị nghề nghiệp ổn định. Vậy mà... Bỏ đi, không phải chuyện cậu cần lo.

Cậu đang định mở miệng thì một tiếng súng vang lên...

Nàng cũng không bắt ngờ mấy, chỉ không ngờ người ta lại tự giác vậy. Một người lính bước nhanh tới bên cạnh nàng thì thầm to nhỏ.

Nụ cười trên khóe miệng nàng cong lên, dạn dỏ kẻ dưới. Sau đó bước về phía ánh sáng. Người của nàng cũng chìa súng về đối thủ địch theo xung quanh nàng.

Lúc có thể nhìn rõ vẻ mặt của cậu thanh niên kia, nàng dừng bước, chỉnh lại áo khoác lông của mình, chắn những đợt gió kia.

- Nói trước, là lão già đó tự nhận thấy bản thân thất bại, thua kém một người con gái cho nên mới tự sát. Hôn hết, anh cũng là trẻ người non dạ, tôi không tính toán chuyện anh xung đột với người của tôi. Có thể vào nhận xác rồi đây!

Cậu ta cũng chẳng biết nàng rốt cuộc nói gì sau đó. Cuối cùng khi nàng nói xong, cậu liền chạy nhanh vào trong biệt thự.

Lúc này người của nàng cũng đưa Nhã Như Hà ra ngoài. Nàng hít sâu một hơi.

- Rút.

Tất cả nhanh chóng thu xếp lại đội ngũ, lên xe rời đi. Nàng cùng một ít người đưa Nhã Như Hà tới bệnh viện.

Vì đã liên lạc cho Diệp Tân chuẩn bị trước nên nhanh chóng được sắp xếp vào phòng riêng. Triệu tập tất cả các bác sĩ giỏi nhất tới chuẩn bệnh.

Bên ngoài hành lang phòng bệnh, nàng ngồi ở ghế, sắc mặt đã không còn ngao kiêu như khi nãy. Diệp Tân lo lắng đi đi lại lại. Chốc chốc dừng lại hỏi nàng:

- Cô chủ, giả dụ... mà phu nhân không thể... thì người định làm thế nào?

Nàng nhắc mắt lườm cậu ta. Diệp Tân hồi hận, cậu ta thực sự không nên hỏi những câu ngớ ngẩn như thế này.

- Chỉ cần có 1% hy vọng thì sẽ phải tiếp tục hy vọng. Còn nếu như không có gì cả... thế thì tôi tiễn mẹ tôi một đoạn đường đến nơi yên nghỉ!

Nghe xong câu trả lời này, đột nhiên Diệp Tân không lo lắng nữa, không run rẩy nữa. Cậu ta chỉ lặng lẽ tựa lưng vào tường, ánh mắt nhìn xuống mũi giày...

- Sinh tử có là chi!

Vài tiếng đồng hồ trôi qua giống như cả mùa đông cũng qua rồi... Nàng nhận được kết quả từ mấy vị bác sĩ.

“Thực tế là cường ép tin vào bệnh nhân còn sống chứ thực tế người bệnh đã qua đời rất lâu rồi.”

Một vị bác sĩ đã nói thẳng thắn như thế.

Nàng nhìn trần nhà, nhìn hàng lang thẳng tắp vắng lặng. Lại nhìn vào phòng bệnh. Nàng bước vào phòng...Diệp Tân khép cửa, canh giữ ở bên ngoài.

Rời xa cái lồng kính lạnh ngắt kia, Nhã Như Hà nằm trên chiếc giường có vẻ thoải mái hơn chăng? Nàng chạm vào tay bà ấy, nhiệt độ không lạnh như lúc nàng đưa bà ấy vào đây nữa rồi. Lại nhìn tới khuôn mặt kia, giống, thực sự giống nàng...

Nàng nghẹn ngào gọi một tiếng “Mẹ”

Xin lỗi... thực sự xin lỗi mẹ... Xin lỗi vì lúc đó con còn quá nhỏ để có thể bảo vệ mẹ, có thể ở cạnh chăm sóc mẹ. Xin lỗi... xin lỗi con không thể báo hiếu ơn sinh thành này rồi...

Mẹ...

Có thể tình dậy nhìn con không? Con lớn rồi, thực sự lớn rồi. Con có thể bảo vệ mẹ rồi, sẽ không có ai làm hại được mẹ cả... Con rất giỏi mà... Như

con đã đưa được mẹ ra khỏi cái lồng lạnh lẽo ấy...

Mẹ...

Mẹ khen con đi... Con rất giỏi mà... Con quên mất tiếng mẹ gọi con rồi, con quên mất thanh âm ấy rồi... Con muốn nghe giọng nói của mẹ... Dù chỉ một lần... một lần nữa mà thôi... “Mạc Nhã” mẹ nhớ tên con không? Mẹ mau gọi con một tiếng đi...

Mẹ ơi...

....

Đã ước định từ trước nếu có ngày đưa tiễn người hy sinh trước thì lòng sẽ không được khóc. Lòng phải bình yên chấp nhận sự thật. Đã hứa mai sau dù có thể nào cũng không được rơi nước mắt, không được...

Cậu ta ôm lấy thân người lão già. Khóe mắt nhoeo lệ... Lăn dài trên má, nhỏ lên y phục của người phía dưới. Một tay đỡ thân người lão, một tay giữ vết máu chảy...

- Bác...

Tiếng kêu ấy đầy nghẹn ngào...

Mặc dù chẳng có máu mủ ruột thịt gì nhưng đây vẫn là người thân nhất của cậu. Làm sao cậu có thể quên được cái ngày của hai mươi năm về trước...

Một đứa trẻ gầy còm ốm yếu, cuộn lấy mình trên chiếc ghế đá, cả người không ngừng run rẩy lên vì lạnh. Nhiệt độ thấp, trên người chỉ mặc một bộ đồ mỏng dính, rách ngược ngược xuôi xuôi. Trên mặt còn dính nhọ... da mặt nứt nẻ sưng đỏ...

Đột nhiên có một người đàn ông bước tới, dừng lại trước ghế đá. Cậu ta ngước mắt lên nhìn... Người đàn ông trung niên cười rất hiền hậu.

- Bạch Thiên?

Cậu gật đầu đáp lại. Bạch Thiên là tên của cậu ta. Nhắc tới tên mình mơ hồ nước mắt lại chảy dài...

Rõ ràng sinh ra trong một gia đình quyền thế nhưng lại chỉ vì bị vu oan giá họa mà một phen điên đảo thay đổi tất cả. Chẳng còn gì cả, cha chết, mẹ chết, tất cả mất ngay trước mắt... Biến thành kẻ lang thang đầu đường số chợ.

Tôn Ngoại Hải như một ông bụt trong chuyện cổ tích. Ông ta giúp đỡ cậu, coi cậu như cháu ruột của mình. Có lúc cậu đã hỏi ông ấy vì sao lại đối xử với mình tốt như vậy. Lần nào cũng chỉ có một câu trả lời: Ta nhận ân tình của cha mẹ cháu! Việc có thể trả ơn họ chính là để cháu sống thật tốt...

...

Bạch Thiên chẳng biết làm gì hơn nhìn ông. Tôn Ngoại Hải cũng chưa chết hẳn... Trước lúc thực sự từ biệt thế giới này cũng kịp mở lời dặn dò cậu ta.

- Cháu... Cháu... không cần bận tâm... tới chuyện của ta... Hãy ra nước ngoài... tới... tới nơi ấy... tất cả... tất cả những gì thuộc về... cha mẹ cháu... ta đã... đã chuẩn bị cho cháu...

Nói tới đây ông ấy bật ho khụ khụ, cuồn trào dâng lên là máu tanh...

- Bác đừng nói nữa..._ Bạch Thiên hoảng loạn nhìn vết máu từ khóe miệng ông ta chảy ra...

- Không có... tình... yêu, cuộc sống này... sẽ dễ... dàng...

Lời còn chưa nói hết, tay còn giơ lên muốn chạm vào mặt chàng trai... Nhưng đã buông xuống... Mắt cũng nhắm nghiền lại...

- Bác...Bác....

Cậu ta hét lên hai tiếng, nước mắt lã chã rơi...

Thật lâu sau đó... thật lâu sau khi nước mắt đã khô, ánh mắt lơ đãng. Lần thứ hai trải qua cảm giác nhìn người thân mình chết đi...

- Không có tình yêu, cuộc sống này sẽ dễ dàng hơn, nhưng thiếu nó, cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì hết!

Cậu nói nốt câu nói mà Tôn Ngoại Hải muốn nói với cậu bản này. Sau đó bế người rời đi...

Lần đầu tiên nhìn thấy Nhã Như Hà, cậu cũng từng khuyên ông ấy nên buông bỏ. Nhưng ông ấy nói “Nhã Như Hà là tình yêu của ông ấy”. Lần thứ hai khuyên ông ấy, ông ấy đã nói câu nói kia...

Có lẽ ông ấy lựa chọn cái chết cũng là lựa chọn buông bỏ tình yêu này..

Bạn đang đọc truyện *Ấn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.